

Châu Liên

Tháng Giêng Đến Sớm

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Tập 1

Băng Thanh cho thịt hộp và trái cây vào túi xách may bằng vải thổ cẩm . Đang hát líu lo , cô chợt im bặt vì nghe giọng cần nhần của dì Tường Hân , mẹ kế của cô ở ngoài phòng khách . Buổi sáng bao giờ cũng được bắt đầu bằng bản trường ca bất tận của bà , nghe mãi cũng quen .

Bước vào phòng của Băng Thanh , bà Tường Hân ngọt nhạt :

- Ái chà , bánh mì gối , thịt hộp , trái cây . Con lại chuẩn bị tung tăng ở đâu vậy Băng Thanh ?

Băng Thanh nhỏ nhẹ :

- Dạ , Kiều Mỹ rủ con đi picnic với nó .

Chỉ chờ có vậy , bà Tường Hân nhướng cao hàng mày được xăm thật đậm , cười nửa miệng :

- Cái nhà này riết một hồi rồi loạn , nếu dì không hỏi tới chắc chẳng biết là con đi đâu . Ba con đi Singapo một tháng theo công chuyện làm ăn chứ đã chết đâu mà con muốn làm gì thì làm .

Băng Thanh xụ mặt . Lời nói của dì Tường Hân thật độc địa . Chẳng hiểu vì sao ba của cô lại phải lòng người đàn bà này . Cô biết rất rõ , dì cũng chẳng yêu thương gì ba của cô .

Khẽ so vai , cô trầm giọng :

- Không phải là như vậy đâu . Con định lát nữa Kiều Mỹ đến đây , hai đứa cùng xin phép dì luôn thể .

Bà Tường Hân lý sự :

- Nếu dì không bằng lòng cho con đi picnic thì con tính sao ?

Băng Thanh bậm môi lại :

- Lốp tụi con tổ chức du ngoạn cũng gần đây thôi , vả lại con cũng lớn rồi đâu phải nhỏ nhít gì .

Cười nhạt bà Tường Hân phẩy tay :

- Gần hay xa cũng vậy thôi . Cho dù cách đây 100 thước nếu dì cấm thì cũng ráng mà chịu . Dì thay mặt ba con để quản lý con mà .

- Con không phải là một đứa bé mẫu giáo . Con nghĩ là dì cũng nên tôn trọng con một chút .

Ngay lập tức bà Tường Hân cười khẩy , giọng mai mỉa :

- Nghe nói mẹ của con hồi còn sống cũng hay lý lẽ như vậy , phải không Băng Thanh ?

Không kìm được tức giận , Băng Thanh nói như khóc :

- Dì không có quyền động tới mẹ của con . Hãy để mẹ của con yên . Dì có thể đánh mắng , chửi rửa gì con cũng được nhưng không được nói như vậy . Cơ nghiệp ngày hôm nay cũng do từ tay của mẹ con gây dựng .

Bà Tường Hân mắt trợn . Bà không muốn Băng Thanh huých toẹt chuyện cách đây năm năm , bà bước vào biệt thự Vũ Kim bằng hai bàn tay trắng và gia sản duy nhất của bà là Mỹ Quyên , đứa con riêng của bà .

Bà khẽ nheo mắt lại tuyên bố :

- Dì hiểu , dì chỉ là bù nhìn trong nhà này . Cho dù dì có cho phép hay không thì con vẫn đang hoảng đi picnic sáng nay . Được rồi , con muốn làm gì thì làm . Tùy ý .

Băng Thanh lắc đầu chán nản . Muốn yên thân cũng không được .

Tóm lại dì Tường Hân chỉ thích nói ngược . Cô mới chính là kẻ thừa thãi trong nhà . Ba của cô lúc nào cũng nghe theo lời của dì Tường Hân một cách mù quáng . Có bao giờ cô được tự do sống theo ý

muốn của mình đâu .

Cô đầu dụ :

- Nếu dì không cho phép thì con ở nhà , con sẽ không đi đâu nữa cả .

Lát nữa con điện thoại cho Kiều Mỹ nhắn là đừng đến chỗ con .

Bà Tường Hân lý sự :

- Để Kiều Mỹ cho rằng dì thích gây khó khăn cho con à . Dì thừa hiểu

con đã nói những gì với con nhỏ ấy . Cây ngay không sợ chết đứng .

Dì chỉ muốn dạy dỗ con nên người .

Băng Thanh thở hắt ra :

- Đó là dì suy đoán , con chưa bao giờ kể lể một điều gì với ai , kể cả nội .

Nói xong cô lặng lẽ bỏ chiếc túi xách thổ cẩm xuống gầm bàn . Hủy bỏ một cuộc picnic có lẽ rất nhiều điều thú vị .

Thật ra thì cô chưa hề tâm sự với Kiều Mỹ những gì mà dì Tường Hân và Mỹ Quyên đã đối xử với cô . Nhỏ bạn cô thường đến đây chơi và nó có thể rút ra một kết luận nào đó rất chung về bà mẹ kế của cô .

Bà Tường Hân giọng khiêu khích :

- Dì chưa kết luận sai một chuyện gì bao giờ . Đó là thiên phú của dì .

Mà thôi , nói vậy thôi chứ con đi đâu thì mặc xác con . Dì lo cho Mỹ Quyên chưa hết hơi sức đâu mà ôm rơm cho nặng bụng .

Liếc nhìn vẻ mặt cay đắng của Băng Thanh , bà Tường Hân hả hê nói tiếp :

- Dì không dám xía vào chuyện của con đâu , không chừng làm ơn mắc oán cũng nên . Hôm trước chẳng biết ai qua Thủ Đức theo lẻo với bà già , để bà sang đây hỏi han hạnh hợ đủ điều . Đúng là đồ nhiều chuyện .

Băng Thanh bó gối nhìn ra cửa sổ . Không cần cô kể về nội , nội cũng đoán được mẹ kế của cô đối xử với cô như thế nào .

Suốt nửa tháng nay do bận học cô không ghé về nội chơi được .

Nhớ nội kinh khủng . Chỉ khi được ngả đầu lên cánh tay thân thương của nội , cô mới cảm thấy được an ủi rất nhiều .

Đã từ lâu ba với cô như hai người xa lạ . Nhiều lúc cô tủi thân phát khóc khi thấy ba vì nề dĩ Tường Hân mà chiều chuộng Mỹ Quyên đủ điều và chẳng bao giờ quan tâm đến tâm trạng vui buồn của cô .

Có lẽ ba nghĩ rằng , chỉ cần tạo cho cô một cuộc sống vật chất dư dật , thừa mứa là đủ . Có bao giờ ông nghĩ rằng cô rất tha thiết chờ mong một ánh nhìn dịu dàng , yêu thương của ông không .

Liếc nhìn vẻ mặt rầu rĩ của Băng Thanh , bà Tường Hân thấy hả dạ .

Lúc này ở ngoài phòng khách nghe cô vui vẻ ca hát bà nghe tức lộn ruột . Bà ghét đứa con riêng của chồng .

Những lúc ông Vũ Kim vắng nhà như thế này là dịp tốt để bà có thể tự do biểu lộ lời nói và suy nghĩ của mình . Không gì chán hơn là phải đóng kịch trước mặt bà mẹ chồng và ông Vũ Kim . Trước mặt họ bao giờ bà cũng là một bà mẹ kế tử tế nhất .

Vì vậy , bà không hề sợ ông Vũ Kim bị Băng Thanh tác động . một câu ca dao mà bà rất tâm đắc là "đàn ông nông nổi giết khơi , đàn bà sâu sắc như coi đặng trâu" . Ông Vũ Kim đã bị nhan sắc mặn mòi của bà mê hoặc , đời nào dám nghi ngờ về con người của bà .

Bước ra khỏi phòng Băng Thanh , bà Tường Hân nở một nụ cười bí hiểm . Bước đến đường bệ ngồi trên ghế salon , bà nhâm nhi uống trà và ngắm nhìn vườn hoa qua cửa sổ .

Mỹ Quyên ngủ dậy muộn , cô ló chiếc đầu bù xù vào phòng nhìn quanh rồi kêu lên :

- Nãy giờ có ai đến tìm con không ?

Bà Tường Hân nhú mày :

- Có . một người tự xưng là Thái Quốc .

- Anh ấy đâu rồi ?

- Thấy con ngủ say , mẹ hẹn khoảng một giờ nữa .

Mỹ Quyên cần nhần :

- Hư bột hư đường hết trơn . Mẹ kỳ cục ghê . Muốn làm gì thì làm , chẳng thèm hỏi ý kiến của con . Con hẹn Thái Quốc sáng nay đến đây chờ con đi uống cà phê . Giờ chắc gì anh ta sẽ quay lại .

Bà Tường Hân dỗ dành :

- Mẹ xin lỗi . Tại con không dặn trước làm sao mẹ biết .

Mỹ Quyên vẫn chưa hết bực mình :

- Tại sao mẹ không cho người đánh thức con dậy ?

Bà Tường Hân vuốt đuôi :

- Để cho con ngủ ngon mà . Giấc ngủ quan trọng cho nhan sắc .

Mỹ Quyên cong môi lên :

- Biết vậy tại sao hôm trước mẹ lại dựng đầu con dậy để hỏi một chuyện vớ vẩn nào đó .

Bà Tường Hân kêu lên :

- Trời đất . Chìa khóa hộp nữ trang mà con cho là chuyện vớ vẩn à .

Hôm đó mẹ chỉ sợ là Băng Thanh ăn cắp chiếc chìa khóa mẹ để trong phòng . Tìm không có mẹ mới cuống quýt hỏi con chứ .

Mỹ Quyên tặc lưỡi :

- Con nhỏ ấy trình độ nào mà lấy cắp của mẹ được .

Bà Tường Hân bắt bẻ :

- Ý con muốn nói là mẹ quá quắt chứ gì ?

Mỹ Quyên che miệng cười :

- Đó là mẹ tự nói chứ con không nói à ghen .

Bà Tường Hân xỉ nhẹ tay lên trán Mỹ Quyên :

- Cô ơi ! Tôi mặt چرا mướt đấng như vậy là vì ai ? Vì tương lai của tôi chắc .

Mỹ Quyên lấp lửng :

- Chắc gì là vì con .

Bà Tường Hân hỏi dồn :

- Ý của con là mẹ làm tất cả cho chú Hoàng à ?

Mỹ Quyên dài giọng :

- Con không biết .

Bà Tường Hân hất mặt lên . Thật ra thì bà chỉ nghĩ đến bản thân của bà . Vốn là một phụ nữ ích kỷ , cho dù Mỹ Quyên là con ruột thì bà cũng không có được tình mẫu tử thiên phú như những người phụ nữ khác .

Suốt đời bà lo lắng cho con . Mỹ Quyên ngay nay hư hỏng cũng do thái độ giáo dục thiếu trách nhiệm của bà . Bà yêu bản thân của bà hơn yêu con .

Những gì mà bà chiếm đoạt của Băng Thanh để run vén cho Mỹ Quyên xuất phát từ tính tham lam , háo thắng cố hữu hơn là từ tình cảm ruột thịt .

Mỹ Quyên nhìn đồng hồ trên tường chép miệng :

- Anh chàng có đủ kiên nhẫn để đến đây thêm một lần nữa không biết . Nghe mấy đứa bạn kháo nhau là Thái Quốc rất cao ngạo , bất cần đời .

Bà Tường Hân giọng vuốt ve :

- Thế nào Thái Quốc cũng quay trở lại mà . Con gái của mẹ vào thay áo quần và ăn sáng đi . Lúc này mẹ có dặn người làm khi nào con

thức dậy , mang lên tô mì áp chảo cho con .

Mỹ Quyên nhõng nhẽo :

- Con chưa đói mà .

Cô mặc nguyên chiếc áo ngủ mỏng manh màu hồng , treo giờ trên ghế salon và gỡ tóc rối bằng chiếc lược bạc . Thân hình hấp dẫn của cô nhìn thật gợi cảm .

Bà Tường Hân ngấm nhìn con gái với vẻ hài lòng . Mỹ Quyên ngày càng đẹp , hết như bà hồi trẻ . Chỉ có một điều làm cho bà không được vui lắm là Mỹ Quyên thường cặp bồ với những thanh niên có vẻ ăn chơi , quậy phá .

Bà không muốn một trong những chàng trai đó sau này sẽ là chồng của Mỹ Quyên . Bà không muốn Mỹ Quyên lép vế hơn Băng Thanh . Chải tóc xong , Mỹ Quyên nhào người lấy chiếc remote đang đặt trên bàn . Cô bật nhanh volume to hết cỡ . Trên tivi , các ca sĩ phương Tây đang hát nhạc Rock . Họ mặc những bộ áo quần quái gở , kinh dị . Dù dị ứng với âm thanh chói chúa nhưng bà Tường Hân vẫn im lặng .

Trong nhà này , người duy nhất có thể điều khiển bà chính là Mỹ Quyên . Mỗi lần có gì trái ý , cô thường hét toáng lên .

Bà Tường Hân giọng quan tâm :

- Hồi tối , con về nhà lúc mấy giờ ?

Mỹ Quyên đưa tay che miệng ngáp :

- Khoảng một giờ khuya .

Bà Tường Hân trách nhẹ :

- Sao con về muộn như vậy , làm mẹ phải đợi cửa . Chờ mãi không thấy con về , mẹ đành đi ngủ nhưng trong lòng cứ phập phồng .

Mỹ Quyên dẫu môi lên :

- Người giúp việc trong nhà có đến hàng tá mắc mớ gì mẹ phải đợi con . Mà đây đâu phải là lần đầu con dự party .

Lim dim mắt nhớ lại những gì đã diễn ra tối hôm qua , Mỹ Quyên chợt cười khúc khích :

- Thái Quốc thật đúng là dân chơi thứ thiệt . Anh ta chở con trên chiếc mô tô và phóng ra xa lộ với tốc độ xé gió . Nếu một đứa con gái nào yếu tim ngồi sau lưng anh chỉ có chết ngất . Mẹ biết không , tối hôm qua Thái Quốc khen con là con chịu chơi , có quả tim bằng thép .

Băng Thanh đi lướt qua cửa sổ . Ngay lập tức , Mỹ Quyên vọt miệng :

- Băng Thanh , chị có vào phòng của Mỹ Quyên lấy mấy đĩa CD không ?

Băng Thanh bước đến trước mặt Mỹ Quyên . Cô mở to mắt ngạc nhiên :

- Không ! Có đời nào tôi tự tiện vào phòng riêng của người khác để lục lọi đâu .

Mỹ Quyên giọng nghi ngờ :

- Vậy mấy đĩa CD Mỹ Quyên mới mua ai lấy ?

Băng Thanh nghiêm nét mặt :

- Tôi không biết .

Mỹ Quyên nhún vai :

- Kỳ cục . Chẳng lẽ mấy người làm công trong nhà lại khoái nghe nhạc Rock như chị và Mỹ Quyên . Có cho , họ cũng chẳng thèm . Thừa hiểu Mỹ Quyên muốn cà khịa với mình , Băng Thanh giọng lãnh đạm :

- Tôi không quan tâm đến chuyện đó .

Bà Tường Hân chột xốn mắt khi nhìn thấy Băng Thanh rất đẹp .
Đứng bên cạnh Mỹ Quyên , Băng Thanh thật nổi trội với làn da trắng
ngàn như sữa , khuôn mặt thanh tú . một nét đẹp toàn bích .

Bà Tường Hân buông một câu :

- Mẹ nói với con đã bao nhiêu lần rồi , cứ khóa cửa phòng cẩn thận ,
đố ai vào phòng con để tò mò lục lọi này nọ chứ .

Băng Thanh so vai tỏ vẻ bất cần . Cô định nói là chỉ có Mỹ Quyên
mới thường vào phòng cô để lục lọi đọc trộm nhật ký . Nhớ có lần
cuốn nhật ký của cô đã được chuyển đến tận tay ba cô . Hôm đó ,
suýt chút nữa ba cô đã đánh cô khi trong nhật ký cô đã gọi dì Tường
Hân là "phù thủy" . Sau chuyện đó Băng Thanh thề không bao giờ
viết nhật ký nữa . Tại sao phải làm một cái việc ngốc nghếch là phô
bày tất cả suy nghĩ và cảm xúc mình ở trên giấy để cho người khác
biết .

Không muốn gây gổ với mẹ con Mỹ Quyên , Băng Thanh im lặng liếc
nhìn đồng hồ treo tường . Lúc này , cô gọi điện cho Kiều Mỹ là cô
không đi picnic nữa . Nhỏ bạn của cô hét toáng lên và bảo là nó sẽ
phóng xe đến đây ngay bây giờ .

Lững thững đi ra cổng , Băng Thanh tựa vào chiếc cột làm bằng đá
granit . Buồn . Căn nhà như địa ngục . Muốn thoát ra nhưng chẳng
biết làm cách nào .

Chiếc mô tô gầm rú trước cổng . Băng Thanh giật mình mở mắt ra .
Đối diện với cô là một anh chàng thật bụi ngời vất vẻo trên chiếc mô
tô với nửa liều thuốc đang bốc khói trên tay .

Nhìn Băng Thanh với vẻ thú vị , anh chàng huýt sáo :

- Ô ... la ... la ... cô là ai vậy ?

Băng Thanh cong môi lên :

- Là người , 100 phần trăm .

Bật cười với vẻ thú vị , anh chàng nghiêng đầu nhìn Băng Thanh .

Trước mặt anh là một cô gái có vẻ đẹp như thiên thần . Hoàn toàn khác với Mỹ Quyên , cô không vồ vập với một người quyến rũ như anh . Vẫn tì một tay lên cột đá , cô ngóng nhìn ra đường .

Thái Quốc gọi chuyện :

- Hình như cô đang chờ ai thì phải ?

Ném ánh nhìn thiếu thiện cảm cho anh , Băng Thanh cao giọng :

- Đó là việc của tôi .

Thái Quốc mỉm cười :

- Có lẽ cô là em của Mỹ Quyên ?

Băng Thanh lý sự :

- Tại sao anh đoán như vậy ?

Thái Quốc trầm giọng :

- Không thể là bạn của Mỹ Quyên vì tối hôm qua tôi đã có dịp làm quen với họ . Tất cả đều ngổ ngáo , quậy phá tưng bừng . Còn cô , nhìn cô hết như một con mèo ưót .

Băng Thanh giật mình sờ nhẹ tay lên mắt . Lúc này , có lẽ khi khép mắt tựa lưng vào tường , nhìn cô chắc ... thăm lắm thì phải . Cô ghét nhất là bị ai đó đọc được tâm tư của mình . Cô không muốn sự thương hại .

Giọng cô tỉnh khô :

- Em của Mỹ Quyên ?

Thái Quốc gật đầu :

- Tôi đoán đúng chứ ?

Băng Thanh tức cười vì sự phán đoán của hắn . Nếu Mỹ Quyên nghe được câu nói này , hẳn nhiên phải tức lộn ruột . Thật ra thì Mỹ Quyên

và Băng Thanh bằng tuổi nhau nhưng Mỹ Quyên vẫn khoái gọi Băng Thanh là chị . Chẳng phải Mỹ Quyên tôn trọng cô hay vì lịch sự Băng Thanh thừa hiểu Mỹ Quyên muốn làm "út" trong gia đình , muốn những nhéo , vùi vính ba cô và bắt ông phải thực hiện bằng được những ý tưởng ngông cuồng của cô ta .

Cô khẽ nheo đuôi mắt :

- Bộ nhìn tôi "nhí" hơn Mỹ Quyên sao ?

Thái Quốc nở một nụ cười thật quyến rũ , mê hồn :

- Rất nhí và hồn nhiên . Tôi không ngờ Mỹ Quyên có một cô em gái dễ thương đến vậy . Giờ thì cô không giống một con mèo ướt nước mưa nữa rồi mà lại giống một chú mèo đang sưởi nắng ban mai .

Kiều hãnh .

Băng Thanh bặm môi phán :

- Anh có vẻ thích ... mèo .

Thái Quốc nháy mắt :

- Một ý tưởng độc đáo , có thể hiểu cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng .

Đúng là phường ... háo sắc . Băng Thanh lườm dài . Hèn gì hắn chớp nhoáng làm quen với cô như mèo thấy mỡ .

Khoanh hai tay trước ngực , Băng Thanh vẫn nhìn ra đường . Lạ thật , chẳng hiểu tại sao Kiều Mỹ vẫn chưa đến .

Thái Quốc mỉm cười trước vẻ lạnh nhạt của Băng Thanh . Anh không tin là cô thờ ơ với anh . Anh biết được sức quyến rũ chết người của anh với phái nữ . Cũng có thể là cô nhóc này làm bộ , giống như những cô gái mà anh đã quen .

Thái Quốc trầm giọng nhắc lại lời khen :

- Cô rất đẹp !

Băng Thanh cau mày khó chịu , giọng hơi sảng :

- Cám ơn .

- Cô không tin lời của tôi sao ?

Băng Thanh hất mặt lên :

- Cũng còn tùy . Tôi không có thói quen nhẹ dạ tin vào lời ba hoa của một tên đàn ông nào mà tôi vừa gặp mặt . Ngạn ngữ Anh có câu "Không phải mọi cái lấp lánh đều là vàng" .

Thái Quốc búng ngón tay :

- Cô em hơi khó . Mỹ Quyên so với cô một trời một vực .

Băng Thanh nghiêm nét mặt :

- Tôi không thích được mang ra so sánh với một ai .

Thái Quốc mỉm cười :

- Tôi sẽ chiều theo ý của cô em , được thôi .

Bực dọc nhìn gã , Băng Thanh cao giọng :

- Hãy gọi tôi là chị . Tôi là chị của Mỹ Quyên .

Thái Quốc kêu lên :

- Tôi không tin .

Nhún vai với vẻ kênh kiệu , Băng Thanh tuyên bố :

- Tin hay không thì tùy .

Thái Quốc nhíu mày nhìn cô . So với Mỹ Quyên thì cô có vẻ nhỏ tuổi hơn . Có thể cô xí gạt anh . Và anh cũng không quan trọng chuyện đó . Anh rất muốn được đấu khẩu với cô gái có mái tóc dài ngang nửa lưng đang đứng trước mặt anh . Ở cô vừa có vẻ hiền lành , vừa có vẻ dữ dội . một cô gái có tính cách .

Chợt Băng Thanh lãnh đạm mở rộng cánh cửa :

- Mời vào . Mỹ Quyên có ở trong nhà . Hình như đang đợi anh thì phải .

Thái Quốc hiểu là cô muốn xua đuổi anh . Cô muốn đứng một mình

trước cổng . Thế nhưng anh vẫn ngồi bất động trên chiếc mô tô công
kênh . Anh không còn hứng thú gặp Mỹ Quyên nữa . một điều khá
nực cười là chỉ cách đây 10 phút , anh còn hăm hở muốn gặp lại Mỹ
Quyên biết bao . Đêm hôm qua là một đêm đáng nhớ . Những nụ
hôn bốc lửa của Mỹ Quyên và những điệu nhảy cuồng loạn của cả
hai người . Chờ trời sáng , anh phóng xe đến đây . một cơn mưa nhỏ
êm đềm nào đó đã dập tắt tất cả những ngọn lửa đam mê của anh .
Anh chợt thấy mình như trở thành một con người khác , rất khác ...
Thấy anh chàng sững người nhìn mình , Băng Thanh gất gỏng :

- Kỳ cục .

Thái Quốc trầm giọng :

- Tôi là Thái Quốc . Còn cô ?

Băng Thanh hăm hè :

- Không liên quan gì đến anh . Tôi là tôi . Vậy thôi .

Thái Quốc huýt sáo khe khẽ . Tự chế giễu mình , anh bồng nỏ máy
chiếc mô tô và phóng vọt vào sân . Đã lâu lắm rồi , anh mới chợt trở
nên lừng khờ như vậy . Tại sao lại phải chao đảo bởi một ánh nhìn
nhỉ . Cô ta chỉ là một trong muôn vàn cô gái khác , không đáng để
anh bận tâm .

Kiều Mỹ cười cầu tài :

- Xin lỗi , đợi ta có lâu không ?

Băng Thanh nguyệt yêu :

- Hỏi gì lằng nhách . Gần nửa giờ đồng hồ . Tim của ta đang rụng
nằm trên đất .

- Xe ta hư .

- Mình cũng đoán như vậy .

- Dì Tường Hân không cho Băng Thanh đi picnic à ?

- Không hẳn là như vậy .
- Ta hiểu . Lúc nãy nghe Băng Thanh nói trong điện thoại , ta đoán là bà ấy làm khó Băng Thanh .
- Mình ở nhà cho yên chuyện .

Kiều Mỹ kêu lên :

- Ý , đâu có được . Nhiệm vụ của mình là đến đây để ... tác chiến .
- Nếu mình năn nỉ , dì Tường Hân thế nào cũng phải đồng ý vì không muốn mang tiếng với người ngoài . Mình hiểu được tâm lý của mấy bà dì ghẻ mà . Họ muốn được tất cả mọi người tôn sùng về lòng mẫu tử .

Băng Thanh lườm dài :

- Vợ đưa cả nắm .

Kiều Mỹ cười hì hì :

- Dĩ nhiên là vẫn có những bà mẹ kế tuyệt vời hết chỗ chê . Những số đó không nhiều .

Kéo tay áo Băng Thanh , Kiều Mỹ rủ rê :

- Đi nha .

Băng Thanh so vai :

- Thông cảm cho ta . Ta bận việc .

Kiều Mỹ bấu nhẹ môi :

- Bận việc khỉ mốc . Tụi mình vừa mới thi xong phân môn . Chẳng lẽ con gái nhà tỷ phú bận ... nấu cơm và giặt áo quần !

Đuối lý , Băng Thanh đành nhìn Kiều Mỹ cười trừ . Kiều Mỹ vuốt nhẹ má cô :

- Mình đoán là dì Tường Hân xỏ xiên gì đó làm Băng Thanh phát bực . Hãy tập phớt tỉnh Ăng- Lê đi cô bạn . "Lâu rồi đời mình sẽ quen" .

Băng Thanh thờ dài :

- Biết là vậy nhưng mình không đi nữa đâu , hết cả hứng thú rồi .

Kiều Mỹ choàng tay qua vai Băng Thanh thân mật tỉ tê :

- Bọn lớp mình ra "chỉ thị" phải điếu được Băng Thanh đến nơi tập kết . Nếu nhà người không chịu đi , làm sao ta ăn nói với mọi người . Đó là chưa nói đến chuyện ta buồn chết đi được nếu không có Băng Thanh đi chơi cùng ta .

Nghe Kiều Mỹ tả oán , Băng Thanh không nhịn được cười . Cô ngúng nguẩy :

- Ừ , thì đi .

Bước vào phòng khách , cả Băng Thanh và Kiều Mỹ đều như bị dội ngược vì bất ngờ chứng kiến một pha rất ướt át tình tứ của đôi uyên ương . Họ đang hôn môi nhau thật đắm đuối

Thái Quốc vội buông Mỹ Quyên ra và tỉnh bơ nhìn Băng Thanh . Cô nhún vai cười nhạt . Thật là đáng xấu hổ . Ở đây đâu phải là phim trường để cho hấn diễn chứ

Nghiêm nét mặt , Băng Thanh kéo tay Kiều Mỹ đi băng băng qua chỗ họ đang ngồi . Nghe loáng thoáng giọng Mỹ Quyên ở sau lưng :

- Đồ bất lịch sự

Kiều Mỹ đâm vào lưng Băng Thanh cười khúc khích :

- Ê , có nghe nhỏ Mỹ Quyên nói gì không ?

Băng Thanh so vai :

- Chính họ mới là kẻ bất lịch sự . Phòng khách của nhà mình đâu phải là công viên

Kiều Mỹ tặc lưỡi :

- Cái tên có ria mép kia có khuôn mặt đa tình và quyến rũ chết khiếp .

Không ngờ Mỹ Quyên lại quen được một anh chàng khá như vậy

Băng Thanh buột miệng :

- Hấn có vẻ hơi đều

Cả hai cô chợt im lặng khi gặp bà Tường Hân ở ban công . Băng Thanh híc nhẹ vai Kiều Mỹ . Nhỏ bạn cô cười cầu tài :

- Chào dì

Bà Tường Hân liếc xéo Kiều Mỹ :

- Có phải Băng Thanh vừa kể lể với cháu này nọ về tôi ?

Kiều Mỹ lật đật trả lời :

- Dạ , Băng Thanh có nói gì đâu . Tự dưng nó không muốn đi picnic với tụi cháu nữa nên cháu tạt ngang qua đây để rủ nó và xin phép dì cho nó đi chơi cùng bọn cháu

Bà Tường Hân cười nhạt :

- Cháu không nói ra nhưng tôi cũng thừa hiểu Băng Thanh muốn cho bạn bè của nó kết án là tôi ác độc , áp chế nó chứ gì

Kiều Mỹ xuôi xị :

- Băng Thanh chưa bao giờ than phiền một điều gì về dì cả

Dù không tin vào những lời của Kiều Mỹ nhưng bà Tường Hân vẫn tạm chấp nhận . Bà nhìn Băng Thanh , giọng ban ơn :

- Băng Thanh , con đi với Kiều Mỹ đi . Chiều nhớ về sớm kéo ở nhà lo

Băng Thanh dạ nhỏ . Cô ráng bước về phòng của mình sau khi bảo Kiều Mỹ đợi cô giây lát để thay áo quần . Kiều Mỹ đứng nói chuyện với bà Tường Hân , cô xã giao :

- Chủ nhật dì không đi chơi ở đâu sao ?

Bà Tường Hân chép miệng :

- Thành phố đầy bụi bặm , đi đâu cũng vậy . Lẽ ra tôi cùng ba của bọn nhỏ đi Singapo du lịch nhưng visa làm chậm

Kiều Mỹ cảm thấy nhẹ nhõm khi Băng Thanh đã chuẩn bị , vừa đi ra

khỏi phòng . Kiều Mỹ và Băng Thanh chào bà Tường Hân nhưng bà vờ không nghe thấy , kiêu hãnh bước chậm rãi đi dọc trên hành lang Kiều Mỹ ngán ngẩm lắc đầu . Cô hạnh phúc hơn Băng Thanh rất nhiều khi còn đủ cả ba và mẹ . Sống với một bà mẹ kế như bà Tường Hân không phải là một điều dễ chịu

Băng Thanh mặc một chiếc đầm ngắn màu thiên thanh . Cô và Kiều Mỹ đi qua phòng khách . Mỹ Quyên nhìn Băng Thanh bằng ánh mắt đố kỵ . Thái Quốc ngẩn ngơ nhìn theo cô . Giờ đây cô lại có một vẻ đẹp hoàn toàn khác . Kiều sa và thanh thoát

Mỹ Quyên khẽ nheo mắt , giọng hằn học :

- Bộ chưa bao giờ anh nhìn thấy phụ nữ sao ?

Nâng cằm Mỹ Quyên lên , Thái Quốc cười cười :

- Mỹ Quyên ghen à ?

Mỹ Quyên mím môi lại :

- Con nhỏ nhà quê đó xách dép em không xứng

- Cô ta là ai ?

Săm soi nhìn vào đôi mắt Thái Quốc , Mỹ Quyên cao giọng :

- Có đáng để anh quan tâm không ?

Quốc Thái nhún vai :

- Anh chỉ tò mò

Mỹ Quyên nhướn cao mày :

- Băng Thanh là con riêng của ông Vũ Kim . Nó là một con một sách , chỉ biết chúi đầu vào sách vở . Mẹ em rất ghét nó

Thái Quốc bật quẹt môi thuốc . Có bà mẹ kế nào thương con chồng đâu . Ngoại lệ là một con số rất ít . Có thể lúc này anh bắt gặp Băng Thanh đứng trước cổng như một mèo ướm ít nhiều cũng có liên quan đến bà mẹ kế của cô ta

Dí ngón tay lên trán Quốc Thái , Mỹ Quyên hăm he :

- Em là lửa . Anh đừng bao giờ đùa với lửa nha

Quốc Thái nửa đùa nửa thật :

- Nếu biết em có máu Hoạn Thư như vậy , anh đã không cặp bồ với em

Mỹ Quyên cài điều thuốc lên đôi môi tô son , cô dò hỏi :

- Nghe mấy đứa bạn em kháo nhau là anh rất đa tình

Quốc Thái vuốt má cô :

- Theo em thì sao ?

Mỹ Quyên cười khúc khích :

- Em thích anh từ ánh nhìn đầu tiên . Cả ngay cái hôn của anh cũng vậy . Em rất thích

Lim dim nhả khói , Quốc Thái choàng tay qua vai Mỹ Quyên :

- Chúng ta đi chứ ? Mấy người bạn của anh đang chờ ở nhà

Mỹ Quyên ưỡn ẹo :

- Em mặc chiếc váy ôm màu đọt chuối này anh thấy có được không ?

Nhìn lướt qua , Quốc Thái nịnh đầm :

- Đẹp quá !

- Anh xạo thấy mờ

- Nếu biết xạo , còn hỏi anh làm gì ? ?

Mỹ Quyên đả đót :

- Đùa vậy thôi . Nếu anh xạo , anh chết với em

- Có cần chào mẹ của em không ?

Mỹ Quyên cười ngất :

- Ông tướng ơi , đừng có quê như vậy . Bộ anh không thấy mẹ của em rất tâm lý đã tìm cách rút lui để anh và em nói chuyện với nhau sao ?

Quốc Thái búng ngón tay . Anh hiên ngang bước đến chiếc mô tô đang dựng ở trong sân và nổ máy . Mỹ Quyên vòng tay qua eo lưng của anh thật tình tứ . Cô tréo đùi lên nhau , giọng vui vẻ :

- Uống cà phê ở xa lộ nha anh

Ôm tập võ trước ngực , Băng Thanh khẽ gật đầu chào người đàn ông nói chuyện với dì Tường Hân . Cô không xa lạ gì ông ta . Ông chính là người được dì Tường Hân giới thiệu là anh họ của dì , dù ông ta kém dì khoảng bốn , năm tuổi

Cô định lách người để đi lên lầu thì ông Hoàng đã lên tiếng gọi :

- Băng Thanh , chú và dì có chuyện cần nói với cháu

Băng Thanh đưa mắt nhìn bà Tường Hân như dò hỏi , bà vội gật đầu :

- Phải đó , con ngồi xuống đây . Dì có việc quan trọng muốn bàn với con

Băng Thanh ngoan ngoãn ngồi xuống ghế . Cô không tin là dì Tường Hân coi trọng bất cứ một ý kiến nào của cô . Đã quen với tính cách của dì , Băng Thanh thầm nhắc nhở phải nên thận trọng cảnh giác khi dì đột nhiên tử tế như vậy

Về mặt thật bình thản , Băng Thanh im lặng nhìn lên trần nhà . Cô không thích nhìn thẳng vào bộ mặt láu lỉnh , xum xà của ông Hoàng . Nhất là bộ râu cá chốt của ông . Nó làm cô cảm thấy ghét

Bà Tường Hân hắng giọng :

- Chuyện là như thế này , một người quen với chú Hoàng muốn làm quen với con . Hôm trước cậu ta tình cờ nhìn thấy tấm ảnh của con chụp chung với dì . Cậu ta là Việt Kiều từ Canada về

Băng Thanh tỏ vẻ khó chịu . Cô nghiêm nét mặt :

- Con không muốn làm quen với " ông " Việt Kiều nào đó . Con đang

tập trung vào chuyện học

Bà Tường Hân ngọt nhạt :

- Cậu Đức Cường là một người quen của chú Hoàng , con phải nể mặt chú Hoàng chứ . Vuốt mặt phải nể mũi . Con nói vậy nghe có được không ?

Ông Hoàng cười hề hề :

- Không sao . Chẳng qua Băng Thanh chưa tiếp xúc với Đức Cường nên nói vậy , chú hiểu cháu mà . Rồi đây , sau khi gặp Đức Cường , biết đâu lúc ấy cháu lại cảm ơn chú và dì Tường Hân đó chứ

Băng Thanh mím môi lại . Cô đoán là ông Hoàng có lợi lộc gì trong chuyện này . Đời nào ông bỏ công làm một việc không có lợi cho ông . Cả dì Tường Hân nữa , dì đâu thương yêu gì cô

Cô chột buột miệng :

- Sao dì không giới thiệu Mỹ Quyên cho anh ta ?

Bà Tường Hân tím mặt . Con nhỏ này đâu phải dễ áp đặt . Bà chưa kịp xấn xỏ quát tháo thì ông Hoàng đã đưa mắt ra hiệu , giọng tử tế :

- Đức Cường không thích Mỹ Quyên mới chết chứ . Mỹ Quyên đâu có xinh đẹp và hiền lành như cháu

Bà Tường Hân quắc mắt lên :

- Chẳng qua vì Đức Cường nhờ dì nên dì mới hạ cố nói với con chuyện đó . Con đừng nên tỏ ra phách lối Băng Thanh ạ .

Băng Thanh xụ mặt . Không phải cô làm cao như dì Tường Hân gán ghép mà chỉ vì cô không thích ông Hoàng và dì Tường Hân nên ghét lây đến những người thân thiết với họ

Ông Hoàng hắng giọng :

- Ngày mai Đức Cường sẽ đến đây . Chú mong cháu lịch sự đón tiếp anh ta . Dù gì Đức Cường cũng là người quen của chú và có mối

quan hệ làm ăn với chú

Băng Thanh dẫu môi lên :

- Ngày mai cháu phải đến trường cả ngày

Bà Tường Hân cao giọng :

- Nếu vậy thì tối mai . Dì không muốn nghe con viện ra bất cứ một lý do nào nữa . Thôi lên lầu nghỉ đi

Băng Thanh hậm hực đứng dậy . Nụ cười đắc ý của ông Hoàng làm cô ghét cay ghét đắng . Từ hôm ba cô đi Singapo đến nay , ông Hoàng thường xuyên đến nhà rủ rỉ với bà dì kế của cô . Chẳng hiểu hai người nói với nhau chuyện gì mà lúc nào cũng tỏ ra hoan hỉ , tương đắc

Nhìn theo Băng Thanh , bà Tường Hân buột miệng phán :

- Con nhỏ này khó dạy chứ không phải dễ đâu

Ông Hoàng mở hộp xì gà lấy một điếu , giọng khàn khàn :

- Em cố gắng thu xếp chuyện này . Đức Cường chi cho anh rất xộp

Bà Tường Hân cười tít mắt :

- Anh yên tâm . Bất cứ chuyện gì có bàn tay em nhúng vào đều trót lọt , thuận buồm xuôi gió . Cho dù Băng Thanh bướng bỉnh cách mấy cũng không qua được em đâu

Ông Hoàng rít thuốc , giọng quan tâm :

- Bao giờ thì lão già đó về ?

- Khoảng nửa tháng nữa

- Các tài khoản của công ty em nắm giữ hết chứ ?

Bà Tường Hân hạ giọng nói nhỏ :

- Lão khôn lắm . Tất cả các bất động sản đều mang tên của lão và Băng Thanh . Muốn lão chuyển sang tên của em , cần phải có thời gian

Ông Hoàng long mắt lên :

- Coi chừng xôi hỏng bỏng không đấy !

Bà Tường Hân mỉm cười thâm hiểm :

- Anh yên chí . Hiện tại số nữ trang em quản lý không phải là nhỏ .

Muốn lão sang tên các bất động sản cho em cần phải khéo léo và có lý do chính đáng . NHư mấy nhà nghỉ ở Vũng Tàu chẳng hạn , nhân dịp sinh nhật Mỹ Quyên sắp tới đây em sẽ yêu cầu lão tặng cho Mỹ Quyên . Lão không có lý do gì để từ chối cả

Ông Hoàng đắc ý :

- Em thật là thông minh

Bà Tường Hân đưa đẩy :

- Nếu không có anh sắp xếp để cho lão Vũ Kim lọt vào bẫy thì em đâu có được địa vị ngày hôm nay

Cười hề hề , ông Hoàng hơi chồm người ra phía trước :

- Chuyện Băng Thanh , em cố gắng tiến hành thật chu đáo nghe . Đức Cường từ hôm nhìn thấy Băng Thanh trên tấm ảnh đột nhiên si tình . Hắn là con cá mập . Hắn rất giàu

Bà Tường Hân nửa đùa nửa thật :

- Sao anh lại không nhắm cho Mỹ Quyên . Lúc này anh có nghe con nhỏ ấy thắc mắc gì không ? Một mối hời như vậy lại không nghĩ đến cháu mình

Ông Hoàng cười đều :

- Đức Cường là một kẻ đa tình . Em có bằng lòng chịu cho Mỹ Quyên ôm hận không ? Đâu phải anh không nghĩ đến Mỹ Quyên mà chưa gì em đã vội trách

Bà Tường Hân gục gặc đầu :

- Nói vậy thôi chứ em thừa hiểu anh đâu tốt với Băng Thanh , nó là

kẻ thù của em mà

Ông Hoàng nháy mắt :

- Cả em cũng vậy . Chúng ta chưa điên đến mức làm những điều tốt cho con nhỏ ấy

Bị rịn tiền ông Hoàng ra cửa , bà Tường Hân trầm giọng :

- Bao giờ thì anh tới ? Đạo này em cô độc hết sức

Đặt tay lên vai bà một cách thân mật , ông Hoàng thăm thì :

- Tối mai . Anh đưa Đức Cường đến đây và anh sẽ lại gặp em

Chiếc xe của Băng Thanh đang chạy ngon trớn bỗng chạy chậm và dừng hẳn vì tắt máy . Cô chống tay lên hông nhìn xung quanh . Thật là xui vì gần đây chẳng có tiệm sửa xe nào

Chợt một thanh niên ăn mặc thật lịch sự đang bách bộ trên phố tiến về phía cô . Giọng anh ấm áp :

- Xin lỗi , tôi có thể giúp cô được không ?

Băng Thanh mỉm cười bối rối :

- Phiền anh quá

Chàng trai từ tốn đáp :

- Không sao . Tôi nghĩ là có thể sửa xe giúp cô được

Dùng giấy nhám , anh đánh sạch vít lửa và sau đó cho xe nổ máy thật dễ dàng . Băng Thanh đưa khăn tay cho anh . Anh mỉm cười với cô :

- Tôi là Khánh .Triều Khánh .

Băng Thanh bậm môi lại :

- Tôi là Băng Thanh

Anh lịch sự khen :

- Tên cô rất dễ thương

Cười khẽ , Băng Thanh buột miệng :

- Có thật như vậy không ?
- Tại sao tôi phải nói dối chứ

Băng Thanh dẩu môi lên :

- Bọn bè của tôi lại bảo tên của tôi thật lạnh lẽo " giọng nói lạnh lùng "
- mà

Triều Khánh bật cười :

- Không đâu , giọng nói của Băng Thanh rất dễ gây cảm tình .

Thoang thoang và nhẹ nhàng

Cô cười duyên dáng :

- Anh không xí gạt tôi đấy chứ ?

Triều Khánh trả lại chiếc khăn tay cho Băng Thanh . Anh trầm giọng :

- Tôi nói thật mà . Xin lỗi , chiếc khăn tay thật đẹp nhưng tôi đã làm hỏng nó mất rồi

Băng Thanh mỉm cười :

- Tôi phải cảm ơn anh mới đúng . Nếu không tôi đã phải dắt bộ xe đến chỗ sửa cách đây gần nửa cây số

Triều Khánh nhìn như hút vào đôi môi màu đào của cô :

- Tôi muốn mời Băng Thanh vào một quán nước gần đây

Cô tinh nghịch :

- Để làm gì . Tôi đâu có khát nước ?

Anh tỉnh bơ :

- Băng Thanh không khát nhưng tôi rất khát
- Vậy thì anh có thể uống một mình
- Không được
- Sao vậy ?
- Tôi muốn Băng Thanh ... trả ơn cho tôi

Cố nhin cười , cô phán một câu :

- Thật chưa ai như anh . Giúp người ta chỉ một tí xiu nhưng lại đòi trả công này nọ

Triều Khánh phì cười :

- Thông cảm . Tôi đang khát cháy khô cổ . Lúc nầy , trong khi đang sửa xe tôi đã chột ước gì có được một ly đá chanh tươi thì hay biết mấy

Băng Thanh trêu già :

- V ậy thì tôi có thể ... ứng cho anh một số tiền đủ uống chừng vài ly nước , ăn đền oán trả . Thế là xong

Triều Khánh nghiêng đầu nhìn cô :

- Tôi nghĩ là Băng Thanh không đến nỗi vô tình như vậy . Tôi muốn mời Băng Thanh uống một ly nước . Băng Thanh nhận lời chứ ?

Cô đành nhận lời . Dù sao thì Triều Khánh có vẻ lịch sự và đúng mực Quán nước nằm cuối con dốc Triều Khánh giúp Băng Thanh dựng xe trước quán . Anh lịch sự kéo ghế cho cô . Chỗ anh và cô chọn ngồi có vị trí thuận lợi , quay mặt nhìn ra đường

Anh ý nhị nhìn cô :

- Hai cà phê ?

Băng Thanh lý sự :

- Lúc nầy anh một hai đòi uống chanh tươi mà

Cũng không vừa , Triều Khánh nháy mắt cô :

- Bây giờ tôi mạn phép mời Băng Thanh . Ly chanh tươi ấy tôi cho Băng Thanh nợ

Cô cong môi lên :

- Tôi chẳng muốn nợ nần ai cả

Nhìn thật sâu vào đáy mắt hồ thu của cô , anh trầm giọng :

- Nhưng anh thì rất thích được như vậy . Anh không ngại nhờ bác bộ trên phố lại có dịp làm quen với Băng Thanh , một cô bé đầy thú vị . Cô ngẩng đầu nhìn ra đường . Cô không đến nỗi ngốc để không biết là Triều Khánh đang tìm cách tán tỉnh cô . Liệu anh có xem thường cô không . Chuyện cô nhận lời người lạ chưa từng quen biết vào quán nước hoàn toàn không giống tính cách của cô hôm nay . Bạn bè thường kêu là cô rất khó , rất nguyên tắc . Phải chăng vì cách đối xử rất lịch lãm của anh hay vì mái tóc bồng bềnh thật nghệ sĩ hay vì ánh mắt ngưỡng mộ chân thật anh dành cho cô .
Khuyến nhẹ ly cà phê và cho thêm một ít đường . Triều Khánh dịu dàng hỏi :

- Băng Thanh học ở đâu ?

Cô phụng phịu :

- Tôi không trả lời có được không ?

Triều Khánh cười xoa :

- Dĩ nhiên là không được . Anh rất muốn biết một chút gì đó về Băng Thanh , chẳng lẽ Băng Thanh lại từ chối nguyện vọng rất chính đáng của anh .

Cô trẻ nhẹ môi :

- Tôi đâu phải là một nhân vật quan trọng

Anh trầm giọng :

- Nhưng biết đâu lại quan trọng với anh thì sao

im lặng cắn móng tay . Thật lâu , Băng Thanh mới chịu hé ra :

- Tôi đang học luật , năm cuối

Triều Khánh mỉm cười :

- Con gái đi học Luật có khác , lý sự dễ sợ . Không ai dễ bắt nạt Băng Thanh đâu . Còn anh , anh làm ở phi trường , phụ trách bộ

phận máy móc

Cô tròn xoe mắt :

- Như vậy có lẽ tay nghề anh rất khá

Triều Khánh nói với vẻ tự hào :

- Đúng như vậy . Công việc của anh đòi hỏi phải có một trình độ chuyên môn thật cao mới đáng đáng nổi

- Anh là kỹ sư à ?

- Ừ . Anh chỉ tiếc là gia đình anh không có đủ điều kiện cho anh du học . Nếu không giờ này cuộc đời anh đã đổi khác

Băng Thanh tỏ vẻ quan tâm :

- Tại sao anh nói vậy ?

Triều Khánh nhún vai , búng đầu thuốc đang cầm trên tay vào gạt tàn :

- Bạn bè của anh có nhiều đứa đã thành đạt , làm cho hãng hàng không nước ngoài , lương rất cao .

Băng Thanh nhíu mày suy nghĩ . Cô không hiểu Triều Khánh cho như thế nào là thành đạt . Hình như trong cách nói của anh có chút gì đó vọng ngoại

Cô im lặng hớp một ngụm , cà phê nhỏ . Dù sao thì cuộc gặp gỡ giữa anh và cô đã đem lại cho cô một cảm giác thật dễ chịu . Cô chưa có bạn trai . Bạn bè trong lớp thường bảo vì cô sống khép kín và là con gái của một tỉ phú . Vũ Kim nên các chàng trai mặc cảm , không dám tán tỉnh . Kiều Mỹ thì lại bảo do cô quá đẹp và lạnh lùng . Chỉ có cô mới hiểu rõ mình , từ khi dì Tường Hân trở thành mẹ kế của cô , mọi ước mơ của cô đều bay đi . Cô cảm thấy chán đời , lãnh đạm với tất cả những chàng trai muốn làm quen với cô

Cô chẳng hiểu tại sao mình lại ngồi đây với Triều Khánh để nghe anh

kể lể tâm sự . Giữa cô và anh dường như không có một khoảng cách nào cả . Vì vậy , cô đã nhẹ nhàng kể sơ về hoàn cảnh của mình . Cô kể với anh là mẹ của cô mất đi khi cô mới 12 tuổi , năm năm sau ba cô lập gia đình với một người phụ nữ , bà đã có một đứa con gái trạc bằng tuổi cô ?

Dù Băng Thanh không nói gì thêm nhưng Triều Khánh có thể đoán được là gia đình của cô rất giàu . Chiếc Space màu đen cô đang đi và phong thái rất đài các của cô đã chứng tỏ điều đó

Anh nhìn thật sâu vào đôi mắt đẹp như hổ phách của cô :

- Quen với một người bình thường như anh , liệu Băng Thanh có cảm thấy phiền không ?

Băng Thanh tròn mắt :

- Ý anh muốn nói là

- Anh thuộc một gia đình trung lưu , nói khác đi anh thuộc một đẳng cấp hoàn toàn khác với Băng Thanh

Câu nói của anh làm cô tự ái . Cô cong môi lên :

- Nếu anh biết bạn thân của Băng Thanh là Kiều Mỹ , anh sẽ không nói với câu nói đó . Băng Thanh kết bạn với mọi người chỉ vì tính cách của họ chứ không phải người đó giàu hay nghèo .Vả lại giữa anh và Băng Thanh cũng chưa hiểu nhau nhiều lắm

Triều Khánh dịu dàng :

- Anh xin lỗi

Bật quẹt môi lửa điều thuốc đang ngậm hững hờ trên môi , Triều Khánh thân mật đề nghị :

- Lát nữa Băng Thanh cho phép anh đưa Băng Thanh về đến nhà nghe ?

Cô khẽ lắc đầu :

- Không được đâu
- Sao vậy Băng Thanh ?

Băng Thanh cắn môi

- Tôi rất ngại bị dì Tường Hân chất vấn hỏi han này nọ . Tôi không muốn bị hiểu lầm

Triều Khánh im lặng nhả khói thuốc . Anh không muốn lát nữa cô và anh chia tay tại đây và thế là anh với cô lại trở thành hai người xa lạ . Anh đang có một mong ước ch ay bằng là sẽ còn tiếp tục được gặp cô , sẽ chinh phục được quả tim bướng bỉnh của cô , cho dù chuyện chiếm đoạt quả tim cô không phải là chuyện dễ dàng . Băng Thanh có vẻ sống trong một khuôn khổ lễ giáo và hình như chẳng có nhu cầu thoát khỏi vòng tròn mà cô tự vẽ lấy cho mình .

Hơi chồm người về phía cô , Triều Khánh hỏi :

- Hãy đồng ý với đề nghị của anh , được không cô bé ?

Cô lắc đầu một cách dứt khoát :

- Tôi không quen chuyện đưa đón .

Triều Khánh nài nỉ :

- Anh là ngoại lệ
- Không .

Về mặt Triều Khánh thoáng buồn . Anh khẽ liếc Băng Thanh . Cô rất đẹp . Đôi mắt mơ màng với rèm mi rợp dài .Chiếc mũi thanh tú hơi héch lên một chút vừa kiêu vừa bướng bỉnh đáng yêu

Băng Thanh đưa tay lên nhìn đồng hồ . Một chiếc đồng hồ Thụy Sĩ làm bằng vàng rất đẹp , khó tìm được một chiếc thứ hai y hệt như vậy tại thành phố này . Cổ tay tròn trĩnh trắng như ngọc của cô làm Triều Khánh ngẩn ngơ

Cô mỉm cười hiền lành :

- Muộn mất rồi . Tôi phải về bây giờ . Tạm biệt anh

Giọng Triều Khánh đầy luyến tiếc ;

- Hẹn gặp lại

Băng Thanh nhẹ nhàng đứng dậy .Cô ngồi lên chiếc Space va1 rời khỏi quán .Đúng một phút sau , Triều Khánh vẫy một chiếc taxi và yêu cầu tài xế bám theo cô .

- Chiếc đầm này giá bao nhiêu ?

Băng Thanh đưa tay chỉ chiếc áo màu trắng treo trong tủ kính . Cô bán hàng nói giá trị và đưa chiếc áo cho Băng Thanh xem thử . Giá cả không phải là điều cô bận tâm . Lơ đãng nghe một câu trả lời của cô chủ quán , Băng Thanh ướm thử chiếc áo lên người . Chợt cô sửng sốt . Trên tấm gương lớn của cửa hiệu .Thái Quốc đang đứng sau lưng cô với nụ cười giễu cợt

Anh háng giọng :

- Chào !

Nghiêm nét mặt , Băng Thanh vờ như không nhìn thấy anh . Còn anh , anh đang thử chiếc áo jean và nháy mắt với cô .Thật là đáng ghét . Băng Thanh khẽ nheo đôi mắt đẹp . Vốn xem thường Mỹ Quyên , có lý nào cô lại tôn trọng anh chàng bồ của Mỹ Quyên

Chạm nhẹ vào tay Băng Thanh , Thái Quốc trầm giọng :

- Dù sao chúng ta cũng đã một lần nói chuyện với nhau . Gặp tôi ở đây , Băng Thanh không vui sao ?

Cô nhướn mày phán :

- Tôi và anh chẳng quen biết gì nhau

Thái Quốc cười cười :

- Tàn nhẫn !

Cầm lấy chiếc đầm màu trắng , anh gập gù :

- Màu trắng rất thích hợp với Băng Thanh

Cô lý sự :

- Còn anh , có lẽ rất hợp với màu đen

Không ngờ lời tuyên bố của cô làm anh thích thú . Thái Quốc búng ngón tay bảo với cô gái bán hàng :

- Vui lòng lấy cho tôi chiếc áo blouson da màu đen

Trước vẻ mặt lãnh đạm của Băng Thanh , Thái Quốc tỉnh bơ khoác chiếc áo da đen và trầm giọng hỏi> :

- Sao , Băng Thanh ? Cô thấy thế nào ?

Băng Thanh bậm môi lại .Quỷ thần . Màu đen của chiếc áo gió đã làm cho Thái Quốc chợt trở nên quyến rũ hơn . Cô chợt nhớ tới một nhân vật chính của một bộ phim Pháp . Anh ta cũng có đôi mắt quyến rũ hết như vậy với chiếc áo màu đen , cặp kính đen

Cô xanh xẹ :

- Y hết một tên phù thủy trong cuốn phim ma

Thái Quốc cười :

- Băng Thanh lại nói dối rồi . Có phải lúc nãy em đã choáng ngợp khi ngắm nhìn tôi , phải không ?

Chẳng lẽ hẳn lại có tài đọc được ý nghĩ của người khác , Băng Thanh ửng hồng mặt . Cô lý sự :

- Cần gì tôi phải nói dối . Anh rất xoàng

Chăm chú nhìn cô không chớp mắt , Thái Quốc trầm giọng :

- Tôi không tin

- Tuy " ông "

- Đôi mắt Băng Thanh đã tô cáo tất cả . Thật ra thì tôi biết BĂNG Thanh không hề dừng dưng với tôi

Băng Thanh lạnh lùng trả tiền chiếc đầm trắng nhưng Thái Quốc đã nhanh hơn cô tưởng .Cô chủ quán cho biết đã có người trả tiền cho cô

Về mặt bực dọc , Băng Thanh tuyên bố :

- Vậy thì1 tôi sẽ không mua nó nữa

Thái Quốc xỏ hai tay vào túi áo gió anh khàn giọng :

- Băng Thanh , cô không nên như vậy

Băng Thanh nghiến chặt mấy chiếc răng nhỏ xúu với nhau . Cô rất thích chiếc đầm này . Nhưng Thái Quốc đã buộc cô phải từ bỏ ý thích của mình . Không đời nào cô nhận quà từ tay một kẻ mà cô rất ghét Thái Quốc nói nhỏ bên tai cô6 :

- Nếu Băng Thanh không thích , tôi sẵn sàng nhận lại tiền . Tôi biết là em rất thích chiếc đầm đó . Để em giận dữ bỏ về trong lòng tôi chẳng vui chút nào .

Băng Thanh liếc xéo gã . Thật không có một người nào lảng nhách như gã

Đức Cường , gã Việt Kiều quen với chú Hoàng và dì Tường Hân cho dù đáng ghét nhưng dù sao vẫn còn dễ thở hơn

Cách đây mấy ngày , Đức Cường đến gặp cô và tán tỉnh cô bằng những lời suối mướt . Phải cố gắng lắm , lúc ấy Băng Thanh mới không phá lên cười ? Sau đó cô mặc Đức Cường ngồi 21 mình trong phòng khách .

Thái Quốc đứng đợi Băng Thanh ngoài cửa tiệm . Cô ngán ngẩm thở dài . Chẳng hiểu gã cà chớn này còn trông đợi gì ở cô . Tán tỉnh Mỹ Quyên chưa đủ sao còn bám theo cô nữa . Muốn cho hần một bài học nhưng cô chưa nghĩ ra sẽ xử sự như thế nào

Cuối cùng Băng Thanh đành phải bước ra khỏi Shop , đi ngang qua

chỗ Thái Quốc đang đứng . Anh nháy mắt với cô một cách đầy giễu cợt , thích thú .

Muốn trêu tức Thái Quốc , Băng Thanh lại ghé vào một cửa hiệu bán giày cho phụ nữ . Để xem hán kiên nhẫn đến mức nào cho biết .

Cô xỏ chân vào một đôi giày đế thấp gương mặt xụ xuống khi chợt thấy Thái Quốc chẳng cần giữ ý tứ gì cả , tiến đến chỗ cô . Giọng Băng Thanh bực dọc :

- Tôi không thích bị quấy rầy mãi như vậy .

Thái Quốc tỉnh bơ :

- Tôi cũng không thích đứng ở đây để nhìn Băng Thanh chọn giày . Chúng ta có thể ngồi trong một quán cà phê nào đó để tán gẫu với nhau . Điều đó rất thú vị .

Băng Thanh cười nhạo :

- Ảo tưởng .

Thái Quốc nhìn vào đáy mắt của cô :

- Chưa có một người con gái nào tại được ấn tượng nơi tôi như Băng Thanh , Băng Thanh hiểu không .

Mất hết kiên nhẫn , Băng Thanh nói như hét :

- Tôi muốn được yên thân , sao anh làm phiền tôi hoài vậy .

Một vài người khách tò mò nhìn về phía hai người . Thái Quốc lạnh lùng tuyên bố :

- Chào em . Hẹn gặp lại .

Băng Thanh giận run lên . Mỹ Quyên có thể là trò chơi của hán . Còn cô thì không . Cô không tài nào hiểu nổi tại sao cùng trong một lúc hán có thể tán tỉnh cả Mỹ Quyên và cô . Dù không thích Mỹ Quyên nhưng cô vẫn tội nghiệp cho cô ta . Giá như cô có thể cho Mỹ Quyên biết được Thái Quốc là một con người như thế nào thì hay biết mấy .

Nhưng đó chỉ là chuyện viễn vông . Chỉ cần cô mở miệng ra nói với Mỹ Quyên một điều gì đó cũng có thể gây nên ngộ nhận . Mỹ Quyên vốn có ác cảm với cô từ lâu , cả dì Tường Hân cũng vậy .

o O o

Đón ông Vũ Kim ở sân bay ngoài Băng Thanh , dì Tường Hân và Mỹ Quyên còn có cả Đức Cường và ông Hoàng . Băng Thanh khó chịu vì Đức Cường cứ lẻo đẹo đi theo cô . Thậm chí khi cô bước đến cửa hàng bán hàng lưu niệm ở sân bay anh ta cũng sán đến gần cô với nụ cười hết sức đáng ghét .

Nhìn Băng Thanh ướm chiếc vòng đá lên tay , Đức Cường khen rồi rít :

- Băng Thanh đeo rất hợp .

Cô lạnh nhạt nhìn Đức Cường . Anh ta chẳng hề tự ái mà lại còn chỉ cho cô một dây đeo chuỗi làm bằng các hạt gỗ màu nâu rất đẹp , giọng vui vẻ :

- Băng Thanh xem kìa , chuỗi gỗ đó rất hợp với Băng Thanh .

Dù rất thích khâu chuỗi nhưng Băng Thanh vẫn đứng im , không nhúc nhích . Thấy vậy Đức Cường liền sốt sắng bảo người bán đem khâu chuỗi ra khỏi tủ kính . Anh ta mỉm cười nhận xét :

- Dì Tường Hân nói đúng , Băng Thanh rất bướng chứ không ngoan một chút nào .

Cô nhìn Đức Cường bằng đôi mắt tóe lửa :

- Cho dù tôi như thế nào đi nữa cũng chẳng can hệ đến anh .

Đức Cường so vai :

- Băng Thanh quên anh sẽ là một thành viên trong gia đình của Băng Thanh rồi sao ?

Cô hằm hè :

- Đừng hòng .

Đức Cường xoa cằm :

- Bằng Thanh chưa hiểu anh nên có thái độ như vậy , anh không trách đâu . Rồi đây Bằng Thanh sẽ yêu anh và bằng lòng chung sống với anh . Chúng ta sẽ sang Canada định cư .

Cô nói như hét :

- Không bao giờ !

Đức Cường phán :

- Chú Hoàng rất thân với anh . Anh nghĩ là chú Hoàng có thể làm một điều gì đó cho anh . Hãy tập chấp nhận anh . Như hôm nay chẳng hạn , đi đón ba của Bằng Thanh , chú Hoàng cũng rủ anh đi cùng . Lát nữa , chú Hoàng sẽ giới thiệu anh với ba của Bằng Thanh . Ba Bằng Thanh rất nể vợ , có chuyện gì mà bà Tường Hân không làm được .

Cô mím môi lại , nói giận dữ :

- Tôi thà chết chứ không để cho mấy người muốn làm gì thì làm .

Đức Cường nhếch môi :

- Chết rất khó . Không phải ai cũng làm được điều mình hăm dọa đâu .

Bằng Thanh cảm phần nhìn Đức Cường . Cô ước gì tát một tát tai nẩy lửa lên khuôn mặt đều cáng của gã .

Rõ là cô làm . Hôm trước cô đã đánh giá thấp về gã khi để mặc gã ngồi chờ ở trong phòng khách và bước lên lầu . Hôm đó Đức Cường không hề tỏ thái độ gì .

Hóa ra gã nắm được yếu điểm của cô . Người mà cô sợ nhất là chú Hoàng . Ông ta có thể làm bất cứ chuyện gì thông qua dì Tường Hân . Cả hai con người đó đều nham hiểm và thâm độc như nhau .

Đức Cường đẩy chiếc hộp đựng xâu chuỗi về phía cô , giọng tử tế :

- Băng Thanh xem đi . Anh mua tặng cho Băng Thanh làm kỷ niệm .

Cô hất mạnh bàn tay của gã và hấp tấp rời khỏi cửa hàng lưu niệm .

Nhìn thấy vẻ mặt bưng bưng của cô , ông Hoàng nhẹ răng cười :

- Sao ? Nãy giờ cháu và Đức Cường hẹn hò với nhau ở đâu , chú và dì Tường Hân tìm hoài không thấy ?

Mỹ Uyên chen vào :

- Chú không tâm lý chút nào . Ít ra phải để cho họ tự do tâm sự cùng nhau . Những người đang yêu có một thế giới riêng mà không dễ người khác bước vào . Chị Băng Thanh làm cháu đến phát ghen .

Đức Cường là một con người tài hoa , giàu có . Đâu phải ai cũng như Băng Thanh được một người như Đức Cường để ý đến .

Băng Thanh mím môi lại . Cô đưa mắt nhìn về một dãy phòng làm việc trong phi trường .

Triều Khánh đang làm việc ở đâu . Nếu như anh xuất hiện bây giờ , có lẽ cô sẽ được an ủi rất nhiều . Cô không biết anh đang làm việc trong căn phòng nào , nếu không cô đã đi đến đó và sẵn sàng nghe anh nói những lời thiết tha nhất .

Bà Tường Hân ngồi bắt chéo chân trên ghế trong phòng đợi . Bà cảm thấy hả hê khi Băng Thanh đang âm ức muốn khóc . Rõ ràng là Đức Cường không tương xứng với Băng Thanh và bà đang quyết tâm thực hiện điều mà ông Hoàng đang mong đợi . Băng Thanh có đau khổ thì bà mới hạnh phúc .

Chợt bà mở lớn mắt kinh ngạc khi thấy chàng trai ăn mặc thật lịch sự , phong độ bước đến gần Băng Thanh .

Hai người mỉm cười với nhau . Chỉ có những người đang yêu nhau mới nhìn nhau đầy choáng ngợp như vậy . Khuôn mặt bà Tường

Hân tối sầm lại .

Chàng trai đi rồi , ông Hoàng vụt đứng dậy bước đến trước mặt Băng Thanh giọng tò mò :

- Hấn là ai ?

Băng Thanh bướng bỉnh :

- Cháu không có nghĩa vụ phải trả lời câu hỏi đó của chú .

Hai khóe mép của ông Hoàng giật giật , ông cười nhạt :

- Chú cũng không cần thiết thằng đó có quan hệ như thế nào với cháu . Chú chỉ biết một điều chắc chắn là sau khi ba cháu trở về , chú và dì Tường Hân sẽ xúc tiến mọi chuyện nhanh hơn cháu tưởng . Không phải cháu muốn quen với ai cũng được . Cháu phải nghĩ đến uy tín của chú và dì Tường Hân nữa chú .

Băng Thanh ầm ức :

- Chú không có quyền với tôi .

Liếc bà Tường Hân một cách đầy ý nghĩa ông Hoàng nhướn mày :

- Nhưng dì của cháu thì có đấy .

Mỹ Quyên lách chách :

- Anh chàng đó làm việc ở phi trường . Tôi nhìn thấy phù hiệu đeo trên nắp túi áo của anh ta : Triều Khánh , kỹ sư .

Nãy giờ im nhưng bà Tường Hân giận sôi lên . Hóa ra Băng Thanh có những cuộc tiếp xúc riêng với những người mà bà không hề biết đến .

Triều Khánh có vẻ lịch lãm và chững chạc . Bà không muốn Băng Thanh quen và yêu một con người như vậy . Phải nhỏ nhen và háo sắc như Đức Cường mới thỏa được lòng đồ kị của bà .

Máy bay đang chạy lướt trên đường băng . Mọi người bật đứng dậy và đứng chờ ở lối đi .

Ông Vũ Kim ôm choàng lấy bà Tường Hân và hôn lên trán bà . Giữa một biển người , giọng đả đót của bà Tường Hân vẫn vang lên rất rõ :

- Em và con nhớ anh quá !

Ông Vũ Kim mỉm cười với mọi người . Ông Hoàng không bỏ lỡ cơ hội , hát hàm về phía Đức Cường , ông xun xoe :

- Giới thiệu với anh , Đức Cường là một Việt Kiều Canada rất có uy tín trên thương trường , muốn kết thân với gia đình chúng ta .

Ông Vũ Kim bắt tay Đức Cường . Ông bắt gặp Băng Thanh đang ôm bó hoa trước ngực , nhìn ông với vẻ mặt buồn xo . Khẽ cau mày , ông nghĩ thầm :

- "Rõ ràng con gái ông chẳng cởi mở một chút nào . Đến phi trường đón ông với một bộ mặt rầu rĩ như vậy . Lạ thật . Càng ngày nó càng xa cách ông và càng khó hiểu !" .

Mỹ Quyên nhõng nhẽo :

- Papa ... quà của con đâu .

Ông Vũ Kim mỉm cười :

- Lát nữa về nhà ba sẽ tặng cho con và Băng Thanh .

Mỹ Quyên liếc xéo Băng Thanh :

- Chị Băng Thanh đâu cần có quà . Con là "út" của papa mà .

Băng Thanh khẽ cắn môi . Cô đưa bó hoa cho ông Vũ Kim , giọng lý nhí :

- Chúc mừng ba trở về .

Ông Vũ Kim mỉm cười chưa kịp nói với Băng Thanh lời nào thì bà Tường Hân đã lôi tuột ông ra xe .

Nhìn vào kính chiếu hậu , bà tỏ vẻ thỏa mãn . Băng Thanh đang buồn rầu ngồi vào chiếc taxi cùng với ông Hoàng và Đức Cường .

Theo chỉ đạo của bà , chiếc Toyota sang trọng của gia đình đang chờ nhà tỷ phú Vũ Kim và ... vợ con ông ta .

Bà muốn lúc nào cũng đặt Băng Thanh đứng bên lề của cuộc chơi .

Chỉ có bà và Mỹ Quyên mới được đi cùng ông Vũ Kim .

Ông Vũ Kim tỏ vẻ quan tâm :

- Băng Thanh có vẻ không vui , sao vậy em ?

Bà Tường Hân giọng cay độc :

- Công chuyện làm ăn của anh ngày càng phát đạt là do hồng phúc của mẹ con em . Chứ bộ mặt đưa ma của Băng Thanh chỉ đem lại cho gia đình mình những điều xui xẻo mà thôi .

Mỹ Quyên dài giọng :

- Chị hai được ba quan tâm lo lắng đó mà . Hơn một tháng nay , không có ba ở nhà chị cứ làm mình làm mẩy với mẹ . Mẹ không tài nào dạy dỗ chị được . Chị bướng và hỗn ghê lắm .

Bà Tường Hân chép miệng :

- Anh Hoàng của em có nhã ý muốn giới thiệu Đức Cường với Băng Thanh , không ngờ con nhỏ làm phách nói nhiều câu xúc phạm đến họ , làm em phải bẽ mặt .

Ông Vũ Kim nhăn trán :

- Nó đang còn nhỏ , cứ để cho nó học hành thành tài rồi yêu đương cũng chẳng muộn .

Bà Tường Hân "hứ" một tiếng thật dài :

- Đạo này nó cặp bồ lung tung . Anh đừng cả tin mà lầm . Không gả chồng nó có ngày mang họa .

Này giờ im lặng lái xe nhưng chú Bảy tài xế không bỏ sót cuộc đối thoại nào của ông Vũ Kim và bà Tường Hân cùng Mỹ Quyên . Ông trầm chửa chát .

Lái xe cho tỷ phú Vũ Kim từ hồi vợ trước của ông Vũ Kim còn sống nên mọi chuyện khúc mắc trong gia đình ông đều hiểu . Ông không lạ gì tính thâm độc của mẹ con bà Tường Hân .

Chỉ tội nghiệp cho Băng Thanh , con bé bơ vơ thiếu thốn tình cảm .

Ông Vũ Kim tuy thương Băng Thanh nhưng hời hợt không sâu sắc .

Chính vì vậy mà khoảng cách giữa hai cha con ngày càng xa .

Thân phận người làm công không cho phép ông can thiệp vào chuyện gia đình của họ , hơn nữa rất ít khi ông Vũ Kim nói chuyện với ông .

Tới kỳ lãnh lương ông tới liên hệ với quản gia của ông Vũ Kim để nhận tiền của mình . Lẽ ra thì ông đã bị bà Tường Hân sa thải như số phận của tất cả những gia nhân khác trong ngày đầu tiên bà đặt chân về làm vợ của tỷ phú Vũ Kim .

Thế nhưng thấy ông suốt ngày làm lì ít nói và được ông Vũ Kim ca tụng là cẩn thận , chưa bao giờ bị khiển trách về mặt giao thông nên chỉ có ông là ngoại lệ được lưu dụng .

Thấy chú Bảy tài xế vẫn chăm chú lái xe không quan tâm đến mọi người , bà Tường Hân có vẻ hài lòng .

Quay sang ông Vũ Kim , bà Tường Hân bảo :

- Em định là gả Băng Thanh cho Đức Cường trước khi nó tốt nghiệp ra trường . Thời buổi bây giờ đâu dễ gì tìm được một thanh niên chưa vợ lại lo làm ăn như Đức Cường .

Ông Vũ Kim trầm giọng :

- Em có biết rõ về Đức Cường không ?

Bà Tường Hân thân mật ngồi sát vào người ông , giọng ngọt bùi :

- Anh Hoàng của em là người thân và làm ăn chung với Đức Cường .

Lý lịch của Đức Cường , anh Hoàng nắm tận chân tơ kẽ tóc . Đây là

một cơ hội tốt .

Ông Vũ Kim dễ dãi :

- Tùy em . Sao cũng được .

Mỹ Quyên nháy mắt với mẹ và cười . Từ lâu cô vẫn bái phục mẹ .

Một khi bà đã muốn gì thì cố thực hiện điều đó cho bằng được .

Viễn cảnh Băng Thanh bị ép uống làm vợ của một người mà Băng Thanh vô cùng căm ghét làm Mỹ Quyên vui vẻ .

Cô ngả đầu trên ghế nệm lim dim mắt nghĩ đến Thái Quốc . Cặp bồ với nhiều người nhưng chỉ với Thái Quốc cô mới cảm thấy yêu mãnh liệt như vậy . Vẻ đẹp ngang tàng và tính cách mạnh mẽ của anh đã lôi cuốn cô không ngờ .

Chiếc Toyota màu đỏ dừng trước cổng . hai gia nhân mang đồng phục trắng mở cổng và khẽ gật đầu chào ông Vũ Kim từ trong xe bước ra ...

Âu yếm xoa lên vai ông Vũ Kim , bà Tường Hân giọng ngọt ngào :

- Sắp tới sinh nhật của Mỹ Quyên , anh dự định cho con thứ gì đây ?

Ông Vũ Kim mỉm cười :

- Mỹ Quyên thích gì em có biết không ? Hiện tại nó đầy đủ mọi thứ .

Từ xe hơi cho đến trang sức quý giá , anh đều lo cho con chu đáo .

Bà Tường Hân dong đưa mắt :

- Anh có thương Mỹ Quyên nhiều không ?

Ông Vũ Kim ngạc nhiên :

- Em hỏi gì mà lạ vậy ?

Bà Tường Hân dài giọng :

- So với Băng Thanh thì Mỹ Quyên làm sao sánh được .

Tặc lưỡi , ông Vũ Kim nói chậm rãi :

- Con nào chẳng là con . Cho dù Mỹ Quyên là con riêng của em

nhưng anh vẫn thương nó , không hề phân biệt đối xử . Anh yêu em nên chỉ muốn làm cho em vui . Em vui sướng và hạnh phúc , đó cũng là niềm vui và hạnh phúc của anh .

Bà Tường Hân choàng tay lên cổ ông Vũ Kim , giọng âu yếm :

- Em cảm ơn tình yêu của anh dành cho em . Không bao giờ em có ý nghi ngờ về lòng tốt của anh đối với mẹ con em . Chỉ có điều là ...

Bà ngập ngừng để làm tăng sự sốt ruột của ông Vũ Kim .

Thấy ông nôn nóng chờ đợi , bà tí tê nói tiếp :

- Chỉ có điều là bạn bè của em cười chê em , cho là anh chưa thật lòng với mẹ con em và em chỉ là một phụ nữ nhẹ dạ .

Ông Vũ Kim hùng hồn :

- Ai nói gì mà kỳ cục vậy ?

Bà Tường Hân rơm rớm nước mắt :

- Cũng không thể trách họ được khi tình cờ họ biết rằng một số lớn bất động sản đều do Băng Thanh đứng tên . Phải chăng anh không thật sự yêu thương em nên đã hành động như vậy ?

Ông thở dài :

- Thông cảm cho anh . Thật ra cách đây hơn năm năm , anh làm điều đó vì khi đó một mình gà trống nuôi con . Thương trường nghiệt ngã . Nhiều tấm gương trước mắt cho anh thấy là có nhiều người chỉ trong một thời gian ngắn lại trở thành trắng tay . Vả lại cơ nghiệp ngày hôm nay phần lớn do vợ trước của anh tạo dựng . Anh chỉ làm một nghĩa cử để vợ anh có thể an lòng nơi chín suối . Em biết rồi đó , anh và vợ anh rất thương Băng Thanh .

Bà Tường Hân long mắt lên . Giá như bà gặp ông Vũ Kim sớm hơn thì có thể chuyện rủi ro đó không xảy ra . Nhưng không sao , bà là người có thể chuyển bại thành thắng .

Giọng bà sụt sùi :

- Kẻ ăn không hết người lần không ra . Em chỉ muốn là anh chuyển nhượng vài bất động sản ở Vũng Tàu cho Mỹ Quyên . Anh nghĩ sao về chuyện này ?

Ông Vũ Kim choàng tay lên vai bà âu yếm :

- Có cần thiết không ? Tiền của anh ở nhà băng cũng là của em . Em và Mỹ Quyên có thể mua thêm một bất động sản nào mà em thích . Em nói đi , anh sẽ xúc tiến chuyện mua bán .

Bà Tường Hân cười nhạt :

- Anh tiếc với em sao . Với em thì em không cần ... tiền , em chỉ muốn Mỹ Quyên không mặc cảm là anh lạnh nhạt với nó . Tại sao nó không được như Băng Thanh .

Ông Vũ Kim thờ người suy nghĩ . Không phải là một người đàn ông hẹp hòi phân biệt đối xử nhưng dẫu sao Băng Thanh cũng là cốt nhục . Ông chăm sóc và lo lắng cho Mỹ Quyên rất nhiều , chỉ có điều là một thời gian ngắn ngủi như vậy chưa thể thiết lập một tình cảm thiêng liêng giữa ông và Mỹ Quyên .

Ông đành chống chế :

- Hãy để cho anh một thời gian . Đây là một chuyện tế nhị vì toàn bộ giấy tờ bất động sản dành cho Băng Thanh mẹ anh đang cất giữ .

Bà Tường Hân giọng lầy hờn :

- Nếu anh nhiệt tình trong chuyện này , làm sao bà thắc mắc cho được .

Không muốn làm bà phật ý , ông vỗ về :

- Được thôi , anh hứa với em là anh sẽ thu xếp ổn thỏa trong một thời gian sớm nhất .

Bà Tường Hân tươi ngay nét mặt :

- Em tin là anh dàn xếp được . À , để em gọi người làm mang lên mấy chén súp yến cho anh nghe .

Ông Vũ Kim gật đầu :

- Em cùng ăn với anh chứ .

Cười điệu , bà Tường Hân cao giọng :

- Sức khỏe của anh mới quan trọng . Dạo này công việc kinh doanh bề bộn , anh gầy hơn trước làm em lo lắng .

- Cám ơn em . Em cũng phải giữ sức khỏe nữa . Trong thời gian anh đi vắng trong nhà không xảy ra chuyện gì chứ .

Bà Tường Hân ngả đầu lên nệm ghế vẻ mặt làm ra quan trọng :

- Hơn một tháng nay em phát mệt với Băng Thanh .

Ngừng ăn , ông Vũ Kim ngạc nhiên :

- Có chuyện gì à ?

Tặc lưỡi , bà Tường Hân than thở :

- Như anh thấy đó , mặt nó chau quạu cả ngày . Mỗi lần nhìn thấy em là cứ nguýt ngẩn , lườm dài . Gặp Mỹ Quyên thì xách mé gây gổ .

Riết một hồi chắc em chịu không nổi . Mẹ con em biết thân phận mình là kẻ ăn nhờ , ở đậu . Vậy mà có yên đâu . Cách đây một tuần , nó quát vào mặt em là cơ nghiệp này do mẹ nó tạo dựng còn em là một kẻ ăn bám . Chưa hết , dạo này nó thường hện hò với một lũ bạn không chịu học hành . Kiểu này cuối năm chưa chắc đã đỗ tốt nghiệp ra trường .

Ông Vũ Kim thở dài :

- Tại sao nó lại hỗn láo như vậy chứ . Thật anh không ngờ .

Bà Tường Hân mím môi lại :

- Em không la mắng nó vì không muốn người ta hiểu lầm cho là thói thường mẹ ghẻ con chồng . Thật ra Băng Thanh xác xược như vậy

là do mẹ của anh , bà khi nào cũng bênh nó .

Ông Vũ Kim nghiêm sắc mặt :

- Anh sẽ dạy nó .

Bà Tường Hân giả vờ tử tế , đưa đẩy :

- Thôi anh . Không khéo Bằng Thanh lại oán em đấy . Nó đã ghét em sẵn .

- Em yên tâm . Anh sẽ không để em lâm vào tình thế khó xử đâu . Cứ để anh dạy con .

Chợt nhìn ra cửa , nhìn thấy Bằng Thanh đang cầm cặp vợt tennis , ông Vũ Kim lạnh lùng nhìn cô .

Bằng Thanh lễ phép :

- Chào ba , chào dì .

Ông Vũ Kim hất hàm :

- Con đi đâu về ?

- Dạ , con chơi tennis với Kiều Mỹ .

Ông Vũ Kim nhìn lên đồng hồ treo tường , giọng khàn khàn :

- 11 giờ trưa , giờ này con cũng chịu khó chơi thể thao à ?

Bằng Thanh bối rối :

- Dạ không . Chơi tennis lúc sáng rồi sau đó con đi uống nước với mấy người bạn .

Ông Vũ Kim nhướn mày :

- Bạn trai ?

Bằng Thanh im lặng . Cô không quen nói dối , vì vậy chỉ có im lặng là tốt nhất .

Bà Tường Hân đưa mắt nhìn ông Vũ Kim với vẻ đắc thắng .

Cử chỉ đó không qua được Bằng Thanh . Cô đoán là nãy giờ có lẽ bà đã có dịp kể lể những điều bịa đặt về cô .

Nhiều lần vô tình cô đã nghe được những lời tĩ tĩ của bà với ba cô .
Xét về mặt tướng tượng thì bà mẹ kế của cô rất phong phú .

Ông Vũ Kim chỉ vào chiếc ghế trước mặt :

- Băng Thanh , con ngồi xuống đây , ba có chuyện muốn nói với con .
Ánh mắt hả hê của bà Tường Hân làm Băng Thanh bất an . Cô rụt rè
làm theo lệnh của ông Vũ Kim .

Ông hắng giọng :

- Khi nào thì con tốt nghiệp ra trường ?
- Dạ , khoảng sáu tháng nữa .
- Ba không muốn con ham chơi , đàn đúm với bạn bè . Ba bận công
chuyện liên miên nên ít khi có mặt ở nhà . Dì thay mặt ba con quán
xuyến mọi việc nên ba mong con biết nghe lời dì , không được
bướng bỉnh cãi lại .

Ngừng một lát , ông Vũ Kim nói tiếp :

- Chuyện hôn nhân của con cũng nên nghĩ đến là vừa . Dì đã chọn
cho con một chỗ tương xứng . Cách đây mấy ngày Đức Cường có
đến chỗ làm việc của ba , theo những đề án chuẩn bị xây dựng của
cậu ta thì Đức Cường là một người năng nổ , tháo vác , táo bạo
trong làm ăn .

Băng Thanh lý nhí :

- Con không hợp với anh ta .

Ông Vũ Kim khe khẽ lắc đầu :

- Dì có nhiều kinh nghiệm sống , từng trải hơn con . Theo ba thì con
nên ưng thuận Đức Cường . Đức Cường cũng đã đặt vấn đề xin
cưới con với ba , ba chưa trả lời dứt khoát vì chưa chọn được thời
gian thích hợp .

Băng Thanh kêu lên :

- Không thể như vậy được . Con không muốn lấy Đức Cường .

Bà Tường Hân vội lên tiếng :

- Vậy con còn muốn chọn một người như thế nào nữa ? Con không được cãi lời của ba vài dì khi ba và dì đang cố gắng lo lắng cho con .

Băng Thanh mím môi tuyên bố :

- Chuyện hôn nhân của con phải do con quyết định .

Bà Tường Hân cười khẩy :

- Đấy anh xem . Con nhỏ con của anh đâu có hiền . Nó muốn làm trời , không ai điều khiển nó được đâu .

Ông Vũ Kim nhướng cao mày :

- Băng Thanh , ba không muốn bàn cãi thêm chuyện này nữa . Mọi chuyện xem như quyết định xong .

Băng Thanh ầm ức , nước mắt viền quanh mi :

- Khi nào ba cũng nghe lời dì Tường Hân , chẳng bao giờ ba quan tâm đến con . Tại sao dì ép buộc con phải ưng Đức Cường . Đó chẳng qua là vì chú Hoàng muốn như vậy . Con không tin là chú Hoàng tử tế với con . Gả con cho Đức Cường , thế nào chú Hoàng cũng có lợi lộc trong chuyện này . Ba phải hiểu là chú Hoàng không phải là một người tốt .

Bà Tường Hân biến sắc mặt , giọng đanh lại :

- Dì cấm con xúc phạm đến chú Hoàng . Chú Hoàng là anh bà con của dì . Còn dì , dì không có công sanh nhưng cũng có công dưỡng dục con nên người .

Băng Thanh ngán ngẩm thở dài . Phải công nhận dì Tường Hân khéo nói .

Cách đây năm năm , hồi dì mới lấy ba cô , dì nghèo xơ xác . Hồi đó dì là công nhân của công ty dệt thảm . Ba cô là giám đốc công ty .

Cô vẫn không quên hình ảnh người đàn bà nọ dòng gầy gò có đôi mắt sắc lá rằm và một đôi môi luôn mím lại đầy tham vọng .

Dù nghèo khổ , nhưng người đàn bà ấy vẫn đẹp , nhan sắc chưa phai tàn , vẻ lẳng lơ lấp lánh ở đuôi mắt .

Một lần ba cô mổ ruột thừa nằm ở bệnh viện , bà đã đến thăm ông và tình nguyện trực đêm để chăm sóc .

Cô , một con bé lúc ấy mới 17 tuổi làm sao hiểu được những mưu mô quỷ quyệt của người đàn bà ấy .

Khi ba cô xuất viện , dì Tường Hân nghiễm nhiên chính thức làm vợ của ba cô . Nhờ lấy được một ông chồng giàu có , dì càng ngày càng phây phây trẻ đẹp hơn trước . Còn cô , cũng kể từ ngày ấy cô mất đi những gì trước đây được gọi là hạnh phúc .

Cô buột miệng phán :

- Dì đâu có nuôi con .

Chỉ có vậy , bà Tường Hân ôm lấy mặt , giọng rên rỉ :

- Trời đất ! Không ngờ con quá quắt như vậy . Quá khừ nghèo khổ của dì không có gì là xấu . Dì biết , con muốn nhắc cho dì nhớ là dì và Mỹ Quyên chỉ là thứ ăn bám trong nhà này .

Quay lại nhìn ông Vũ Kim , bà giãy lên :

- Anh còn đợi gì nữa mà không đánh cho nó một trận . Trước mặt anh mà nó bất chấp sẵn sàng hạ nhục em . Nó là thứ mất dạy . Nếu anh không xử nó , em thề sẽ đi ra khỏi nhà này .

Ông Vũ Kim lừ mắt nhìn Băng Thanh :

- Ai cho phép con nói năng như vậy với dì ?

Bặm môi lại , Băng Thanh nói giọng chua chát :

- Con biết , ba không còn thương con nữa .

Ông Vũ Kim quát :

- Thương con không có nghĩa là chấp nhận một đứa con hư . Con mau xin lỗi dì đi .

Băng Thanh thở hắt ra thật mạnh :

- Con không có lỗi . Con chỉ nói sự thật . Thật ra thì con chỉ muốn được yên thân nhưng hình như dì không muốn như vậy , dì muốn con phải khổ sở khi còn tiếp tục chung sống với dì trong nhà này .

Ông Vũ Kim đập bàn :

- Còn ngoan cố nữa hả . Nếu con không xin lỗi dì , ba sẽ đánh con đấy .

Băng Thanh mở lớn mắt , cô bàng hoàng khi thấy ba cô giận run lên . Có thể ông sẽ đánh cũng thật .

Từ nhỏ đến lớn , ba chưa đánh cô roi nào . Nhưng nếu vì người đàn bà này và để làm vui lòng bà mà ông xuống tay thì quả là một điều xót xa .

Ông Vũ Kim hầm hè cao giọng :

- Sao ?

Băng Thanh mím môi chặt . Cô không muốn làm cái điều mà cô rất ghét . Tại sao cô phải xin lỗi dì Tường Hân kia chứ ?

Giá như ba cô nghe được , thấy được , những gì mà dì Tường Hân đã thể hiện với cô thì chẳng biết ông sẽ nghĩ sao . Không bao giờ ông tin cô . Phải chăng nhan sắc của dì Tường Hân đã làm cho ba cô mù quáng .

Gia đình là địa ngục . một lần nữa , ý nghĩ quái gở đó lại đến trong đầu cô . Cô thèm được khóc , được hét lên để giải tỏa những ám ức . Lạ thay , đôi mắt cô vẫn ráo hoảnh một cách vô hồn .

Cô hít một hơi thật dài , giọng lạc đi :

- Xin lỗi dì .

Bà Tường Hân ngọt nhạt :

- Dì đoán là trong thâm tâm con không cho mình là kẻ có lỗi , vậy thì đừng xin lỗi .

Ông Vũ Kim dàn hòa :

- Thôi em à .

Vẫn không thỏa mãn , bà Tường Hân dài giọng :

- Anh không hiểu nó bằng em đâu .

Chợt bà im lặng không nói khi thấy có người đang dắt xe vào sân .

Ông Vũ Kim nhìn ra cửa , kêu lên :

- Triều Khánh , cháu đi đâu đây ?

Triều Khánh cũng không kém phần ngạc nhiên , anh mỉm cười :

- Dạ , cháu và Bằng Thanh quen nhau . Còn xin lỗi , chú là ...

- Là ba của Bằng Thanh . Còn đây là vợ chú .

Triều Khánh khẽ gật đầu chào người phụ nữ đang ngồi trên ghế salon . một phụ nữ có nhan sắc vẫn còn rục rữ , ở đỉnh cao trước khi phai tàn .

Anh lễ phép :

- Chào dì !

Bà Tường Hân mỉm cười đáp lễ . Rất nhanh , trong một thoáng bà nhớ lại đây chính là chàng trai bà đã nhìn thấy hôm trước ở phi trường . một chàng trai trí thức , bắt thiệp .

Ông Vũ Kim mời Triều Khánh ngồi xuống ghế . Bằng Thanh đã rút lui từ hồi nào , ông đoán lúc Triều Khánh chưa kịp nhìn thấy cô . Có lẽ con gái ông cũng không còn hứng thú tiếp chuyện bạn bè trong một trạng thái không vui như vậy .

Ông giới thiệu với vợ bằng giọng vui vẻ :

- Triều Khánh là kỹ sư phụ trách phần cơ giới ở sân bay . Anh quen

với Triều Khánh là do những chuyến công du thường xuyên của anh

.

Triều Khánh mỉm cười :

- Thỉnh thoảng cháu vẫn thấy những kiện hàng của công ty Vũ Kim chuyển sang Ấn Độ và Singapo . Xin chúc mừng chú .

Ông Vũ Kim sôi nổi :

- Kh ? ?ng ngờ cháu vẫn còn quan tâm đến chú như vậy . Cám ơn cháu .

Quay sang bà Tường Hân , Triều Khánh nhã nhặn :

- Công ty thảm dệt Vũ Kim là một công ty lớn có tiếng tăm trên thị trường thành thử mọi người đều biết không riêng gì cháu .

Bà Tường Hân kiêu cách :

- Cám ơn cậu quá khen .

Triều Khánh nhìn ông Vũ Kim trầm giọng đề nghị :

- Dạ , xin phép chú và dì cho cháu gặp Băng Thanh .

Ông Vũ Kim ngập ngừng :

- Băng Thanh không có ở nhà . Tiện gặp cháu ở đây , chú cháu mình nói chuyện với nhau cũng được nếu cháu không bận .

Triều Khánh lịch sự :

- Dạ , hôm nay cháu nghỉ trực nên cũng rảnh . Công việc làm ăn của chú càng ngày càng phát triển chứ ?

Ông Vũ Kim hào hứng :

- Chú đang mở rộng thị trường . Ngoài chuyển hàng xuất khẩu qua phi trường , chú còn chuyển qua đường thủy bằng các cotainer .

Triều Khánh đỡ lấy tách trà từ tay ông Vũ Kim . Dù là một tỷ phú , nhưng phong cách sinh hoạt của ông Vũ Kim vẫn dễ gần gũi của những người chung quanh .

Anh trầm giọng nhận xét :

- Hiện nay ở nước ngoài thường chuộng những tấm thảm do Việt Nam sản xuất . Đó là một tín hiệu đáng mừng .

Ông Vũ Kim cười sảng khoái :

- Cháu có hiểu được lý do vì sao không ?

Triều Khánh nhũn nhặn :

- Dạ , ở lãnh vực này chú là vua mà .

Ông Vũ Kim hợp một ngụm nước trà :

- Ở nước ngoài tất cả các tấm thảm đều được dệt bằng máy móc . Bất cứ một vấn đề nào cũng có hai mặt của nó . Nếu máy móc giải quyết cho con người về số lượng thì chất lượng của nó lại có hạn chế . Những hoa văn trên tấm thảm phải do chính bàn tay của con người chăm chút sáng tạo mới có hồn . Dệt thảm cũng là một nghệ thuật . Nếu dùng máy móc , làm sao nghệ thuật thặng hoa .

Triều Khánh như bị cuốn vào câu chuyện kinh doanh của ông Vũ Kim . hai người đàn ông nói chuyện say sưa với nhau , quên mất người phụ nữ này giờ cố tình im lặng để đeo đuổi những ý nghĩ riêng .

Bà Tường Hân nhìn xuống đôi bàn tay cụt mịch của mình và cố tình che giấu đi . Giàu sang nhưng lựa và quyền lực cho phép bà tập thói trưỡng giả học làm sang . Bà tập đi đứng kiêu dãi các , ưỡn ẹo .

Giọng nói của bà kéo dài ra , cố ý thật chậm rãi bắt người đang đối thoại với bà phải đồng tai nghe từng tiếng một thoát ra từ đôi môi thoa son bóng nhẫy của bà . Khuôn mặt của bà được thẩm mỹ trang nhiều lần và bà chuyên dùng những mỹ phẩm được mua tận Pháp .

Thế nhưng đôi bàn tay to bè của bà dấu ấn của những tháng năm lao động không có một thần dược nào xóa sạch . Bà hài lòng về toàn

bộ cơ thể của mình ngoại trừ đôi bàn tay .

Chăm chú nhìn Triều Khánh , bà Tường Hân thầm tiếc rẻ . Có lẽ anh ta không giàu . Phương tiện đi lại của anh là chiếc City , một chiếc xe mà giới thượng lưu như bà không bao giờ sử dụng . Nhưng phong thái lịch sự của anh khiến bà thích và qua cách trọng vọng của ông Vũ Kim , bà có thể đoán được Triều Khánh là một kỹ sư giỏi , tài ba . Mỹ Quyên , con gái bà cần một người chồng như vậy . Bà không cần tiền lắm . Cái mà bà và Mỹ Quyên đang thiếu chính là tri thức . Con gái của bà ham chơi nên vất vả lắm thì hai lần mới lấy được bằng tú tài . Còn bà , nếu ai ngu ngốc muốn tìm hiểu trình độ của bà thì không còn gì xúc phạm hơn .

Bà sẵn sàng đánh đổi một phần gia tài để có được một chàng rể như Triều Khánh . Tiếc thay Mỹ Quyên chỉ đánh bạn với những thanh niên ăn chơi , suốt ngày quậy phá . Bà cay đắng suy nghĩ . Băng Thanh rõ là gặp may khi quen với Triều Khánh . Lẽ nào để mọi việc êm xuôi mát mái . Bà muốn phá sự yên bình của nó .

"Nhất tiễn song điêu" . Vừa phá được Băng Thanh , bà vừa tìm cho con gái một tám chồng xứng đáng .

Triều Khánh vẫn hăng say tranh luận với ông Vũ Kim . Anh không thể nào ngờ được những toan tính trong đầu óc mưu mô xảo quyệt của phu nhân vị tỷ phú đang ngồi đối diện với anh .

Khẽ liếc đồng hồ , chợt Triều Khánh sực nhớ là đã đến giờ dùng cơm trưa . Anh lịch sự cáo từ :

- Xin phép chú và dì , hôm nào rảnh cháu sẽ ghé đến chơi .

Bà Tường Hân thân mật tiễn Triều Khánh , giọng tử tế :

- Dù mới tiếp xúc lần đầu nhưng dì rất cảm tình với cháu . Nếu có Mỹ Quyên ở nhà , thế nào dì cũng giới thiệu để cháu làm quen với nó .

Tuổi trẻ thường dễ thân nhau . Mỹ Quyên của dì là một cô gái xinh đẹp và cởi mở .

Ngồi xuống bên cạnh ông Vũ Kim , bà Tường Hân không giấu được tò mò :

- Triều Khánh có phải là kỹ sư giỏi không ?

Ông Vũ Kim gật đầu :

- Em đoán không sai . Anh có quen một số kỹ sư ở phi trường , họ khen Triều Khánh là một kỹ sư có nhiều triển vọng .

Bà Tường Hân hỏi dồn :

- Gia thế cậu ta như thế nào ?

Ông Vũ Kim ngả lưng trên ghế , giọng chậm rãi :

- Bình thường . Trước đây gia đình của Triều Khánh tương đối khá nhưng do ba của cậu ta mắc chứng bệnh hiểm nghèo phải chữa chạy nên sa sút hơn trước .

Bà Tường Hân giãn nét mặt . Vậy là bà đã biết phải hành động từ khâu nào . một chuỗi xích sắt dù vững chắc bao nhiêu cũng có thể tìm ra một mắt xích yếu nhất . Bà chưa bao giờ thất bại . Chinh phục một người đàn ông thép , lạnh lùng như tỷ phú Vũ Kim là còn làm được thì sá gì một Triều Khánh tuổi đời còn rất trẻ .

Mỉm cười hài lòng , bà pha thêm một tách trà cho ông Vũ Kim , giọng ngọt ngào như mật :

- Uống đi anh , trà có pha hương nguyệt quế .

Ông Vũ Kim trầm ngâm uống trà và suy nghĩ . Thật lâu , ông đột ngột lên tiếng :

- Nếu anh đoán không lầm , Triều Khánh có mối quan hệ mật thiết với Băng Thanh .

Bà Tường Hân nhướng mày phản bác :

- Chắc gì .

- Lúc nãy ngồi nói chuyện với anh nhưng Triều Khánh cứ thấp thỏm nhìn lên cầu thang , có lúc lại nhìn ra cổng . Anh đoán là cậu ta nôn nóng chờ Băng Thanh . Nếu không thì cậu ta đã cáo lui sớm .

Bà Tường Hân giọng khó chịu :

- Nếu quả đúng như vậy thì anh tính sao ?

Ông Vũ Kim từ tốn :

- Đó là một điều tốt , anh không ngăn cản .

Bà Tường Hân kêu lên :

- Không được Không thể được !

Ngạc nhiên nhìn bà , ông Vũ Kim khàn giọng :

- Em không thích Triều Khánh à ?

- Không hẳn là như vậy . Em đã lỡ nhận lời của Đức Cường . Em không muốn Đức Cường cho là ... vợ của tỷ phú Vũ Kim là một người nói nhăng hứa cuội .

Ông Vũ Kim cười xòa :

- Cả anh và em đều đi quá xa vấn đề . Chưa chắc là Triều Khánh và Băng Thanh có tình ý với nhau . Thôi chúng ta vào trong nhà dùng cơm .

Bà Tường Hân níu lấy tay ông , giọng mơn trớn :

- Chuyện Đức Cường anh để em toàn quyền quyết định chứ . Đừng làm em thất hứa với người khác . Đó là điều em tối kỵ .

Không muốn làm bà phật lòng , ông Vũ Kim mỉm cười :

- Em là vợ của anh mà , sao lại hỏi anh như vậy . Nếu em đã lỡ hứa với Đức Cường , anh sẽ để em toàn quyền quyết định chuyện hôn nhân của Băng Thanh .

Bà Tường Hân cười thật tươi . Bà rất thích một câu ngạn ngữ Anh :

"Đàn bà muốn là trời muốn" .

Còn như hồi quần quật làm công nhân xí nghiệp dệt thảm , đồng lương còm cõi chẳng nuôi đủ hai mẹ con . Nhìn xuống bàn tay chai sạn của mình , rồi nhìn vào chiếc Toyota bóng lộn chở ông giám đốc tỷ phú giàu sụ Vũ Kim , trong đầu của bà đã lóe lên một tia chớp dữ dội . Bà muốn rằng bà sẽ là người ngồi trong chiếc xe sang trọng đó với tư cách là vợ của ông ta .

Tương kế , tựu kế , cuối cùng bà đã thực hiện được giấc mộng của mình . một giấc mộng trước đó nếu có ai tình cờ biết được sẽ cho bà là một kẻ ảo tưởng , điên cuồng .

Không nghĩ thế sao được , khi mà hàng ngày ông Vũ Kim giao tiếp với biết bao phụ nữ xinh đẹp , sang trọng , quý phái , du lịch qua nhiều đất nước . Còn bà chỉ là một người đàn bà nạ dòng nhan sắc chuẩn bị phai tàn .

Cuộc hôn nhân vội vã của ông Vũ Kim đã làm nhiều phụ nữ độc thân thương lưu thất vọng . Bà không bao giờ quên được ấn tượng mạnh mẽ đó trong ngày cưới của mình .

Mỹ Quyên nằm xoạc chân tay trên giường trong bộ đồ ngủ mỏng như tơ . Tiếc thật , nếu hôm nay không uống nhiều rượu , cô đã đứng dậy nhún nhảy theo điệu nhạc Rap mới thịnh hành đang phát ra hết cỡ từ một dàn máy ở góc phòng . Tối nay Thái Quốc lừng khừng một cách đáng ghét . Quen nhau hơn một tháng nhưng cô vẫn chưa hiểu được anh . Khi cởi mở , lúc lạnh lùng . Có lúc là nham thạch nóng bỏng nhưng cũng có khi là băng giá lạnh buốt . Sống quây phá như có mà mềm lòng với anh kể ra cũng là chuyện lạ

Rượu ngấm dần làm Mỹ Quyên lơ mơ ngủ . Cô chợt choàng tỉnh khi nghe tiếng dép kéo lê trong phòng . Hé mắt mệt mỏi , Mỹ Quyên quát

khẽ :

- Ai ?

Bà Tường Hân thì thầm :

- Mẹ đây , con cưng .

Nhăn nhó mặt vợ"i vẻ khó chịu . Mỹ Quyên cần nhằn :

- Khuya rồi , có chuyện gì không mẹ ?

Ngồi xuống giường , bà Tường Hân mỉm cười :

- Dĩ nhiên là có , nếu không mẹ đâu vào phòng con giờ này

Mỹ Quyên quai tay ôm c hiếc gối ôm vào lòng , giọng ra vẻ hiểu biết :

- Lại chuyện Băng Thanh à ?

- Không , chuyện khác

Che miệng ngáp , Mỹ Quyên giọng uể oải không hư"ng thú :

- Con buồn ngủ quá xá trời đất . Ngày mai có được không ?

Mất trớn , bà Tường Hân đột nhiên quạu quọ :

- Con lại uống rượu à ?

Mỹ Quyên lim dim mắt :

- Sao mẹ biết ?

Bà Tường Hân nhăn mặt :

- Cả phòng nồng nực mùi cồn , con thật là quá đáng

Mỹ Quyên tặc lưỡi :

- Rượu nhẹ mà mẹ . Nếu mẹ nhìn thâ"y anh chàng bồ của con uống rượu như hũ chìm , không biê"t lúc đó mẹ sẽ nói như thế nào

Bà Tường Hân nhướn mày :

- Phải cái thằng có ria mép đi chiếc mô tô hôm trước ?

Mỹ Quyên mỉm cười khoái trá :

- Đúng vậy . Mẹ duyệt không ?

Bà Tường Hân phán một câu :

- Mấy đứa bạn của con chẳng có đứa nào tử tế , đằng hoàng
 Mỹ Quyên thấy mạnh chiếc gối xuống đất . Cô buông lời nhận xét :

- Mẹ chẳng hiểu gì cả
 Bà Tường Hân bước đến bên tủ lạnh , bật nắp lon " bò húc " , rót ra
 ly , bà đem đến cho Mỹ Quyên , giọng như ra lệnh :

- Uống đi
 Mỹ Quyên vờ vĩnh :

- Sao lại uô"ng " bò húc " !
 Bà Tường Hân cao giọng :

- Giải rượu
 Mỹ Quyên cười lơ"n :

- Hoá ra mẹ cũng sành điệu đó chứ . Có phải chú Hoàng dạy cho mẹ
 món này không ? Khen chú Hoàng đó nha . Điệu nghệ ghê !
 Bà Tường Hân nghiêm nét mặt :

- Mẹ cấm con không được bàn luận chuyện chú Hoàng trong nhà này
 Mỹ Quyên vẫn vừa cười vừa uống c .an ly nước ngọt trong tay . Ngồi
 tựa lưng vào tường , cô hắng giọng chấn vấn :

- Chuyện gì vậy mẹ ? Hy vọng không phải là chuyện tự dưng mấy
 biệt thự của con nhóc Băng Thanh đột nhiên bị mất sạch trên bản đồ
 thành phố không kịp để mẹ chuyển nhượng cho con
 Bà Tường Hân nhăn mặt . Mỹ Quyên chưa bao giờ tỏ ra kính trọng
 bà . Tại cách giáo dục của bà hay tại lối sống của bà ?
 Bà khàn giọng :

- Con còn nhớ cậu kỹ sư Triều Khánh , người nói chuyện với BĂNG
 THanh trong phòng đợi của sân bay chứ" ?
 Mỹ Quyên nhip nhip chân :

- Nhớ chứ . Một gã " mày râu nhẵn nhụi áo quần bảnh bao " . Hấn

làm Bằng Thanh mang bầu à ?

- Mà không thể nói chuyện một cách tử tế hơn hả Mỹ Quyên ?

Mỹ Quyên nhún vai . Về mặt đằng đằng sát khí của mẹ làm cô lấy
tĩnh ngữ . Cô dùng chân đẩy cái ly trống rỗng trước mặt ra xa , đợi
chờ cơn giận của mẹ cô nguôi đi

Không muốn già néo đứt dây , bà Tường Hân dịu giọng :

- Con thấy Triều Khánh như thế nào ? Nếu mẹ có ý định gán ghép
con cho Triều Khánh thì con nghĩ sao ?

Mỹ Quyên tỉnh rụi :

- Không nghĩ gì cả vì những người như anh chàng đó không bao giờ
có cơ hội để tiến đến gần con . Không moden . Không chịu chơi . Và
có lẽ cũng không biết thế nào là Rock và Rap .

Bà Tường Hân cau kỉnh :

- Người ta là kỹ sư

Mỹ Quyên gân cổ cãi :

- Thái Quốc cũng là kỹ sư .

- Nhưng mẹ không muốn con quen với thằng đi mô tô hôm trước .
Hiểu không ?

Thở dài , bà Tường Hân chồm người sát Mỹ Quyên , giọng rủ rỉ :

- Đừng ngốc như vậy con ạ . Gái thập phương cũng chưa một
phương lây chồng . Huống hồ gì con là con gái nhà lành . Con có thể
quậy phá tương chừng , ăn chơi xả láng nhưng cũng phải nghĩ đến
chuyện lấy chồng . Chồng của con phải là một kỹ sư giỏi , có trình độ
, có bao giờ con nghĩ đến điều đó chưa

Mỹ Quyên liếm môi :

- Nếu chồng của con là Triều Khánh , con thà chết còn hơn

Bà Tường Hân thở dài :

- Mẹ chỉ tính chuyện tốt lành cho con , con nên nghe lời mẹ , đừng lì lợm như vậy

Mỹ Quyên lắc lư vai :

- Con chỉ yêu Thái Quốc . Con sẵn sàng xách giày cho anh ta , vậy mà chưa chắc đã được . Anh ta đang muốn xù con

Bà Tường Hân kêu lên :

- Đúng là đồ điên khùng

Cả hai mẹ con nhìn nhau

Mỹ Quyên bướng bỉnh đón nhận ánh mắt hung dữ của mẹ cô , không khoan nhượng

Bà Tường Hân hậm hực :

- PHẢI chi mày chịu nghe theo kế hoạch của tao thì con Bằng Thanh phải khóc hận . Nó đau khổ tao mới hả hê

Tự dưng nghe nhắc đến Bằng Thanh . Mỹ Quyên có vẻ hào hứng hơn . Cô nhúu mày nghe bà Tường Hân nói tiếp :

- Mày cướp thằng người yêu của nó , mày làm được một công đôi việc . Mày không thích sao ?

Mỹ Quyên đập tay lên nệm giường , giọng thích thú ;

- Một ý tưởng hay . Con sẽ quyến rũ thằng bố của nó cho mẹ xem .

Nhưng nói trước với mẹ , không bao giờ con chịu lấy một người chồng cù lân` như Triều KHánh đâu

So vai , bà Tường Hân bằng lòng với những gì đã đạt được . Bà không lạ gì tính ương bướng của Mỹ Quyên . Một khi nó đã không thích thì đừng hòng ép buộc hay thuyết phục . Bước đầu như vậy là ổn . Bà tin rằng cuối cùng Mỹ Quyên vẫn chấp nhận lấy Triều Khánh làm chồng . Nó phải nhận thức được là một đứa như nó đâu dễ gì kiếm được một tấm chồng kỹ sư , có trình độ

Bà mỉm cười vui vẻ :

- Mẹ về phòng đây . Chúc con ngủ ngon

Mỹ Quyên giọng lười biếng :

- Mẹ tắt đèn cho con và bật giùm đèn ngủ . Lúc này đi ngủ con quên mất

Bà Tường Hân làm theo yêu cầu của cô . Đi ngang qua phòng Băng Thanh , đôi mắt của bà loé lên những tia sáng độc ác . Đến bao giờ thì toàn bộ gia sản của dòng họ Vũ lọt vào tay bà và đến bao giờ thì trong ngôi biệt thự này không còn thấp thoáng bóng dáng của Băng Thanh

Có một điểm trong kế hoạch của bà Tường Hân thay đổi đó là ép Băng Thanh phải kết hôn với Đức Cường . Gia tài của ông Vũ Kim ở dạng bất động sản khá nhiều , tiếc thay phần lớn trong số đó chủ quyền lại thuộc về Băng Thanh . Nếu Băng Thanh lập gia đình sớm trong khi bà chưa ra tay kịp thì tất cả sẽ là công cốc . Vì vậy bà Tường Hân có một kế hoạch hiểm độc hơn , bà đã thoả thuận với Đức Cường là anh ta chiếm đoạt Băng Thanh . Dĩ nhiên không bao giờ có một đám cưới nào cả

Đức Cường giọng xun xoe :

- Dì thật là tâm lý , hèn gì chú Hoàng ca tụng dì không tiếc lời

Về mặt phơi phới , bà Tường Hân cười tít mắt :

- Anh Hoàng thường nhắc tới dì à ? Cháu nghe anh Hoàng nói thế nào ?

Đức Cường tăng tốc :

- Dạ , chú Hoàng nói dì là một phụ nữ thông minh , sắc sảo

Bà Tường Hân vờ xua tay :

- Dì đâu có được như anh Hoàng nói . Phụ nữ làm sao sánh được

với đàn ông . Họ giao tiếp rộng rãi và làm ăn lớn . Còn dì , dì chỉ tề gia nội trợ , chăm sóc cây cảnh

Suýt chút nữa thì Đức Cường đã phá lên cười khi nghe bà Tường Hân nhắc đến " tề gia nội trợ " . Thời gian quen biết tuy không nhiều nhưng những gì Đức Cường biết về bà Tường Hân là suốt ngày ngồi xoè bài . Có bao giờ bà Tường Hân quán xuyến tốt công việc của các người làm đâu .Đã có một quản gia thay bà điều hành mọi công việc . Bà dành nhiều thời gian để nghĩ các mưu mô chước quỷ hòng chiếm đoạt gia tài

Chợt nhìn ra cửa , Đức Cường giọng bắn khoăn :

- Hay là Băng Thanh biết cháu đang ngồi đợi ở đây nên tránh mặt rồi ?

Cả cười , bà Tường Hân chế nhạo :

- Chưa xuất trận sao lại có tư tưởng chiến bại rồi . Cháu phải tự tin lên , làm sao Băng Thanh biết được kế hoạch của chúng ta chứ .

Chú Hoàng không nói gì không nói , chẳng lẽ cháu lại kể hết tất cả cho Băng Thanh biết nên nó lánh mặt . Hãy tự tin vào chính mình và vào tài nghệ của dì

Đức Cường cười cầu tài :

- Cháu rất tin vào dì . Nhưng như dì đã biết là Băng Thanh rất bướng . Băng Thanh không phải là người dễ bị áp đặt

Bà Tường Hân phẩy tay với nụ cười cao ngạo :

- Cháu hãy chờ xem

Chợt nhớ ra bà căn dặn :

- Nhưng dù sao với Băng Thanh cháu phải có nghệ thuật một chút .

Thành công hay thất bại phụ thuộc vào khả năng cháu đấy

Đức Cường cười đều . Suýt chút nữa thì anh ta đã phun ra thành tích

gài số de của mình với nhiều có gái . Nãy giờ nói chuyện với bà Tường Hân , Đức Cường đủ đoán được tại sao bà mẹ kế của Băng Thanh tích cực nói giáo cho giặc . Có lẽ tất cả đều quy vào một chữ tiền . Đức Cường không phải là một thằng ngốc . Dứt khoát anh phải tổng tiền bà Tường Hân sau khi đạt được mục đích . Số tiền chi ra cho ông Hoàng tuy lớn nhưng trong phi vụ này , thả một con tép sẽ câu được một con tôm . Đó là chưa kể đến phần thưởng quý giá là một Băng Thanh đẹp tựa như ngọc . Từ lúc nhìn thấy Băng Thanh trong ảnh , Đức Cường như phát rồ lên . Ở ngoài , cô còn đẹp gấp bội so với trong ảnh . Đức Cường quên ăn mất ngủ vì cô . Nếu chiếm đoạt được cô và làm con rể tỷ phú Vũ Kim không phải là chuyện tồi . Bà Tường Hân không muốn anh cưới Băng Thanh nhưng anh sẽ làm ngược lại

Đức Cường xoa cằm nghĩ ngợi . Nếu bà Tường Hân đọc được những suy nghĩ của anh tất nhiên sẽ phát điên lên

Băng Thanh khựng người lại khi bắt gặp Đức Cường đang ngồi đối diện với dì Tường Hân trong phòng khách . Cô lý nhí :

- Chào dì

Bà Tường Hân nhướng cao mày ;

- Con đi đâu về ?

- Dạ , con đến nhà Kiều Mỹ

Giọng bà kéo dài ra :

- Lại Kiều Mỹ , dì không thích con bé ấy . Con không thể tìm một người bạn khác tốt hơn sao . Lúc nào cũng Kiều Mỹ

Không muốn cãi lại dì Tường Hân trước ánh mắt đáng ghét của Đức Cường . Băng Thanh im lặng . Gã Việt Kiều tóc dài này đang sẫm soi nhìn cô như một tên buôn đồ cổ dùng kính lúp để tìm ra một chấm

nhỏ khuyết tật trên cổ vật . Gã gật gù ra vẻ hài lòng một cách đều cáng .

Đưa máy nhắn tin cho Băng Thanh , bà Tường Hân phán :

- Ba con nhắn tin cho con đây

Băng Thanh đọc dòng chữ trên máy :

" Con tiếp cậu Đức Cường cho ba . Chờ ba ở nhà hàng Hương Ngàn . Ba sẽ gặp cậu Đức Cường để bàn công chuyện làm ăn " .

Về mặt Băng Thanh ám ức . Cô nhìn bà Tường Hân với điệu bộ nghi ngờ :

- Có phải là ba con nhắn như vậy không ?

Bà Tường Hân so vai :

- Lẽ ra con không nên hỏi dì câu hỏi thiếu tế nhị như vậy . Bộ con cho là dì bịa đặt à

Băng Thanh bậm môi lại :

- Tại sao lại phải đến nhà hàng Hương Ngàn chứ ?

Quay sang Đức Cường , cô hỏi gã bằng giọng chua lè :

- Bộ anh không thể ngồi đây để đợi ba tôi sao . Tại sao tôi phải cùng anh đến quán Hương Ngàn để đợi ba tôi ?

Đức Cường làm ra vẻ quan trọng :

- Anh cũng muốn như Băng Thanh vậy . Nhưng đây là một cú hợp đồng béo bở của công ty Vũ Kim . Lát nữa không chỉ ba của Băng Thanh mà còn vài người nữa đến nhà hàng Hương Ngàn . Họ là những người ký hợp đồng với công ty Vũ Kim

Băng Thanh trề môi :

- Chuyện khó tin . Chưa bao giờ tôi bị ba tôi kéo vào công chuyện làm ăn của ông cả

Đức Cường gật đầu :

- Anh cũng biết như vậy . Anh đoán có lẽ do tầm quan trọng của bản hợp đồng nên ông Vũ Kim mới làm chuyện đó . Biết đâu ông muốn giới thiệu ái nữ của ông với mọi người

Cô khẽ nheo mắt :

- Anh đóng vai trò gì ? Tại sao tôi phải tiếp anh

Đức Cường mỉm cười :

- Anh là người trung gian . Băng Thanh không thể lịch sự với anh một chút sao ? Hợp đồng này do anh giới thiệu cho ba của Băng Thanh Bà Tường Hân câu kinh xen vào :

- Nếu con nghi ngờ thì gọi đến số máy này , ba con đang họp hội đồng quản trị kinh doanh ở đó . Muôn"n hỏi gì thì hỏi đi

Băng Thanh nhìn vào mảnh giấy"y do bà Tường Hân đưa , cô gọi cho tỷ phú Vũ Kim . G ac máy , .cô ném cho Đức Cường ánh mắt giận dữ . Đúng là ba cô đã yêu cầu cô như vậy . Ông nói thật vất vả và cúp máy , không một lời giải thích . Khó hiểu nhưng cô đành phải vâng lời ông

Băng Thanh từ trên cầu thang bước xuống . Trong chiếc váy dài màu trắng , cô đẹp tựa một thiên thần . Đức Cường sửng sờ nhìn cô không một nháy mắt . Cô là hiện thân của vẻ đẹp , của lòng kiêu hãnh

Bà Tường Hân ý nhị liếc Đức Cường . Ngay lập tức gã hiểu được là nếu gã không kìm nén , chê" ngự được cảm xúc của mình , gã sẽ không đạt được gì cả . Suýt chút nữa vẻ đẹp của Băng Thanh làm gã quên mất vai diễn

Đức Cường lảng xảng mở cửa chiếc xe hơi màu trắng của gã . Băng Thanh ngồi lên xe với vẻ lãnh đạm . Lúc này thay áo quần , cô đã suy nghĩ rất nhiều , nếu ba cô chiều theo dì Tường Hân để buộc cô phải

đi chơi với Đức Cường thì ông thật tàn nhẫn . Mà cũng có thể là cô nghĩ oan cho ông

Rất có thể là công việc . Ba cô luôn đánh giá cao cô về sự thông minh . Biết đâu ông cần có cô để giúp cho ông một điều gì đó

Đức Cường đã đặt sẵn một bàn tiệc trên sân thượng . Gã mở nắp chai rượu , cười thân mật với Băng Thanh :

- Một chút rượu nhẹ chứ , Băng Thanh

Trả lời lạnh nhạt :

- Không

Đức Cường dịu dàng :

- Vậy Băng Thanh uống gì ?

Hất cằm lên , cô cao giọng :

- KHÔNG uống gì cả

Đức Cường mỉm cười :

- Như vậy nhìn sao được . Dù sao Băng Thanh cũng là ái nữ của tỷ phú Vũ Kim . Nhân viên nhà hàng rất muốn được phục vụ chúng ta .

Đó là một hân hạnh cho họ

Cô nhếch môi :

- Cứ mặc kệ họ và cứ mặc kệ tôi

Thở dài , Đức Cường vẫy tay gọi bồi :

- Cho mấy lon nước yên và một ít thức ăn nhẹ

Băng Thanh lơ đãng ngắm nhìn quang cảnh trên sân thượng . Nhà hàng có cách bài trí thật cầu kỳ . Thay vì để bốn phía tiếp giáp của không gian thoáng đãng bên ngoài thì họ lại dựng những tấm phong màu sặc sỡ . Hoa giả được dùng nhiều . Đèn màu chẳng như mắc cửi . Ở đây , cái gì cũng được lạm dụng . Kể cả các nhân viên mặc đồng phục trắng , số lượng nhiều quá , đi lại như thoi đưa

Đức Cường trầm giọng :

- Băng Thanh đang nghĩ gì ?

Cô nhướn mày :

- Anh muốn kiểm soát cả ý nghĩ của tôi nữa à ?

Đức Cường vội vàng thanh minh :

- KHÔNG ! anh chỉ quan tâm đến Băng Thanh

Cô lừ mắt :

- Tôi không cần đến sự quan tâm đó

Chờ mãi , Băng Thanh buộc phải ầm ừ lên tiếng :

- Bao giờ thì ba tôi đến ?

- Anh không biết trước được

Cô mai mỉa :

- Coi bộ tôi ngồi đây với anh đến sáng chắc

Đức Cường cười cầu tài :

- Anh đoán khoảng nửa giờ nữa thì ba Băng Thanh sẽ đến . Trong thời gian đó , chúng ta sẽ nói chuyện với nhau và khiêu vũ

Băng Thanh khinh bỉ nhìn gã . Cô trề nhẹ môi

Ở một góc sân thượng các nhạc công đang dạo đàn . Những chiếc bàn bên cạnh cô đang người dầm . Những tiếng chạm ly lạnh lạnh , những tiếng cười nói vui vẻ . Cô hơ"p một ngụm coca nhỏ và quyết định , khoảng ba mươi phút nữa , nếu ba cô không đến cô sẽ ra về

Đức Cường giọng mơn trớn :

- Băng Thanh rất đẹp . Một nét đẹp thiên thần

Cô cười nhạt :

- Anh có ... phát minh ra điều đó đâu . Tôi đẹp hay xấu là đã có sẵn

Đức Cường đỏ bừng mặt :

- Không phát minh , nhưng anh có nghĩ vụ nhắc cho Băng Thanh biết

được điều đó . Anh đi du lịch quá nhiều .. Thái Lan , Pháp , Ý

NHưng anh chưa thấy một cô gái nào đẹp như Băng Thanh cả

Cô nghiêm nét mặt :

- Có lẽ tôi cũng nên cho anh biết là đừng bao giờ hy vọng điều gì vào tôi . Tôi rất ghét anh

Đức Cường liếc môi :

- Nhưng anh yêu em , anh rất mong em đáp lại tình yêu đó

Băng Thanh nhún vai :

- Rất tiếc . Tôi đã có người yêu

- Em nói dối

Băng Thanh tỏ vẻ khó chịu :

- Tin hay không thì tùy . Chỉ có điều là anh không nên dựa vào chú Hoàng và dì tôi để làm sức ép với tôi . Nhất là khi anh là một con người có hiểu biết đi đây đi đó nhiều

Liếc nhìn đồng hồ , Băng Thanh bắt đầu sốt ruột . Cô có cảm giác mình bị phỉnh phờ , lừa dối

Cô vùng đứng dậy đi như chạy ra khỏi cửa . Đức Cường đuổi theo cô :

- Băng Thanh !

Căm giận nhìn gã , cô vẫy tay đón một chiếc taxi vừa trờ tới . Mặc Đức Cường đến bên cửa xe taxi van vỉ , Băng Thanh ra hiệu cho tài xế nổ máy chạy

Về đến nhà , Băng Thanh trào nước mắt khi thấy ba cô đang ung dung ngồi đọc báo , bên cạnh ông là dì Tường Hân đang âu yếm tựa cằm vào vai .

Băng Thanh giọng ảm ức :

- Ba !

Nhìn thấy cô khóc , bà Tường Hân mừng thầm . Chẳng lẽ Đức Cường tài như vậy , đã làm hại được con nhỏ rồi

Băng Thanh hét lên :

- Tại sao ba lại nói dối con ? Ba làm như vậy để làm gì ?

Ông Vũ Kim lúng túng nhìn bà Tường Hân . Chẳng qua vì những lời năn nỉ thống thiết của bà , ông bào chữa :

- Đức Cường muốn mời con dùng bữa ở nhà hàng , ba thấy chuyện đó không có gì là nghiêm trọng

Băng Thanh nói với giọng uất ức :

- Ba đã thay đổi lắm rồi . Ba biết không

Cô vọt chạy lên lầu , nhào lên giường khóc như mưa . Chưa bao giờ cô cảm thấy thất vọng như vậy . Từ nhỏ đến lớn ba luôn dạy cô phải sống trung thực , không dối trá . Tại sao bây giờ ba lại làm như vậy ? Khóc chán chê , Băng Thanh vùng ngồi dậy . Cô khoác thêm áo choàng , lặng lẽ ra khỏi phòng

Buồn ! Ngang phòng của ba và dì Tường Hân , giọng nhéo nhẹt kéo dài của dì làm cô thấy nản

chợt muốn lang thang suốt đêm cho đến sáng . Muốn phá phách hay làm một điều gì ngu ngốc nào đó . Muốn nổi loạn

Kim đồng hồ chỉ 10 giờ . Ông quảng gia nhạc nhiên hỏi Băng Thanh khi cô lách ra khỏi cổng :

- Ủa , cô đi đâu vào giờ này

Băng Thanh vẻ mặt mệt mỏi :

- Tôi đi dạo

- Đã khuya rồi , cô không thấy sao ?

Băng Thanh giọng gầy gố :

- Thường thì Mỹ Quyên về nhà lúc mấy giờ ?

Ông quản gia ngập ngừng :

- Khoảng một , hai giờ sáng

Băng Thanh cười buo6`n :

- Tôi cũng sẽ làm như nó , có gì mà bác phải bận tâm

Ông quản gia tỏ vẻ lo âu :

- Tại sao cô lại làm như vậy ? Mỹ Quyên khác cô . Bộ xảy ra chuyện gì à ?

Băng Thanh vuốt lại tóc , cô nói một hơi :

- Bác đừng bận tâm . Cũng đừng nói gì với ba tôi cả . Không ai quan tâm đến tôi đâu . Tôi chỉ là cỏ dại

Không kịp để ông quản gia hỏi thêm lời nào , cô hấp tấp bước nhanh . Gió đêm lạnh , chiếc áo choàng mỏng manh không đủ làm Băng Thanh bớt run lên khe khẽ . Cô nuốt đi những dòng nước mắt đang chực chừ tuôn ra

Băng Thanh lang thang từ con đường này đến con đường khác

Chợt có tiếng xe phanh gấp :

- Băng Thanh !

Cô ngớ ngàng nhìn anh . Anh hỏi tới tấp :

- Tại sao Băng Thanh lại lang thang vào giờ này ? BĂNG Thanh không biết là đã khuya rồi sao ?

Cô ghen ngào :

- Làm ơn đừng hỏi gì cả

- Lên xe , anh chở Băng Thanh về

Băng Thanh hét lên :

- Không ! Căn nhà đó là địa ngục , anh hiểu khÔNG . Tôi không về .

Tôi chỉ là một người xa lạ với tất cả

Triều Khánh đoán là đã xảy ra chuyện giữa cô và bà Tường Hân .

Anh rời khỏi xe , bước đến cạnh cô , giọng dịu dàng :

- Đi với anh đến một quán cà phê nào đó . Đừng khóc nữa Băng Thanh . Có chuyện gì Băng Thanh cứ kể hết cho anh nghe

Cô mím môi lại :

- Không . Mặc tôi . Anh đi đi

- Băng Thanh nghe lời anh đi . anh nghĩ là anh có thể giúp được Băng Thanh

Thuyết phục mãi , Triều Khánh mới được Băng Thanh đến một quán cà phê đóng cửa muộn

Anh gọi cho cô ly sữa nóng , giọng ấm áp :

- Sao Băng Thanh không gọi điện cho anh ? Băng Thanh xem anh như một người lạ sao ?

Cô đưa tay xoa nhẹ lên mi mắt . Cử chỉ ân cần của Triều Khánh làm cô vui nổi đau đi nhiều

Cô dần dỗi :

- Ngày mai , Băng Thanh sẽ sang Thủ Đức ở với bà nội , Băng Thanh không về nhà nữa

Khuấy điều ly sữa cho cô , Triều Khánh gọi chuyện

- Dì Tường Hân lại la rầy Băng Thanh à ?

Cô âm ỉc :

- Bà ta là một người ác độc

- Chuyện xảy ra như thế nào ?

Cô khịt khịt mũi :

- Chú Hoàng và bà ta muốn ép gả Băng Thanh cho Đức Cường Triều Khánh nhú mày :

- Có phải anh chàng Việt Kiều hay lái chiếc xe hơi màu trắng , hôm trước có lần Băng Thanh đã chỉ cho anh ?

Cô gật đầu :

- Đúng vậy

Triều Khánh mím môi lại :

- Ba của Băng Thanh không nói gì sao ?

Cô kêu lên phẫn nộ :

- Nếu anh biết , tối nay ba Băng Thanh nói dối Băng Thanh để dàn cảnh cho Đức Cường chở Băng Thanh đến nhà hàng thì anh đã không hỏi như vậy

Triều Khánh sửng sờ :

- Bộ có chuyện như vậy xảy ra nữa sao ?

Băng Thanh cười buồn :

- Có nằm mơ , Băng Thanh cũng không nghĩ ra một chuyện tồi tệ như vậy đã xảy ra

Nhìn Băng Thanh bằng đôi mắt đầy trắc ẩn , Triều Khánh an ủi ;

- Băng Thanh đừng buồn nữa . Tội nghiệp em

Cô nhếch môi cay đắng khuấy mãi ly sữa đã nguội ngắt

Đừng buồn nữa . Đừng buồn nữa . Điệp khúc ấy cứ mãi ong ong trong đầu cô . Có phải muốn là được đâu . Dù không muốn thì buồn vẫn cứ buồn . Khóc vẫn cứ khóc . Cô chỉ là cỏ dại bên đường thì khi mẹ mất đi . Nội đã già . Làm sao nội có thể san sẻ nỗi đau của cô khi cô cố tình giấu nội mọi chuyện để nội vui

Cuộc đời là một chuỗi đắng cay . Mang danh là ái nữ của một tỷ phú vậy mà đêm hằng đêm cô phải nhỏ từng giọt nước mắt cho số phận của mình

Triều Khánh khẽ nắm bàn tay cô , giọng tha thiết :

- Băng Thanh !

Cô ngẩng mặt lên , đôi mắt vô cảm . Anh thì thầm :

- Băng Thanh biết là anh yêu Băng Thanh chứ ?

Cô im rút tay về . Ngồi sát vào Băng Thanh , Triều Khánh tỉ tê :

- Anh yêu em .. Nhưng vì em là con của chú Vũ Kim nên anh không dám bày tỏ tình cảm của mình . Anh không muốn mọi người cho rằng anh là một kẻ đào mỏ .

Cô khẽ nhăn mặt :

- Anh đừng nhắc đến sự giàu sang của ba Băng Thanh có được không . Băng Thanh căm thù cuộc sống đó . Lẽ ra thì dì Tường Hân không tìm đến ba Băng Thanh nếu ông không là tỷ phú

Triều Khánh giọng tha thiết :

- Băng Thanh anh đã yêu em từ lúc chúng ta tình cờ gặp nhau lần đầu . Em nhớ không , hôm đó chúng ta cũng ngồi bên nhau trong một quán cà phê nhỏ và ấm cúng như thế này

Cô khịt khịt mũi . Chưa bao giờ cô xuống tinh thần như thế này
Thái độ ân cần của Triều Khánh dù sao cũng làm cô ngượng ngoi rất nhiều

Yêu ? Cô đang tự hỏi lòng mình . Cô rất cảm tình với anh còn yêu thì chưa

Triều Khánh choàng tay lên vai cô vỗ về :

- Chỉ có anh mới hiểu được anh .Anh muốn san sẻ với em những vui buồn , em không cảm động trước chân tình của anh sao ?

cô nói với vẻ thiếu tự tin :

- Nhưng Băng Thanh không hiểu là mình có ... yêu anh không

Triều Khánh vuốt tóc cô :

- Đó chính là tình yêu . Khi mà em thường xuyên nghĩ đến anh .

Cô khẽ cắn móng tay . Không phản đối khi Triều Khánh ủ bàn tay giá lạnh của cô trong hai bàn tay ấm áp của anh . Hiện tại , cô không

muốn suy nghĩ gì nữa cả , . Những điều xảy ra tối nay đều làm cô mệt mỏi

Triều Khánh hứa hẹn :

- Không bao giờ anh làm cho em buồn . Nhìn em buồn , trái tim anh như đau nhói

Cô im lặng nhìn ra đường . Những ngôi nhà cao tầng sang trọng nằm im lìm trong bóng tối . Những cánh cửa sắt đóng im ỉm . Thành phố về đêm mệt . mọi rã rời như cô

Băng Thanh đưa tay vuốt mặt . Nếu không gặp Triều Khánh ở đây có thể cô sẽ lang thang đến sáng . Nhưng nếu tiếp tục đi trong đêm với anh thì cô lại không muốn . Cô không thích Triều Khánh xem thường cô .

Giọng cô rầu rĩ :

- Anh chở Băng Thanh về nhà

Triều Khánh ngỏ lời :

- Nếu Băng Thanh còn giận bà và dì Tường Hân thì có thể đến nhà của anh

Cô lắc đầu một cách dứt khoát :

- Làm ơn chở Băng Thanh về nhà

Không muốn làm cô nổi giận , Triều Khánh liền gật đầu :

- Được rồi , anh sẽ làm bất cứ" những gì mà Băng Thanh muốn
Cô mệt mỏi ngồi sau lưng anh . Triều Khánh cho xe nổ máy . Anh quai tay nắm lấy bàn tay cô . Một bàn tay mềm mại và lạnh giá .

Thái Quốc ngồi dựa lưng vào tường , ngậm điều xì gà giữa hai hàm răng . Vũ trường Sao Băng không xa lạ gì với anh , từ ông chủ cho đến các cô vũ nữ xinh đẹp

Dàn nhạc Jazz đang chơi với bốn nhạc công loại xin và một tay trống đập thật tuyệt vời

Tuyết Nhung kẻ ly rượu sát môi Thái Quốc , giọng mời mọc :

- Uống nữa đi anh

Anh xoa nhẹ bờ vai trần của cô , nở một nụ cười khinh mạn . Cô mặc một chiếc mini màu đỏ chót , áo pull khoét sâu cổ , Chiếc váy ôm ngả"n cũn cốn bó sát thân hình gợi cảm của cô , phô bày một đôi chân thon dài và đẹp

Cũng như những cô vũ nữ khác của vũ trường Sao Băng . Tuyết Nhung rất hãnh diện khi được Thái Quốc mời ngồi cùng bàn . Anh nổi tiếng là tay chơi , tiêu tiền như nước và là con trai của một gia đình giàu có

Thái Quốc khẽ nheo mắt nhìn những đôi trai gái đang khiêu vũ trên sàn . Chợt anh sững sờ . Trên sàn nhảy là Băng Thanh . Cô đang đi bản Rumba với một anh chàng thật bảnh

Nhìn theo ánh mắt của Thái Quốc , Tuyết Nhung tò mò :

- Anh quen cô ta à ?

- Không hẳn là như vậy

- Con nhỏ có vẻ nai tơ quá . Đó đâu phải là gu của anh

Bẹo má Tuyết Nhung , Thái Quốc nhướn mày :

- Vậy theo em anh thích những cô gái như thế nào ?

Suồng sã hôn lên môi anh , cô cười lẳng lơ :

- Như em chẳng hạn . Nghe đồn rằng anh rất ghét bọn nữ sinh áo trắng .

Thái Quốc uống cạn ly rượu . Anh không muốn ai nhắc lại kỷ niệm cay đắng của mình . Hồi ấy anh yêu Ngân Hà biết bao nhiêu , anh tôn thờ cô , đã từng gọi cô là thiên thần áo trắng . một kết thúc cay

đắng , Ngân Hà đã phụ anh và lấy một người Đài Loan đáng tuổi cha của cô chỉ vì ông ta rất giàu . Đó là một thời điểm không bao giờ anh quên được . Lúc ấy cha anh buôn bán thua lỗ , suýt vỡ nợ . Mẹ anh cũng đã bỏ rơi cha con anh để kiếm tìm một cuộc sống khác tốt đẹp hơn .

Cay đắng ! Phải chăng anh đang trả thù quá khứ bằng cách quậy phá ăn chơi , xem tình yêu chỉ là trò đùa và ném tiền qua cửa sổ .

Giọng Thái Quốc lạnh băng :

- Anh cấm em nói những câu tương tự như vậy .

Tuyết Nhung cười mơn trớn :

- Em xin lỗi .

Về mặt lãnh đạm , Thái Quốc rót thêm rượu vào ly . Anh chợt cảm thấy buồn nhưng cố nén lại trong tim .

Băng Thanh ! Cô rất có ấn tượng với anh . Ngoài Ngân Hà ra thì chưa có cô gái nào làm được điều đó . Gã thanh niên đi với cô là ai ?

Có vẻ hình như cô và hắn đã yêu nhau . Vẻ rạng rỡ của anh chàng nhảy với Băng Thanh làm Thái Quốc đau lòng . Anh muộn mắt rồi .

Tuyết Nhung khẽ liếc Thái Quốc . Vẻ đẹp gai góc của anh khiến đôi mắt cô xao xuyến . Dù biết rằng không bao giờ anh đoái hoài đến những cô gái sống nhờ ánh đèn màu như cô nhưng Tuyết Nhung vẫn thấy tiếc nuối . Cô tựa đầu vào vai anh :

- Anh có thích vẻ chỗ của em không ? một căn phòng tự do , không có ai quấy rầy chúng ta cả .

Thái Quốc nhướng cao mày :

- Đừng ngu ngốc như vậy .

Tuyết Nhung tha thiết :

- Em thích được như vậy mà .

Choàng tay qua vai cô , Thái Quốc mỉm cười :

- Bọn đàn ông các anh rất ích kỷ , em nên tự giữ lấy mình và đừng bao giờ nuôi ảo vọng hoặc liều lĩnh .

Cô chớp mắt , nửa đùa nửa thật :

- Không ngờ anh lại tử tế như vậy .

Thái Quốc nhún vai . Anh nhìn theo Băng Thanh . Cô đã trở về bàn .

Chợt cô đưa mắt nhìn quanh và đã nhận ra Thái Quốc rất nhanh .

Ánh mắt khinh bỉ của cô làm Thái Quốc muốn nổi điên lên ? Có lẽ cô rất xem thường anh khi bên cạnh anh là một cô gái vũ nữ .

Lùng khùng đứng dậy , Thái Quốc tiến đến bàn Băng Thanh đang ngồi . Tự động kéo ghế , anh khàn giọng :

- Xin chào , Băng Thanh .

Triều Khánh ngạc nhiên đưa mắt dò hỏi Băng Thanh . Cô mím môi lại :

- Đây là người quen của Mỹ Quyên .

Thái Quốc gật đầu chào Triều Khánh :

- Tôi là Thái Quốc . Hân hạnh biết anh .

Triều Khánh dù không thích sự xuất hiện của người thanh niên lạ mặt nhưng đành gượng cười :

- Còn tôi là Triều Khánh .

Về mặt công nghệ , Thái Quốc đề nghị :

- Tôi muốn nhảy với Băng Thanh một bản , anh đồng ý chứ ?

Băng Thanh nhìn Thái Quốc bằng đôi mắt tóe lửa , cô cao giọng :

- Không đời nào .

Còn Triều Khánh , anh hơi nhú mày lại ngạc nhiên khi thấy Băng Thanh tỏ vẻ ghét Thái Quốc ra mặt . Có thể vì cô ghét Mỹ Quyên chăng ?

Triều Khánh lịch sự :

- Băng Thanh , em có thể ra piste với Thái Quốc nhảy vài bản .

Không kịp để Băng Thanh phản kháng . Thái Quốc nắm lấy khuỷu tay của cô để kéo cô đứng dậy . Anh nói bên tai Băng Thanh :

- Đừng bước như vậy , cô bé ngốc nghếch . Tôi chẳng muốn chúng ta trở thành trung tâm của mọi sự chú ý đâu .

Băng Thanh cười nhạt . Cô miễn cưỡng cùng Thái Quốc ra sàn . một chuyện đến nay cô còn nhớ mãi là trong một party cách đây đã lâu , một cô gái từ chối lời mời nhảy của một anh chàng say . Kết quả là anh ta đã quậy nát bữa tiệc hôm đó . Với Thái Quốc cũng dễ xảy ra chuyện tương tự như vậy lắm chứ , thôi thì đành nhắm mắt nhảy đại với Thái Quốc một bản . Cô không muốn Triều Khánh và mọi người mất vui .

Bàn tay của Thái Quốc đặt nhẹ lên hông của Băng Thanh . Như có một luồng điện chạy qua cơ thể hai người . Băng Thanh mím môi lại và hít một hơi thật dài , cố tránh nhìn vào mắt của Thái Quốc .

Nhạc Tănggô tiết tấu chậm . Băng Thanh uyển chuyển khiêu vũ . Cô nhảy với vẻ mặt lạnh băng , không cảm xúc . Có lẽ Triều Khánh đang bồn chồn lo lắng cho cô . Anh rất yêu cô . Còn cô , cô lại phải nhảy với một người đàn ông mà cô rất ghét . Không thể thương Mỹ Quyên nhưng cô vẫn tội nghiệp nó . Nếu nó quen được một người đàn ông lịch sự , đàng hoàng khác với anh chàng đang nhảy của cô thì cuộc đời nó may ra sẽ tốt hơn .

Thái Quốc trầm giọng :

- Băng Thanh có hiểu được tại sao lâu nay tôi không đến biết thự của ba cô nữa không ?

Băng Thanh lạnh nhạt :

- Tôi không quan tâm đến chuyện đó .

Thái Quốc so vai :

- Biết đâu sau này em sẽ hối hận khi đã nói như vậy . Tôi đã chia tay với Mỹ Quyên rồi .

Băng Thanh nhếch môi :

- Nếu vậy , đó là một điều tốt cho nó .

Thái Quốc nhìn tận đáy mắt hững hờ của cô . Anh khàn giọng :

- Tôi là điều đó là ... vì em . Tôi yêu em . Em có hiểu không .

Băng Thanh mỉm cười chế nhạo :

- Tôi không ngờ mình lại quan trọng như vậy , để anh phải chia tay với Mỹ Quyên .

Ngừng một lát , cô khẽ cắn môi nói tiếp :

- Từ nay anh đừng quấy rầy tôi nữa , có được không ?

Xoay nhẹ Băng Thanh theo nhạc , anh thở dài :

- Tôi cũng muốn như vậy , nhưng điều đó thật là khó . Tối hôm nay tôi thật sự thất vọng khi thấy Băng Thanh đi cùng với một người khác . Số phận của tôi thật hẩm hiu .

Băng Thanh mím môi lại . một con người đa tình . Chẳng biết hắn đã nỉ non như vậy với bao nhiêu cô gái rồi . Ban nhạc chơi đúp hai bản tăng gô một lần . Biết đâu là một "sản phẩm" của hắn ? Có thể lắm , vì lúc nãy Băng Thanh nhìn thấy Thái Quốc nhìn về phía nhạc công và búng ngón tay .

Khẽ ngược mắt nhìn lên , Băng Thanh chợt bắt gặp ánh mắt buồn buồn của Thái Quốc . Chuyện lạ . Cô không tin là một con người phóng túng , quậy phá như Thái Quốc cũng biết buồn .

im lặng , Thái Quốc và Băng Thanh không nói thêm một lời nào nữa .

Trái với những gì mà cô lo sợ , tưởng tượng khi Thái Quốc nắm tay

cô kéo ra piste , Thái Quốc rất lịch sự và hòa nhã khi cùng cô khiêu vũ .

Đưa Băng Thanh trở về bàn , nhìn Triều Khánh giọng Thái Quốc lạnh lùng :

- Cám ơn .

Triều Khánh thờ phào nhẹ nhõm . Ném ánh mắt về phía bàn của Thái Quốc , anh nói với Băng Thanh :

- Hình như hần say thì phải .

Băng Thanh máy móc gật đầu . Thật ra cô biết chắc chắn là Thái Quốc không hề say chút nào , cho dù từ đôi môi rất đàn ông rất quyến rũ của hần phảng phất mùi hương thơm của thứ rượu có tên là Chivas Ragal .

Chợt có mặc cảm tội lỗi với Triều Khánh khi nhớ lại lúc bản nhạc gần kết thúc , phải cố gắng lắm cô mới không bị vẻ đẹp rất đàn ông của Thái Quốc đánh gục . Quái thật . Trong lúc hần tỏ ra phớt lạnh khi khiêu vũ với cô thì cô lại chạnh choáng trước tính cách mạnh mẽ của hần .

Phải chăng cô luôn tỏ thái độ thù nghịch với Thái Quốc là để tự bảo vệ lấy mình . Cô không quên cảm giác thất vọng của cô khi bắt gặp Thái Quốc hôn Mỹ Quyên thật đắm đuối . Cô không dám nghĩ tiếp nữa ...

Triều Khánh nhìn Băng Thanh với vẻ quan tâm :

- Em sao vậy ?

Băng Thanh chân thành :

- Em thật đáng ghét .

- Sao ?

- Lẽ ra thì anh không nên để Thái Quốc đưa em ra sàn nhảy .

Triều Khánh mỉm cười :

- Chỉ là phép lịch sự . Anh không thể nào làm khác đi được .

Chớp mi , Băng Thanh đặt bàn tay mềm mại của cô lên bàn tay ấm áp của Triều Khánh :

- Lần sau anh đừng để một trường hợp tương tự như vậy xảy ra .

Triều Khánh bóp khẽ vào tay của cô , anh âu yếm :

- Chúng ta về chứ ?

Cô vội gật đầu :

- Dạ ...

Choàng tay qua eo lưng của Băng Thanh , Triều Khánh mỉm cười tự mãn . Anh vừa bắt gặp Thái Quốc nhìn theo hai người . Có lẽ hẳn yêu Băng Thanh , Triều Khánh nghĩ thầm .

Anh cảm thấy hài lòng khi Băng Thanh đi thật sát vào người anh .

Không chỉ Thái Quốc . Những người có mặt trong vũ trường đều dán mắt vào Băng Thanh . Vẻ đẹp của cô hoàn mỹ , như sự thách đố .

Triều Khánh xoay chiếc chìa khóa xe trong tay :

- Chúng ta đi dạo một lát , sau đó lấy xe cũng chưa muộn .

Băng Thanh cười hiền lành :

- Tùy anh .

Một chiếc hồ nhỏ là nơi anh đưa cô tới . Mảnh trăng chìm dưới nước với màu thủy ngân bạc thếch bị gió xô dạt từng cơn . Gió chạy dài trên những bụi cây mọc hai bên hồ .

Triều Khánh hôn lên mi mắt Băng Thanh . Anh thầm thì :

- Anh yêu em .

Cô đón nhận nụ hôn của anh với một tâm trạng chông chênh , đầy bất trắc . Giọng cô tha thiết :

- Hãy hôn em nữa đi anh .

Triều Khánh xiết chặt Băng Thanh thật chặt . Những nụ hôn nối tiếp nhau . Đam mê .

Chưa bao giờ Triều Khánh nghe những lời như vậy thoát ra từ vành môi ngà ngọc của Băng Thanh . Tối hôm nay cô có vẻ lạ . Anh không thể định nghĩa nó là gì nữa . Ôm Băng Thanh trong vòng tay , Triều Khánh cảm thấy anh là một người thật điểm phúc .

Băng Thanh ngược lên bầu trời cao lồng lộng . Trắng vàng dát bạc trên những sợi tóc mềm như tơ của cô . Cô đang hoang mang với trạng thái khó hiểu của mình .

Băng Thanh nằm sấp trên giường . Cô lười biếng lật từng tờ cuốn tạp chí thời trang xem để giết thời giờ . Suốt nửa tháng nay cô cô" ý tránh gặp mặt tất cả những người trong nhà

Ba cô vừa đi Thái Lan hôm qua , giận ba nên cô chẳng buồn ra sân bay đưa tiễn . Di Hân có vẻ đang xúc tiến chuyển dịch tài sản cho di và Mỹ Quyên một cách hợp pháp

Nội cô vừa điện thoại cho biê"t là ba cô đã lấy toàn bộ giấy bất động sản mà bà đang nắm giữ ở bên Thủ Đức . Bà dặn Băng Thanh là không được ký bất cứ một thứ giấ"y tờ gì nếu chưa hỏi qua ý kiê"n của bà

Băng Thanh nhếch môi cười buồn . NHững chuyện đó đồ"i vơ"i cô chẳng hề quan trọng . Cô cần tình thương của ba , của di Tường Hân . Cô sẵn sàng san sẻ cho di Tường Hân và Mỹ Quyên những gì mà cô đang có , chỉ cần họ thương yêu cô

Mỹ Quyên xộc vào phòng , giọng đả đơ"t :

- Nãy giờ có ai phone cho Mỹ Quyên không ?

Băng Thanh nhồm người ngồi dậy . Cô không thích cách Mỹ Quyên vào phòng của cô , không đòi nào Mỹ Quyên thêm gõ cửa

Cô lắc đầu :

- Nãy giờ tôi không xuống phòng khách

Mỹ Quyên láu lỉnh nhìn Băng Thanh :

- Mâ'y tuần nay hình như chị không được vui , phải không ?

Băng Thanh so vai . Cô đoán là Mỹ Quyên thích kiêu"m có để vào đây cà khịa . Mặc kệ .. Đã lâu rồi cô tập cho mình thói quen tự chủ khi bị khiêu khích

Nhảy tót lên bệ cửa sổ , Mỹ Quyên đang đưa chân nhìn một lượt khắp phòng Băng Thanh . Một lọ hoa cắm chướng trên bàn . Chiê"n đàn dương cầm . Mâ'y bức tranh vẽ phong cảnh

Hừ ! Đúng là đáng ghét . Phải chăng giờ đây dù cô một hay gọi ông Vũ Kim là Papa và được những kẻ tầng bốc nịnh nọt gọi là ái nữ út của tỷ phú Vũ Kim nhưng cánh cửa bọc nhung của tầng lớp thượng lưu vẫn mãi đóng chặt với cô

Cô không thưởng ngoạn được tranh , không cảm thụ được âm nhạc và không có được một tâm hồn , phong phú , đa cảm như Băng Thanh . Phong thái quý tộc , nhẹ nhàng và kiêu sa của Băng Thanh làm cô căm ghét

Cô khác mẹ cô . Bà là một người thích nghi mau chóng với thế giớ"i thượng lưu . Ở lứa tuổi của bà , chỉ cần vòng vàng hạt xoàn và những y phục đả"t tiền là người ta có thể trở thành một biểu tượng của giai câ"p khác . Còn cô , cô muốn được quý phái , thanh cao như Băng Thanh mà không được . Cho dù trong tay cô không thiếu tiền và chiếc Mercedes tối tân nhâ"t cũng không thể làm cho cô khác một Mỹ Quyên mà mẹ cô đã nhào nặn

Giọng Mỹ Quyên gây gổ :

- Nghe nói chị chê Đức Cường à ?

Băng Thanh cau mày :

- Tôi không muốn nghe ai nhắc đề"n anh chàng Việt Kiều đó một lần nữa

Mỹ Quyên cười nhạt :

- Chị có vẻ tự cao . Đức Cường là một việt kiều có vốn đầu tư lớn ở thành phố , ngay cả Papa cũng thích anh ta nữa mà . Chẳng hiểu sao chị lại ghét và căm thù anh ta

Băng Thanh nhún vai :

- Cho dù anh ta tài giỏi đến đâu nhưng tôi thâ"y không hợp cũng vậy thôi

Khẽ nheo mắt lại , Mỹ Quyên chăm chú nhìn vào mặt Băng Thanh :

- Cách đây mấy ngày một đứa bạn của Mỹ Quyên nhìn thấy Thái Quốc nhảy đầm với một cô gái ... giống hệt như chị . Mỹ Quyên nói vơ"i nó :mày điên rồi . Quê mùa như Băng Thanh không phải là đối tượng của Thái Quốc

Băng Thanh thót tim . Đúng là ách giữa đang mang vào cổ . Nếu cô có giải thích với Mỹ Quyên về tình thế bắt buộc của cô thì chấ"c gì Mỹ Quyên đã tin . Băng Thanh đành giả vờ ngạc nhiên :

- Thái Quốc là ai ?

Mỹ Quyên tặc lưỡi :

- Chị đã gặp một lần . Đứa bạn của Mỹ Quyên có thể trông gà hoá cuốc . Đời nào Thái Quốc quen với mấy cô gái ... xoàng như chị .

Anh ta có cả tá nhân tình thuộc loại dân chơi thứ thiệt

Băng Thanh trề nhẹ môi . Chẳng hiểu sao Mỹ Quyên đánh giá quá cao anh chàng tầm thường như Thái Quốc

Với cô , anh chỉ là một con số không thật lớn . Rõng tuếch .

Mỹ Quyên chột xuống giọng :

- Chị giận mẹ của tôi à ?

- Không

- Có lẽ chị căm thù mẹ con tôi lắm ?

Băng Thanh nhếch môi :

- Tôi chỉ muốn được yên

Mỹ Quyên nheo đuôi mắt :

- Chẳng lẽ mẹ con tôi quây rầy chị à ? Lẽ ra thì chị nên ở với nội của chị bên Thủ Đức để trả sự tự do cho mẹ con tôi mới phải

Băng Thanh cuộn tròn tờ tạp chí trong tay :

- Cô nói xong chưa ?

Mỹ Quyên ngênh mặt lên :

- Tôi căm chị lên giọng vớ"i tôi như vậy . Nếu không mẹ con tôi sẽ là người tống cổ chị ra khỏi đây đó

Băng Thanh giận dữ bước ra khỏi phòng

Trong căn nhà địa ngục này , chỉ còn trong căn phòng riêng của cô là cô được tự do , vậy mà cuối cùng sự tự do cũng bị xâm phạm

Bà Tường Hân nhếch môi cười ngạo nghễ khi nhìn thấy vẻ mặt bùng bùng giận dữ của cô . Chẳng có chuyện gì lọt qua đôi mắt sắc như dao của bà

Bà ngọt nhạt :

- Hai chị em lại gây gổ với nhau à . Con nên hiểu là con phải nhường nhịn Mỹ Quyên một chút chứ . Dù gì nó cũng là em của con

Băng Thanh toan cãi lại nhưng nghĩ sao cô lại im lặng

Cô bỏ ra ngoài vườn . Chú Bảy tài xế" đang lau chùi xe cạnh gara .

Nhìn thấy Băng Thanh , giọng chú thân mật :

- Hôm nay cô không đến nhà Kiều Mỹ chơi sao ?

Băng Thanh thờ dãi :

- Dạ , không

Định để'n ngồi trên chiếc xích đu đặt trong vườn nhưng nghĩ sao
Băng Thanh lại chôn chân một chỗ , nhìn chú Bảy lau xe một cách
cẩn thận . Cô hỏi bằng quơ :

- Sao chú không đem xe đến mả"y tiệm rửa xe cho người ta làm
Chú Bảy mỉm cười :

- Thỉnh thoảng thôi . Thường tôi thích tự mình lau chùi vẫn hơn . Ở
những nơi đó người ta có thói quen xịt phun thật nhiều nước , cho
thậ t nhiều xà phòng nhưng lau chùi lại đái khái , nên rút cuộc xe
không được sạch

Băng Thanh nhỏ nhẹ :

- Hèn gì ba cháu rất thích chú . Ông nói tính chú chu đáo , cẩn thận
Chú Bảy khàn giọng :

- Ông chủ đi Thái Lan nghe đâu khoảng một tuần phải không cô ?

Băng Thanh chớp mi :

- Dạ

Chú Bảy tỏ vẻ thông cảm :

- Cô đừng buồn . Công việc đòi hỏi ông chủ phải như vậy , có ai thích
bôn ba đâu

Băng Thanh so nhẹ vai :

- Cháu không hiểu tại sao ba cháu lại đam mê công việc kinh doanh
như vậy . Ở tuổi của ông , ông có thể nghĩ dưỡng già với một số tài
sản kếp xù mà không phải lo lă"ng gì cả

Chú Bảy tỏ ra hiểu biê"t :

- Công việc làm cho người ta vui sống ? Tôi hiểu ông chủ lao vào
công việc muốn khẳng định là tuổi t ac không hề ảnh hưởng đến tài
sản của ông . Ông là một người có tài

Băng Thanh chớp mi

Phải chăng ba cô không muốn dì Tường Hân nghĩ là ông đã già .

Ông hơn dì Tường Hân gần hai chục tuổi . Mẹ của cô so với ba của cô cũng chênh lệch nhưng giữa bà và dì tường Hân thì khoảng cách về tuổi tác lại càng xa hơn

Chú Bảy tử tế :

- Cô chủ có muốn đi đâu không , tôi chở đi

Băng Thanh khẽ cắn môi :

- Cảm ơn chú , cháu ra vườn đây

Một khu vườn đẹp có trồng nhiều hoa hồng và cẩm chướng màu vàng

Nhưng Băng Thanh vẫn thần thờ ngời trên chiếc xích đu bằng khuân suy nghĩ .

Ông Nam Đông quay sang hỏi người nhân viên thân tín làm việc với ông gần chục năm nay :

- Chú Tài à , Thái Quốc đi đâu từ sáng đến giờ này chưa thấy về ?

Ông Tài rê cây bút trên tập công văn trước mặt , giọng ngập ngừng :

- Dạ , Thái Quốc xuống mấy cơ sở vệ tinh để kiểm tra tốc độ thi công của phân xưởng

Ông Nam Đông tỏ vẻ không tin :

- Có thật là như vậy không ?

im lặng

Ông Tài không dám khẳng định lời nói dối của mình . Sáng nay Thái Quốc phone cho ông dặn phải nói với ba của anh như vậy . Nếu ông đoán không lầm thì Thái Quốc gọi cho ông từ nhà của một cô bồ nào đó của anh . Thái Quốc thừa hiểu là ông Nam Đông không thể nào kiểm tra lời bịa đặt của anh vì công ty có đến gần chục cơ sở vệ tinh

, có cơ sở nằm tận Thủ Đức .

Ông Nam Đông dựa ngửa người lên trên ghế , giọng nói chán nản :

- Tôi không lạ gì Thái Quốc . Nó ham chơi hơn ham làm . Nó quên mất một điều là tuổi của tôi ngày càng cao , một ngày nào đó tôi sẽ từ giả thương trường . Nên"u cứ tiếp tục vơ"i một cung cách làm ăn như vậy , công ty sẽ đi đến chỗ phá sản

Ông Tài nói chậm rãi :

- Theo tôi nhận thấy thì cậu Thái Quốc rất thông minh và năng động . Vừa qua , cậu ấy cũng đã đóng góp cho ông nhiều ý kiến xác đáng . Sự việc không nghiêm trọng như ông dự đoán

Ông Nam Đông thở dài :

- Tôi không phủ nhận điều đó nhưng nó chỉ tham gia công việc một cách ngẫu hứng . Thương trường không phải là nơi để người ta dạo mát . Thích thì làm , không thích thì nghỉ

Giọng gay gắt của ông Nam Đông làm ông Tài bối rối . Công tâm mà nói , ông cũng yêu thương Thái Quốc như cháu của mình . Thái Quốc là một người có tài , vì sao anh trở nên bất cần đời , chuyện đó ông rất rõ

Thế nhưng , câu chuyện tế nhị ấy nếu nhắc lại sẽ làm tổn thương đến lòng tự trọng của ông Nam Đông . Vừa là nhân viên , vừa là người quen của ông Nam Đông nên ông Tài hiểu rõ những thăng trầm trong sự nghiệp và trong đời sống tình cảm của ông ta

Ông Tài xoa dịu :

- Tuổi trẻ và lứa tuổi của chúng ta hoàn toàn khác nhau . Tôi tin rằng nếu một mai trực tiếp đứng ra điều hành công ty , Thái Quốc sẽ thay đổi

Đứng dậy kéo rèm cửa sổ để ánh sáng ở bên ngoài chiếu vào , ông

Nam Đông đi tới đi lui trong phòng với dáng điệu ưu tư . Thái Quốc là đứa con duy nhất của ông , gần 30 tuổi chẳng lẽ ... nó cứ mãi lông bông sao . Ngày hôm nay ông nôn nóng gặp Thái Quốc là vì muốn bàn với con một chuyện quan trọng

Tối hôm qua , ông và vợ chồng ông Hưng Lợi đã thân mật nói chuyện với nhau . Vợ chồng ông Hưng Lợi đã ngỏ ý muốn gả Thuý Mai , con gái của họ cho Thái Quốc

Qua một lần tiếp xúc với Thuý Mai , ông Nam Đông cảm thấy hài lòng về cô gái này . Đó là một cô gái xinh đẹp , hiền lành và có giáo dục . Vì vậy ông đã vui vẻ trước nhã ý của vợ chồng ông HƯNG Lợi .

Dừng chân bên bàn ông Tài , ông Nam Đông nói giọng sang sảng :

- Tôi định cưới"i vợ cho nó , không biê"t ý chú về chuyện này như thế nào ?

Ông Tài mỉm cười :

- Đó cũng là một ý định tốt đẹp . Chỉ có điều không biê"t cậu Thái Quốc có bằng lòng hay không

Ông Nam Đông nhướng cao mày :

- Lần này nó phải chịu sự sắp xếp của tôi . Con gái người ta thuộc một gia đình danh giá nề nếp , đó là tôi chưa nói đến ân nghĩa của họ đối với công ty này . Cách đây mấy chục năm , nếu không được họ tạo điều kiện làm ăn , tôi đã bị phá sản

Ông Tài từ tốn :

- Có phải ông muốn nói về ông bà Hưng Lợi ?

Ngồi xuống chiếc ghế đối diện , ông Nam Đông trầm giọng :

- Đúng như vậy . Mặc dù bây giờ công ty của chúng ta có thanh thế hơn họ nhưng ân nghĩa của họ không thể đền đáp bằng tiền . Tôi chưa nghĩ ra cách để tạo sự gắn bó hơn giữa hai gia đình thì rất

mau họ đã có ý chọn Thái Quốc làm con rể . Tôi hiểu , cho dù Thái Quốc ham chơi , chưa chí thú làm ăn nhưng dù sao no; cũng là một kỹ sư giỏi , có lẽ đó chính là lý do khiên họ muô"n gả con cho nó Ông Tài nhíu mày suy nghĩ . Chuyện hôn nhân là việc hệ trọng . Ông không lạ gì khi ông Nam Đông hỏi ý kiến ông về chuyện này . Dù gì ông cũng gắn bó với công ty từ lúc suy vong cho đến lúc cực thịnh

Ông Tài gập đầu :

- Nếu cậu Thái Quốc đồng ý theo sự chọn lựa của ông là điều đáng mừng . Thuý Mai là một cô g ai hiền thực

Cuộc trao đổi ngắn ngủi với ông Tài làm ông Nam Đông cảm thấy dễ chịu

Ông trở về phòng giám đốc , ngồi riêng tư , ông mở tập hồ sơ trên bàn và nghiên cứu giải quyết

Chuông điện thoại reo . Ông Nam Đông khẽ cau mày nhắc ống nghe lên . Khuôn mặt bình thản của ông dần chuyển theo giọng nói này , giọng nói

- Ba không bàn đến chuyện con có đi thực tế hay không , ba muốn nói đến một chuyện khác quan trọng hơn nhiều

Thái Quốc chăm chú nhìn ba anh . Đối với ông thì ngoài công việc ra có còn gì đáng để quan tâm nữa đâu . Anh cuộn tròn tờ báo thể thao đang cầm trong tay

Ông Nam Đông trầm giọng :

- Con biết Thuý Mai chứ ?

Thái Quốc nhíu mày . Phải đến mấy phút sau anh mới sực nhớ ra .

Anh hơi chồm người ra phía trước :

- Có phải ba muốn nói đến cô con gái của bác Hưng Lợi ?

- Đúng vậy . Con thấy Thúy Mai như thế nào ?

Thái Quốc chưng hửng . Tại sao ba anh lại bất thần yêu cầu anh nhận xét về một cô gái . Anh lờ mờ đoán được ý định của ông

Vì vậy , thay vì trả lời , Thái Quốc lại quay sang chất vấn ông :

- Tại sao ba lại hỏi con như vậy ?

Ông Nam Đông rần rỏi tuyên bố :

- Ba muốn con cưới Thúy Mai làm vợ . Tam thập , nhị lập . Đã đến lúc con phải lấy vợ và tạp dưng cơ nghiệp rồi đây .

Thái Quốc kêu lên :

- Thúy Mai . Không đời nào .

Anh vẫn còn nhớ đó là một cô gái không hề có tính cách . Cô rất đẹp , thùy mị , hiền lành như một cục bột .

Lấy một cô vợ như vậy , anh không bao giờ sợ hãi lại mình , cô sẽ tình nguyện muôn đời làm chiếc bóng cho anh .

Ông Nam Đông giận dữ :

- Con còn chê nó điểm nào nữa . Chỉ sợ con không xứng đáng với nó . Ăn chơi , nhậu nhẹt , cặp bồ lung tung . Rõ ràng là ông bà Hưng Lợi vì tình thân giữa hai gia đình nên mới bỏ qua cuộc sống phóng túng của con mà gả con gái .

Thái Quốc cười đau khổ :

- Nhưng con có yêu cô ta đâu ? Và có lẽ cô ta cũng chưa chắc đã thích con

Ông Nam Đông “ hừ “ nhẹ trong cổ . Ông bực dọc phán :

- Nếu Thúy Mai không thích con thì đời nào ông bà Hưng Lợi đặt vấn đề với ba . Ở đây không bàn cãi gì nữa cả . Mọi chuyện xem như quyết định xong

Thái Quốc so vai :

- Con không thể nào chiều theo ý của ba được . Ba thông cảm

Ông Nam Đông hăm hè :

- Ông bà Hưng Lợi đối xử với ba tốt như thế nào , điều đó chắc con đã rõ .

Thái Quốc trầm giọng :

- Quan hệ làm ăn và quan hệ tình cảm là hai lãnh vực hoàn toàn khác nhau . Con mong ba đừng đặt con vào một tình huống kỳ quặc như vậy . Nếu ba muốn trả ơn cho người ta thì thiếu gì cách . Còn con , con thà chết chứ không cưới Thúy Mai làm vợ .

Ông Nam Đông hăm hè :

- Đúng là đồ ngỗ nghịch .

Thái Quốc đứng đây , tìm cách rút lui nhưng ông Nam Đông đã giận dữ quát :

- Ba đã hẹn là chủ nhật tới đây , con đến nhà bác Hưng Lợi để chơi . Nếu con không làm được điều đó thì ba sẽ không bao giờ thừa nhận con là con nữa . Nghe rõ chưa .

Thái Quốc chán nản bước ra khỏi phòng .

Thúy Mai là một cô gái mắt một mí , đẹp hết chỗ chê

Người ta thường bảo con gái mắt một mí trông có vẻ đa tình . Nhưng nếu sau khi nhìn thấy Thúy Mai có lẽ không ai còn dám nói như vậy .

Thúy Mai hệt một con búp bê vô hồn , thiếu cảm xúc . Không ngờ ba của anh lại yêu cầu anh một điều hết sức vô lý

Anh chợt nghĩ đến Băng Thanh . Một cô gái có tính cách . Chỉ tiếc rằng cô không phải là của anh .

Mãi suy nghĩ , suýt chút nữa chiếc mô tô của Thái Quốc la o vào một chiếc xe cùng chiều

Định thần lại , Thái Quốc chợt ngỡ ngàng khi nhận ra đó là Mỹ

Quyên

Cô ngạc nhiên không kém anh . Trong ánh mắt của cô có cả sự oán trách .

Mỹ Quyên tăng tốc độ để đuổi kịp chiếc mô tô của Thái Quốc .

Giọng cô tha thiết :

- Thái Quốc

Anh lái xe chậm lại , trầm giọng :

- Chào Mỹ Quyên !

Cô nói với vẻ mặt chua chát :

- Anh không vui khi gặp lại Mỹ Quyên sao ?

Thái Quốc đánh trống lảng :

- Sao , lâu nay Mỹ Quyên vẫn bình thường chứ ?

Mỹ Quyên liếc nhanh Thái Quốc . Anh vẫn phong độ như ngày nào .

Chỉ tiếc là anh đã chia tay với cô . Đến giờ phút này Mỹ Quyên vẫn

không sao giải thích được tại sao một con người sống thác loạn và

bất cần cuộc đời mình như cô lại mềm tim vì một người đàn ông

Và cô cũng không hiểu được tại sao Thái Quốc lại quyết định chấm

dứt với cô trong khi cô sẵn sàng dâng hiến cho anh ta .

Mỹ Quyên cố nén tự ái , đưa ra một lời mời :

- Anh đến một nhà hàng nào đó với Mỹ Quyên đi , được không ? Mỹ

Quyên rất vui khi gặp lại anh

Thái Quốc khẽ lắc đầu :

- Anh rất bận .

Mỹ Quyên cười nhạt :

- Chưa có người đàn ông nào tàn nhẫn với Mỹ Quyên như anh .

- Hãy xem nhau như bạn bè , Mỹ Quyên ạ .

Mỹ Uyên mím chặt môi . Cặp mắt đẹp sắc sảo của cô long lên thật dữ dội khi Thái Quốc chào cô và bắt hút thuốc trên đường .

Tháng Giêng Đến Sớm

Tập 2

Triều Khánh đưa tay nhấn chuông . Mở cửa cho anh là bà Tường Hân . Nụ cười rạng rỡ nở trên môi , bà Tường Hân đơn đả :

- Chào cậu Triều Khánh .

Triều Khánh lịch sự :

- Xin phép dì , cháu muốn gặp Băng Thanh .

Bà Tường Hân vờ kêu lên :

- Ài chà , Băng Thanh bận đi công chuyện lát nữa mới về . Nó có nhờ tôi giữ chân cậu lại .

Triều Khánh thoái thác :

- Không dám làm phiền dì , cháu xin phép lát nữa quay trở lại .

Bà Tường Hân trách móc :

- Cậu vẫn xem tôi là người xa lạ sao , Triều Khánh . Vả lại tôi cũng muốn nói chuyện với cậu về Băng Thanh , có lẽ đây cũng là dịp để cậu có thể hiểu thêm về nó .

Từ chối không tiện , Triều Khánh theo chân bà Tường Hân vào nhà .

Trong lúc bà Tường Hân căn dặn người nhà lấy nước mời khách , Triều Khánh kín đáo quan sát nội thất trong nhà . Lần trước đến đây , do mãi nói chuyện với ông Vũ Kim nên anh không chú ý đến .

Biệt thự của một tỷ phú có khác , trên tường là một bức tranh của một nhà danh họa . một tủ kính chạm trổ cầu kỳ theo kiểu cổ xưa được dùng để trưng bày một số đồ cổ đời Thanh . Thảm đỏ Ba Tư được phủ kín mặt sàn ...

Bà Tường Hân hiểu được Triều Khánh đang nghĩ gì . Trước cuộc tiếp xúc này bà đã điều nghiên về anh rất rõ . Bà không tin là Triều Khánh cố công chinh phục Băng Thanh chỉ đơn thuần là vì tình cảm . Hai người lặng lẽ nhìn nhau . Người nọ cố ước đoán người kia đang nghĩ gì . Cười đắc ý , bà Tường Hân quyết định tung ngay quân bài của mình xuống :

- Băng Thanh dù là con của ông Vũ Kim nhưng chưa chắc sẽ nhận được của hồi môn khi lấy chồng .

Triều Khánh lạc giọng :

- Dì nói với cháu những điều đó là có ý gì ? Thật ra , cháu không quan tâm đến những chuyện như vậy .

Bà Tường Hân nhướng cao mày , giọng châm biếm :

- Tôi hiểu cậu không bận tâm đến chuyện Băng Thanh sẽ được hưởng bao nhiêu phần trăm trong tài sản của chồng tôi . Nhưng tôi cũng có nghĩa vụ cho cậu biết là cách đây mấy hôm , Băng Thanh đã chuyển toàn bộ tài sản mà nó được thừa kế của mẹ nó cho chồng của tôi .

Như bật ra khỏi ghế , Triều Khánh kêu lên :

- Không thể có chuyện như vậy , Băng Thanh không thể nông cạn như vậy . Ít ra Băng Thanh cũng đang theo học ngành luật kia mà .

Nhếch môi , bà Tường Hân cười nhạt :

- Nếu không tin , lát nữa cậu có thể đích thân hỏi Băng Thanh về chuyện đó .

Triều Khánh đưa khăn tay lau mồ hôi đang vã ra trên trán . Anh không tin là Băng Thanh ngốc đến như vậy . Theo đúng luật thừa kế thì cô có quyền hưởng một nửa di sản của mẹ cô để lại , nửa còn lại là của ông Vũ Kim .

Nhếch môi , bà Tường Hân nói tiếp :

- Con nhỏ ngu ngốc ấy tự ái cao ngút trời , khi chồng của tôi đề nghị , nó đã dùng dùng làm theo yêu cầu của ông ấy , bất chấp đến lời dặn dò của bà già ở bên Thủ Đức . Tomlái , nó đã sa vào bẫy của tôi . Tôi thừa hiểu là ông Vũ Kim sẵn sàng làm tất cả những gì mà tôi yêu cầu .

Triều Khánh ngồi chết lặng trên ghế . Anh yêu Băng Thanh ngay từ lần đầu gặp đầu tiên .

Sau này , tình cờ biết cô là con gái của ông Vũ Kim thì Triều Khánh càng quyết tâm chinh phục cô .

Anh muốn bước vào thế giới thượng lưu . Nếu ba mẹ sinh ra anh không làm được điều đó thì cuộc hôn nhân của anh và Băng Thanh sẽ cho phép anh thực hiện được ước mơ của mình .

Vì muốn tỏ ra cao thượng trong tình yêu với Băng Thanh nên chưa bao giờ Triều Khánh bàn luận với cô về chuyện thừa kế . Thật là oái oăm . Nếu anh khôn khéo hơn một chút thì lẽ ra gia tài của mẹ Băng Thanh đã thuộc về anh chứ không phải thuộc về người đàn bà đang ngồi nhìn anh với vẻ giễu cợt .

Nuốt nước bọt , Triều Khánh buông lời nhận xét :

- Không ngờ bà thủ đoạn như vậy .

Bà Tường Hân cười thích thú :

- Ta tiến hành từng bước một , chậm rãi , nhưng chắc chắn . Nếu ta yêu cầu Băng Thanh chuyển dịch tài sản cho Mỹ Quyên thì đời nào con quỷ con ấy làm chuyện đó . Vì vậy chỉ cần ông Vũ Kim ra tay ,

ông ấy bảo Bằng Thanh chuyển toàn bộ tài sản cho ông . Những tài sản ấy sau này sẽ được chuyển dịch cho Mỹ Quyên , con gái cưng của ta và chuyển dịch cho ta .

Triều Khánh bạnh hàm :

- Bà nói với tôi tất cả điều ấy để làm gì , bà không sợ tôi phá vỡ toàn bộ kế hoạch của bà sao ?

Cười ngất , bà Tường Hân chế nhạo :

- Khi hỏi ta câu ấy , tất nhiên cậu đã đoán được một nửa vấn đề nếu ta không muốn nói là tất cả .

Triều Khánh trầm giọng :

- Có nghĩa là ...

- Cậu sẽ là người cộng tác của ta . Cậu nghĩ sao nếu ta bảo rằng Mỹ Quyên , con gái cưng xinh đẹp của ta rất xứng đôi với cậu .

Hoang mang nhìn bà Tường Hân , Triều Khánh đưa tay vuốt mặt .

Anh là một người có nhiều tham vọng . Anh không muốn bị trể tàu .

Người phụ nữ có giọng nói như dao sắc đang ngồi trước mặt anh thật hay đùa .

Anh yêu Bằng Thanh . Vì sắc đẹp , tính cách của cô hay vì cô là con của tỷ phú Vũ Kim . Có lẽ cả hai điều đó đều ngang nhau . Chỉ tiếc là bây giờ anh phải đứng trước một chọn lựa .

Triều Khánh nghiêm nét mặt :

- Tôi yêu Bằng Thanh . Tình yêu của tôi không hề vụ lợi .

Bà Tường Hân phá lên cười :

- Tôi hiểu cậu nhiều hơn cậu tưởng đấy . Sở dĩ cậu còn tuyên bố hùng hồn như vậy là vì cậu còn bám víu vào hy vọng Bằng Thanh sẽ được hưởng quyền thừa kế chứ gì . Xin báo tin buồn với cậu , ông Vũ Kim rất yêu tôi . Nếu lập chúc thư , nội dung (bị mất chữ) tôi quyết định .

Biết Triều Khánh đã (bị mất chữ) bà Tường Hân nhấn chuông (bị mất chữ) .

Chỉ một lát sau , một (bị mất chữ) đẹp đứng trước mặt Triều Khánh (bị mất chữ) .

Cô mặc quần Short màu hồng , áo pull lửng hở cả rốn màu vàng chanh , vẻ đẹp bốc lửa , dữ dội .

Bà Tường Hân hát hàm :

- Đây là Mỹ Quyên ...

Đang chỉ cho người làm vun gốc mấy luống hoa ở cuối vườn , bà Mười Xoa mừng rỡ khi nhìn thấy Bằng Thanh đi đến gần . Giọng bà vui vẻ :

- Con chó con . Suốt nửa tháng nay sao con không sang thăm nội

Băng Thanh sà đến cạnh bà , cô nũng nịu :

- Con bận học

- Con sang đây một mình à ?

Cô cười e thẹn :

- Dạ , có cả anh Triều Khánh

Bà Mười Xoa mắng yêu :

- Nội đoán ngay mà , từ lúc quen Triều Khánh , con quên mất bà già này . Triều Khánh sao rồi , sao không bảo nó vào đây chào nội

Vừa dứt lời thì bà đã nhìn thấy Triều Khánh đi ra vườn . Anh lễ phép :

- Chào nội

Bà Mười Xoa thân mật hỏi anh :

- Cả hai đứa ở lại dùng cơm với nội chứ ?

Băng Thanh hồn nhiên reo lên :

- Nội định đãi con và anh Triều Kh anh món gì ?

Bà Mười Xoa bật cười :

- Chó con háu ăn của nội . Hôm nay đoán con sang đây nên nội đã bảo người làm nấu canh chua cá lóc và cá rô nướng dầu mắm tỏi .

Như vậy đã hợp với ý của con chưa ?

Băng Thanh nhí nhảnh ôm lấy bà , cô gật đầu :

- Cám ơn nội . Anh Triều Khánh cũng thích những món ăn như con

Bà Mười Xoa cảm thấy sung sướng khi thấy Băng Thanh vui vẻ nói cười . Tội nghiệp cháu của bà . Từ ngày yêu Triều Khánh , Băng

Thanh có vẻ yêu đời hơn . Bà nhìn Băng Thanh một cách âu yếm :

- Con đưa Triều Khánh vào nhà . Chờ nội một lát . Nội phải hướng

dẫn mấy người làm công chăm sóc vườn hoa

Triều Khánh mỉm cười . Anh nắm lấy tay Băng Thanh dắt cô vào nhà

. Băng Thanh lí lắc nhảy lên các bậc thang . Chợt cô vô ý vấp chân

ngã sổng soài . Triều Khánh kêu trời . Anh ôm lấy cô và đỡ dậy . Khu

nhà cách xa vườn nên có lẽ nội của cô không nhìn thấy , nếu không

chắc bà đã phát hoảng lên

Giọng anh lo âu :

- Có đau không Băng Thanh ?

Cô khẽ nhăn mặt :

- Ui da ... chắc là em bong gân rồi

Triều Khánh dịu dàng :

- Em dựa vào người anh , để anh dìu em vào nhà

Băng Thanh ngoan ngoãn làm theo lời của Triều KHánh

Âu yếm ôm ngang hông Băng Thanh , anh dìu cô đến chiếc ghế

salon đặt ở trong phòng khách .

Băng Thanh đưa ngón tay trở lên môi :

- Suyt ! Anh đừng gọi nội , để nội lo Băng Thanh không muốn chút nào

Triều Khánh ngồi xồm và đặt bàn chân đẹp như ngọc của cô lên đầu gối của anh . Giọng anh ân cần :

- Chịu khó đau một chút , để anh tìm dầu nóng nghe

Băng Thanh lo lắng :

- Anh sẽ không làm đau em chứ .

Triều Khánh cười nhẹ :

- Không đâu

Anh đứng dậy đi tìm dầu . Chỉ còn một mình , Băng Thanh rơm rớm nước mắt . Ở mắt cá chân giờ đã sưng và đau nhức hơn . Cô thật đoảng . Lát nữa thế nào nội cũng lo lắng cho cô đến phát cuồng .

Triều Khánh quay trở lại với lọ dầu nóng ở trên tay . Nhìn thấy Băng Thanh đang sụt sịt , hôn thật nhẹ lên má cô , anh an ủi :

- Không sao đâu , em yên tâm

Xoa dầu nóng ở bàn chân đẹp như búp sen hồng , Triều Khánh dỗ dành :

- Em nhắm mắt lại đi

Băng Thanh nhắm mắt lại , thốc thốc . Chợt cô hét lên một tiếng kêu đau đớn . Triều Khánh vừa nắn gân vừa giật mạnh cổ chân . Đau đến phát khóc . Cô rên rỉ :

- Trời đất . Anh làm gãy chân của em rồi

Triều Khánh dịu dàng :

- Sau cơn đau , em sẽ cảm thấy dễ chịu dần , không còn đau nữa đâu

Cô khịt khịt mũi . Đúng như Triều Khánh đã nói . Băng Thanh không còn thấy đau nữa , chỉ thấy ê ở cổ chân

Giọng cô thán phục :

- Sao anh tài quá vậy ?

Triều Khánh cười xoa :

- Anh học được chiêu này ở một người bạn cùng làm việc với anh ở sân bay

Cô chợt ghen tuông :

- Từ trước đến nay anh chữa cho bao nhiêu cô gái rồi ?

Triều Khánh nháy mắt :

- Em là khách hàng đầu tiên của anh . Anh nói thật đó , không dối em đâu

Cô xí xọn :

- Em không tin đâu

Bà Mười Xoa bước vào phòng , thấy Triều Khánh cầm lọ dầu , giọng

bà lo lắng :

- Sao lại dùng dầu nóng , Băng Thanh bị gì vậy ?

Sợ nội hốt hoảng , Băng Thanh vội lên tiếng :

- Con muốn xúc tí dầu ở mũi mà

Bà Mươi Xoa kêu lên :

- Ai lại dùng dầu nóng để xúc , cháu của nội kỳ thật

Băng Thanh và Triều Khánh cười xoa . Triều Khánh nói lảng :

- Nội đã làm xong việc chưa ?

Ngồi xuống tràng kỷ , bà Mươi Xoa gặt đầu :

- Máy bụi hồng châu chấu nhảy và sâu ăn hết lá , nội vừa hướng dẫn thợ phun thuốc rầy . Dùng thuốc nên xịt vừa thôi , nếu không chẳng tốt đâu

Băng Thanh co chân lên hai ghê" , ngôi như vậy cô cảm thấy dễ chịu hơn . Tựa đầu vào thành ghế , cô khép mắt lại lơ mơ nghe Triều Khánh và nội cô nói chuyện . Giọng đều đều của hai người làm cô thiu thiu ngủ

Câu chuyện giữa Triều Khánh và bà Mươi Xoa càng lúc càng thân thiết .

Bà Mươi Xoa tỏ vẻ quan tâm :

- Đạo này bà Tường Hân đối xử với Băng Thanh có khá hơn không ?

Triều Khánh trầm giọng :

- Dạ , cháu không rõ lắm

- Băng Thanh không tâm sự gì với cháu sao ?

- Dạ , cháu chỉ thấy Băng Thanh buồn buồn và không thích nhắc đến dì Tường Hân khi nói chuyện với cháu

Bà Mươi Xoa nghiêm nét mặt :

- Với ta , Băng Thanh cũng rất ít kể lể tâm sự nhưng ta vẫn đoán được là mọi chuyện không diễn ra tốt đẹp như Vũ Kim , ba của Băng Thanh thường nói với ta mỗi lần sang đây vẫn an ta . Băng Thanh là một cô bé sôi nổi , hồn nhiên . Vậy mà chỉ vài năm sau khi bà Tường Hân trở thành mẹ kế của nó , nó như đã biến thành một con người khác . Có lần ta nghe nó khóc trong điện thoại , rồi cũng có lần ta nghe Kiều Mỹ nói về những chuyện đã xảy ra với Băng Thanh . Ta hiểu . Một người đàn bà như bà Tường Hân thì làm sao cư xử dịu dàng với Băng Thanh cho được .

Triều Khánh chậm rãi uống ly nước suối sau khi đã lễ phép mời bà Mươi Xoa . Anh đang suy nghĩ nát óc là có nên nói chuyện Băng Thanh sang nhượng tài sản cho ông Vũ Kim không . Lễ ra hôm nay Băng Thanh chưa về thăm nội của cô nhưng anh đã rủ cô về Thủ

Đức với dụng ý riêng của anh

Liếc nhìn Băng Thanh đang ngủ thật say sưa , Triều Khánh hắng giọng :

- Cháu muốn nói cho nội biết một sự thật nhưng xin nội hứa là không cho Băng Thanh biết là cháu đã kể với nội chuyện này

Bà Mươi Xoa cảm thấy hồi hộp , giọng bà lo lắng :

- Hãy nói cho ta biết . Ta hứa với cháu là sẽ giữ bí mật

Triều Khánh nói một hơi :

- Băng Thanh đã ký chuyển toàn bộ bất động sản cho chú Vũ Kim

Bà Mươi Xoa trợn mắt lên :

- Thật không ?

Triều Khánh cả quyết :

- Cháu biết rõ chuyện này

Bà Mươi Xoa giận run lên :

- Một chuyện động trời như vậy mà ta không biết gì cả . Tại sao Băng Thanh lại làm ngược những gì mà ta đã căn dặn nó . Ta phải đánh thức nó dậy để hỏi cho ra lẽ mới được

Triều Khánh giật nảy mình :

- Nếu nội làm như vậy thật khó xử cho cháu . Nội đã hứa với cháu rồi mà

Bà Mươi Xoa thở dài :

- Ta có cách của ta , miễn sao Băng Thanh không trách cháu là được
Chợt bà cắc cớ" hỏi :

- Băng Thanh kể với cháu à ?

Triều Khánh đành gật đầu đại :

- Dạ

Bà Mươi Xoa lắc khế vai Băng Thanh

- Dậy đi con . Ai đời sang thăm nội mà lại ngủ như thế này

Băng Thanh choàng tỉnh . Cô đưa tay dụi mắt . Thấy Triều Khánh chăm chú nhìn mình , cô e then vuốt lại tóc . Hình như cô đã ngủ thật say thì phải

Bà Mươi Xoa đưa mát ra hiệu cho Triều Khánh . Hiểu ý , anh lẳng lặng bước ra vườn . Anh vẫn nhớ hôm ấy Mỹ Quyên đã tán tỉnh anh một cách suồng sã . Anh đã từ chối cô rất quyết liệt . Canh bạc đang ở giây quyết định . Có phải anh đang mạo hiểm định lật thế cờ không ? Dù sao thì anh vẫn tin bà Mươi Xoa ở thế thượng phong . Câu chuyện của anh vừa nói với bà sẽ giúp mọi chuyện sớm ngã ngũ hơn .

Bà Mươi Xoa nghiêm sắc mặt :

- Băng Thanh à , hình như con đang giấu ta một điều gì quan trọng

phải không . Tại sao lại như vậy . Con không thương nội hay sao ?
 Băng Thanh cụp mắt nhìn xuống đất . Giọng cô yếu xiu :
 - Con đâu dám . Ngay cả chuyện con quen với anh Triều Khánh , con cũng kể hết với nội
 Bà Mươi Xoa cao giọng :
 - Vậy mà nội lại linh cảm là con không thềm đếm xỉa đến ý kiến của nội một chuyện quan trọng nhất
 Ngừng một lát , bà bịa đặt :
 - Sáng nay ba con có điện thoại nói chuyện với nội
 Cô thót tim , giọng ấp úng :
 - Ba con đã nói những gì ?
 Bà Mươi Xoa giọng sang sảng :
 - Những bất động sản của mẹ con hiện tại như thế nào ?
 Băng Thanh khổ sở nhìn nội . Cô đoán là có lẽ nội đã biết được sự thật . Nếu không thì bà đã không cật vấn cô như vậy
 Cô ngắc ngứ :
 - Nội tha lỗi cho con
 Bà Mươi Xoa kêu lên thất vọng :
 - Vậy con đã làm chuyện ngu ngốc gì ? Có phải con đã chuyển quyền sử dụng đất và bất động sản cho ba con không ?
 Băng Thanh nói như khóc :
 - Nội thông cảm . Dù sao đó cũng là tài sản của ba con
 Bà Mươi Xoa giận dữ :
 - Ba con là một tỉ phú . Những bất động sản đó chẳng là gì cả đối với tài sản của ba con . Nội giận là giận sự cạn tài ráo máng của ba con . Chỉ vì một người đàn bà mà ba con nỡ yêu cầu con làm chuyện đó .
 Băng Thanh sụt sịt :
 - Con cần tình cảm . Cái mà con thiếu thốn đến khổ sở là tình thương của ba đối với con . Con làm điều đó với ước mong là ba sẽ yêu thương và hiểu con hơn . Con bao giờ cũng là đứa con gái ngoan của ba
 Bà Mươi Xoa thở dài chán nản :
 - Vậy là hết . Con là một đứa cháu bướng bỉnh của nội . Phải chờ trước khi đặt bút ký vào các giấy tờ đó con cần ý kiến của nội thì nội còn can thiệp được . Nội không ngờ đã xảy ra chuyện động trời như vậy mà con lại định tiếp tục giấu nội .
 Băng Thanh lắc nhẹ tay bà Mươi Xoa :
 - Thôi nội à . Nội đừng buồn nữa kéo sinh bệnh thì khổ
 Bà Mươi Xoa tặc lưỡi :
 - Nội lo là khi nội nằm xuống , còn ai lo lắng cho con . Tài sản của ba

mẹ con trước sau cũng lọt vào tay người khác
Băng Thanh bó gối im lặng suy nghĩ . Điều lo lắng của nội hoàn toàn khác với cô . Cô chỉ lo là ba cô sẽ sống trong thất vọng khi biết được bộ mặt thật của dì Tường Hân . Cô muốn được sống trong vòng tay yêu thương của nội và ba . Nếu nội cô và ba cô bị mệnh hệ gì thì cô sống sao nổi

Triều Khánh lặng lẽ nhả khói thuốc . Anh đã lên nghe toàn bộ cuộc đối thoại giữa bà Mười Xoa và Băng Thanh . Thật không ngờ Băng Thanh lại ngốc nghếch như vậy . Tình cảm là cái quái quỷ gì . Chắc chi ông Vũ Kim sẽ yêu thương cô hơn sau khi cô có một nghĩa cử đẹp như vậy . Với anh không có gì ý nghĩa hơn tiền bạc . Có tiền bạc trong tay , người ta sẽ làm được nhiều thứ

Chậm rãi đi vào nhà , Triều Khánh giọng rất kịch :

- Băng Thanh à , anh quên mất chiều hôm nay anh phải đến phòng làm việc để giải quyết một số vấn đề quan trọng

Ngỡ thật , Băng Thanh kêu lên :

- Giờ phải làm sao bây giờ ?

Nhìn bà Mười Xoa , Triều Khánh tiếc rẻ :

- Xin lỗi nội , cháu không thể dùng cơm với nội và Băng Thanh được
Bà Mười Xoa gật đầu phán :

- Công việc phải làm cho xong kẻo người ta khiển trách . Thôi cháu về trước , còn Băng Thanh nội sẽ cho người đưa về sau

Băng Thanh muốn cùng về với Triều Khánh nhưng sợ nội trách nên cô đành tiu nghỉu tiễn Triều Khánh ra cổng , vẻ mặt buồn xo . Triều Khánh cho xe nổ máy và phóng chạy , quên cả âu yếm hôn lên mái tóc cô như những lần hai người chia tay

Băng Thanh lưỡng lự đi ra cổng . Cô thầm tiếc cuộc đi chơi dang dở của hai người

Nếu Triều Khánh không bỏ về sớm , cô sẽ rủ anh trèo lên những cây ăn quả của nội . Trong vườn nhà của nội cây ăn quả được trồng rất nhiều , chỉ có hoa là ít .

Ngang qua một ngôi biệt thự , cổng đóng im ỉm , Băng Thanh tần ngần đứng lại thật lâu , hoa lưu ly . Những cánh hoa xanh biếc thật đơn sơ nằm lẻ loi bên những luống cúc vàng

Cửa cổng không khoá . Băng Thanh quyết định thò tay kéo chốt . Cô tự chủ , chỉ vào cánh hoa dại , nếu tình cờ bị bắt gặp có lẽ cô cũng không bị làm khó

Nâng nhẹ cánh hoa trong tay , Băng Thanh chạm nhẹ vào chiếc mũi cao thanh tú hít nhẹ

Chợt cô hết hồn khi nghe tiếng đangg hắng thật khế từ sau lưng .

Xoay người lại Băng thanh mấp máy môi :

- Là anh sao ?

Thái Quốc không dẫu được sự vui mừng trong ánh mắt . Anh dịu dàng hỏi cô :

- Băng Thanh thích cánh hoa dại này ư ?

Cô nhỏ nhẹ :

- Người ta gọi nó là lưu ly

Thái Quốc trầm giọng :

- Nếu biết Băng Thanh thích loài hoa này , tôi đã cho trồng một vườn hoa để làm Băng Thanh vui

Cô nhún mày :

- Vậy ngôi nhà này

- Là của tôi

Khuôn mặt Băng thanh chợt lãnh đạm , cô so vai bước đi :

- Chào anh

thái Quốc án ngữ trước mặt Băng Thanh , anh trấn an :

- Tôi không làm Băng Thanh sợ đâu . Tại sao Băng Thanh lại có vẻ ghét tôi như vậy .. Như vậy không công bằng chút nào . Tôi hoàn toàn tôn trọng Băng Thanh

Cô lạnh nhạt :

- Nội của tôi đang đợi cơm ở nhà

Thái Quốc nhìn thật sâu vào đôi mắt màu nâu của cô , anh nói khẽ :

- Nếu Băng Thanh không muốn vào nhà thì chúng ta có thể đứng đây nói chuyện trong giây lát

Cô vuốt nhẹ cánh hoa . Ánh mắt nồng nàn và quyến rũ của Thái Quốc làm cô e ngại

Cô nhớ lại cô đã từng có cảm xúc như vậy trong lần đầu tiên gặp anh Thái Quốc trầm giọng :

- Căn nhà này có vẻ hoang vắng và ít khi ba tôi và tôi về đây . Nó chỉ được sử dụng mỗi khi ba tôi hoặc tôi ghé về Thủ Đức để kiểm tra hoạt động của các phân xưởng

Băng Thanh bặm môi lại . Hình như thái Quốc không còn giống anh chàng lẻo đẻo đi sau lưng cô để quấy rầy , cungkhống giống anh chàng ngổ ngáo hôn Mỹ Quyên trước mắt mọi người

Một thái Quốc khác đang đứng nói chuyện với cô . Tại sao cô lại e sợ chứ

Cô cười hiền :

- Anh cũng chịu khó làm việc sao ?

thái Quốc giọng vui vui :

- Vậy Băng Thanh nghĩ sao về tôi ?

Cô hất cằm lên :

- Anh hiểu điều đó hơn ai hết

thái Quốc chợt hỏi :

- Bể Thanh sang Thủ Đức làm gì ?

Cô dẩu môi lên :

- Nội của tôi ở gần đây

Thú vị nhìn cô . thái Quốc nói : ?

- Là ai vậy ? Chẳng lẽ là bà Mười Xoa

Đến lượt cô ngạc nhiên , cô cao giọng :

- Anh biết nội của tôi à ?

thái Quốc cười xoa :

- Không quen nhưng biết rất rõ . Ở vùng này ai cũng biết nội của Bể Thanh là một bà lão giàu có , đầy quyền lực và thẳng thắn

Cô chợt tò mò :

- Nội của tôi có biết anh không ?

thái Quốc mỉm cười :

- Có lẽ là không

Nhìn xuống bàn tay trắng muốt như ngọc đang nâng niu đoá hoa xanh , thái Quốc chợt buột miệng :

- Đẹp quá !

Bể Thanh nhú mày . Cô giãn nét mặt khi Thái Quốc nói tiếp

- Hoa đẹp quá !

Anh đừng khôn ngoan để tránh cơn thịnh nộ của cô

Anh thừa hiểu Bể Thanh có những nguyên tắc sống riêng . Anh ngưỡng mộ cô . Chỉ tiếc là cô đã thuộc về một người đàn ông khác . Đau đớn và thất vọng

Bể Thanh liếc nhìn đồng hồ :

- Nội tôi đang đợi cơm , tôi phải về . Dù sao thì cũng cảm ơn anh về cánh hoa lưu ly này

Thái Quốc sốt sắng :

- Tôi đưa Bể Thanh về nghe

Cô kêu lên :

- Không cần như vậy .

Nhưng thái Quốc đã lẳng lặng đi sóng bước cùng cô ra cổng . Anh cẩn thận khép cánh cửa lại , giọng pha chút hài hước :

- Để ngăn ngừa một cô bé nào đó cũng ngầu hững như Bể Thanh , vào hái trộm hoa lưu ly trong vườn của tôi

Cô ngáp ngừng nhìn anh :

- Anh không nên đi theo tôi

thái Quốc thoáng buồn :

- Bẵng thanh sợ anh chàng tốt phước đó ghen à ?
 Cô mím môi lại :
 - Triều Khánh không ghen ầu , anh ấy tin tưởng tuyệt đối vào tôi nên tôi không muôn có một sự ngộ nhận
 Thái Quốc hỏi dồn :
 - Triều Khánh cùng Bẵng Thanh sang thăm nội à ?
 Cô ngẩng cao đầu với vẻ kiêu hãnh :
 - Đúng như vậy
 Thái Quốc so vai :
 - Dù sao thì Bẵng Thanh cũng đừng nên nhấn tâm với tôi như vậy .
 Tôi muốn cùng Bẵng Thanh đi chung một đoạn đường
 Con đường đất đỏ . Bẵng Thanh nhích ra xa với Thái Quốc
 Một khoảng cách đủ để an toàn khi lồng ngực cô chột loạn lên
 những nhịp đập khó hiểu . Vì dáng cao lớn ngang tàng của Thái
 Quốc hay ánh mắt thăm thẳm dưới hàng mày rậm của anh ?
 Cô tự giận mình . Cô yêu Triều Khánh . Tại sao lại bối rối trước sự
 quyến rũ của Thái Quốc chứ
 Thái Quốc chia tay cô khi hai người dừng trước cánh cổng cao lớn
 sơn màu xanh .
 Về mặt trầm tư , anh uể oải bước
 Khép cánh cửa lại . Bẵng Thanh vẫn còn nghe rất rõ tiếng huýt sáo
 buồn buồn của anh .
 Đức Cường ném một xấp tiền xuống bàn , cần nhân :
 - Chú ứng trước hơi nhiều , vậy mà cá vẫn chưa cắn câu , chưa cắn
 câu , chưa xơ múi được gì .
 Ông Hoàng cười hề hề :
 - Lo gì . Trước sau Bẵng Thanh là của cậu mà . Làm rể của tỷ phú
 Vũ Kim không phải là chuyện đùa đâu .
 Đức Cường chạm ly với ông Hoàng và nốc cạn bia . Những bọt trắng
 còn dính lại bên mép . Gã nhướng mày :
 - Chú nói là bà Tường Hân có kế hoạch mới à ?
 Ông Hoàng nháy mắt :
 - Chú mày yên chí . Lần này thì con nhỏ bướng bỉnh ấy không thoát
 đi đâu được . Không chừng chú mày sẽ thưởng thêm cho ta đấy .
 Đức Cường cười khoái trá :
 - Nếu đạt được mục đích , tôi chẳng phải là thằng hà tiện . Như chú
 thấy đó , tôi chi rất đẹp .
 Chột nhớ ra Đức Cường các có hỏi :
 - Mà sao chú phải làm phi vụ này ? Bộ bà Tường Hân không chịu chi
 cho chú tiêu xài hàng tháng sao ?

Vỗ vai Đức Cường một cách thân mật , ông Hoàng khàn giọng :

- Dù bà ta có là một con gà đẻ trứng vàng thì tôi cũng phải xoay xở kiếm thêm chút đỉnh . Phụ nữ rất kỳ cậu à . Nếu mình phụ thuộc họ một trăm phần trăm thì thế nào cũng bị lép vế . Họ chẳng coi ta ra gì .

Đức Cường rót bia đầy hai ly , giọng phấn chấn :

- Chú nói đúng . Nếu ta không xỏ mũi họ thì thế nào họ cũng luồn dây qua mũi của ta . Tôi rất khoái câu nói của Samuel Butler "Kẻ cướp đòi tiền hoặc đòi mạng sống của ta . Phụ nữ đòi cả 2" .

Ông Hoàng gật gù :

- Chí lý .

Đức Cường mỉm cười :

- Bà Tường Hân là một phụ nữ khá đặc biệt .

- Ý của cậu là khen hay chê ?

Không đại gì huých toẹt những ý nghĩ trong đầu , Đức Cường cao giọng :

- Tuyệt vời . Tôi rất bái phục bà ta . Có lẽ sự nghiệp của ông Vũ Kim nhờ bà ta nên mới đồ sộ như ngày hôm nay .

Đoán là Đức Cường không hề biết đến quá khứ của bà Tường Hân , ông Hoàng mặc sức vung vít :

- Khi ông Vũ Kim mới cưới Tường Hân , ông ta chỉ là một kẻ khó rách áo ôm .

Suýt chút nữa Đức Cường đã phá lên sảng sặc . Trước khi muốn đào một cái mả , gã đã tốn công tìm hiểu về Vũ Kim khá nhiều . Vũ Kim có nhiều tài khoản ở ngân hàng , là một người giàu thực sự chứ không vay mượn và khoa trương thanh thế như một vài tỷ phú "dỏm" khác . Đức Cường cũng biết được bà Tường Hân mới đổi đời vài năm nay nhờ được Vũ Kim cưới làm vợ .

Gã vờ vĩnh tán phục :

- Sự thành công của người đàn ông bao giờ cũng thấp thoáng bóng dáng của người đàn bà .

Ông Hoàng cười híp mắt :

- Ta rất thích chú mày . Chú mày tuy nhỏ tuổi nhưng hiểu đời hết chỗ chê .

Đức Cường uống cạn bia . Gã không quên mục đích cuộc nói chuyện :

- Kế hoạch của bà Tường Hân như thế nào ?

Ông Hoàng nháy mắt cười :

- Sao chú mày nóng vội vậy . Cần phải đợi một thời cơ thích hợp . Ta chưa gặt ai bao giờ , hứa với chú mày , nếu không êm xuôi tiền sẽ được hoàn trả sòng phẳng .

Đức Cường xoa cằm :

- Chú có nhớ là đã ứng của tôi bao nhiêu lần không ?

Ông Hoàng ngắc ngứ . Tuyên bố trên trời dưới đất cho ra vẻ quân tử chứ đời nào ông nghĩ đến chuyện trả tiền lại cho Đức Cường . Làm sao ông nhớ được đã lấy được ở gã háo sắc này bao nhiêu tiền . Chỉ nhớ lảng máng là số tiền tổng cộng không nhỏ . Ông mạnh miệng :

- Ta có ghi sổ đằng hoàng , chú mày bắt thần hỏi như vậy làm sao ta nhớ cho được .

Đức Cường phẩy tay :

- Hỏi chơi cho vui . Tôi tin là không có chuyện xúi quẩy để đòi tiền lại

.

Nhìn như xoáy vào đôi mắt của Đức Cường , ông Hoàng bắt thần hỏi :

- Ta hỏi thật nghe . Chú mày khoái Băng Thanh hay là mỏ vàng của Vũ Kim .

Đức Cường cười lớn :

- Chú đoán thử xem .

- Cả hai .

Liếm môi . Đức Cường tuyên bố :

- Chỉ có thằng ngu mới chọn một .

Ngừng lại một lát gã nói tiếp :

- Thế nhưng nếu sở hữu được Băng Thanh mà không có các bạc nào tôi vẫn sung sướng như thường . Tôi chưa thấy một cô gái nào đẹp như Băng Thanh . Nhưng vì lời hứa với dì Tường Hân , tôi sẽ không cưới cô ta .

Ông Hoàng nhíu mày :

- Chú mày có quá lời không ?

Cười cao ngạo , Đức Cường phán :

- Chú chẳng hiểu gì về cái đẹp . Có lẽ chú định đem Băng Thanh để so sánh với các cô người mẫu thời trang chứ gì ? Phần lớn các cô ấy đẹp nhờ quần áo và son phấn . Nét đẹp của họ không thật .

Ông Hoàng gật gù .

Ông buột miệng :

- Ta đã hiểu tại sao khi ta muốn giới thiệu Mỹ Quyên cho chú mày , chú mày đã thờ ơ lạnh nhạt .

Chợt ông trầm ngâm suy nghĩ . Quỷ kế của bà Tường Hân kể ra cũng độc .

Một cô gái xinh đẹp hoàn mỹ như Băng Thanh mà rơi vào tay của một gã Don Juan như Đức Cường thì thật là bất hạnh cho Băng Thanh .

Ý nghĩ nhất thời đó lập tức bị xóa sạch khi mớ đồ la của Đức Cường thả cho ông lúc này đang cồm cộm ở túi áo trước ngực .

Đức Cường chạm ly với ông nghe côm cốp , gã vui vẻ :

- Nào ... cạn ly .

Thái Quốc buộc phải chờ Thuý Mai đi chơi theo lời yêu cầu có tính chất bắt buộc của ba anh . Anh chưa tìm được cách để thoát khỏi tình thế không may này nên đành ôm hận nỗ máy

Ngồi sau lưng anh , Thuý Mai rụt rè :

- Mình đi đâu vậy anh ?

Thái Quốc lạnh nhạt :

- Thuý Mai thích đến đâu , tôi chờ đến đó

im lặng thật lâu . Lát sau Thuý Mai ngập ngừng :

- Tuỳ anh .

Thái Quốc nổi cáu . Dù vậy anh vẫn dịu giọng :

- Tuỳ là thế nào . Chứ không phải Thuý Mai yêu cầu với ba tôi là tôi phải chờ Thuý Mai đi chơi sao ?

Thuý Mai giọng khỏ sở :

- Thuý Mai đâu làm chuyện đó . Thuý Mai chỉ biết làm theo lệnh của ba mẹ Thuý Mai mà

Thái Quốc thờ dài . Anh hỏi Thuý Mai một lần nữa :

- Chúng ta đi đâu bây giờ ?

Thuý Mai nhỏ nhẹ :

- ANH chờ thuý Mai đến Thảo cầm viên đi .

Thái Quốc gọi xe vào bãi . Mang bộ mặt lạnh lùng anh đi trước Thuý Mai một quãng . Rất ít khi anh vào Thảo Cầm Viên . Giờ ghé vào xem thú vật núi rừng kể ra cũng hay . Anh đã nghĩ ra cách làm cho Thuý Mai nản

Đứng bên chuồng cạp , Thái Quốc cười thầm khi nhìn thấy vẻ mặt sợ sệt của Thuý Mai . Cô nhìn anh van nài :

- Mình đến xem hươu cao cổ đi anh

Thái Quốc so vai :

- Thuý Mai đi một mình đi . Tôi chỉ thích ngắm chúa sơn lâm núi rừng Thuý Mai ném cho anh ánh mắt giận dữ . Thật ra thì cô rất thích đi với anh . Không phải vô cớ mà cha mẹ đặt vấn đề với ba của thái Quốc . Cử chỉ lạnh nhạt của anh làm cô tự ái kinh khủng nhưng cô không dám nói gì cả . Được đi bên cạnh anh như thế này là hạnh phúc lắm rồi , cho dù Thái Quốc chỉ quan tâm đến ... cạp

Cô đến bên anh nài nỉ :

- Thuý Mai mỏi chân , Thuý Mai không muốn xem nữa

Thái Quốc nhún vai . Anh cùng cô đến một bàn nước kê cạnh góc

cây . Cô chủ quán đơn đả :

- Cô cậu uống nước dừa nha

Thái Quốc gật đầu . Anh lục túi tìm thuốc . Thật không có gì chán ngắt hơn khi phải đi cạnh một người mà mình không yêu . Thuý Mai rất đẹp . Bằng chứng là các chàng trai đi ngang chỗ anh và cô đang ngồi đều ngoái đầu lại nhìn cô . Cô mặc một chiếc váy đầm dài màu mận chín , trang điểm rất nhẹ , mái tóc buông hững hờ trên vai .

Thuý Mai có đầy đủ vẻ đẹp của một cô gái con nhà lành . Tại sao anh không rung động trước cô ? Thái Quốc chợt nghĩ đến Băng Thanh . Tình yêu phải chàng là một điều sâu xa thắm kín . Chỉ cần chạm khẽ vào một dây âm của tơ lòng , tất cả đều rung lên thật mãnh liệt . Mỗi lần gặp Băng Thanh , phải tự chủ lắm anh mới chế ngự được cảm xúc của mình

thuý Mai nhỏ nhẹ ngậm ống hút . Cô liếc Thái Quốc . Nét đẹp ngang tàng dữ dội của anh một lần nữa lại làm con tim cô xao xuyến . Cô hỏi thật khẽ :

- Sao lâu nay anh không đến nhà Thuý Mai chơi ?

thái Quốc hững hờ :

- Lúc trước ba tôi và bác Hưng Lợi có quan hệ làm ăn nên ông bảo tôi đến nhà của bác Hưng Lợi để liên hệ . Vậy thôi

Thuý Mai lén nhìn Thái Quốc :

- Bây giờ không còn hùn hạp làm ăn , anh đến chơi vẫn được chứ có sao đâu

Thái Quốc bật quẹt đốt thuốc :

- Tôi rất bận

thuý Mai khẽ thở dài thất vọng . Nhiều lần cô nhìn thấy Thái Quốc chờ sau lưng các cô nàng mặc váy ngắn , rất xinh đẹp . Có lẽ chẳng bao giờ anh quan tâm đến cô . Ngay cả bây giờ cũng vậy . Dù cô ngồi trước mặt anh nhưng THÁI QUỐC vẫn để hồn tận đâu đâu . Ly nước dừa của anh đang vơi dần ra

thái Quốc thở nhẹ một hơi khói trước mặt . Nhớ Băng Thanh da diết . Căn nhà ở Thủ Đức đã cho trồng hoa lưu ly trước ngõ . Có bao giờ Băng Thanh ghé qua và nhẹ nhàng nhón gót chân vào trộm hoa
Thuý Mai bẻ một cọng diêm cho vào ly nước trước mặt . Cô nói như khóc :

- Hình như anh không thích đi chơi với Thuý Mai

thái Quốc nhìn Thuý Mai với vẻ thương hại :

- Thông cảm . Có lẽ Thuý Mai tự tìm được câu trả lời . Tốt nhất chúng ta hãy xem nhau như bạn bè

Thuý Mai bặm môi lại . Cô chưa yêu ai ngoài Thái Quốc . Nhiều

chàng trai tán tỉnh cô nhưng cô vẫn dửng dưng , chẳng hề rung động . Phải chăng chính sự ngang tàng của anh đã làm cô gục ngã
Cô vuốt lại tóc , giọng mềm mại :

- Ba mẹ Thuý Mai trước kia cũng chẳng hề yêu nhau . Thuý Mai nghe kể là do gia đình của nội và ngoại thân nhau nên đã giao ước với nhau

Thái Quốc hiểu Thuý Mai muốn áp đặt cuộc hôn nhân phong kiến cách đây mấy chục năm cho anh và cô . Anh lạnh nhạt hỏi :

- Chúng ta về chứ ?

Thuý Mai cuống quýt :

- Còn sớm mà anh

Thái Quốc giọng chán nản :

- Cô còn muốn đi đâu nữa ?

- Thuý Mai không biết . Tùy anh

Chiều đang xuống dần . Thái Quốc liếc nhìn đồng hồ . Có lẽ ba của anh sẽ còn yêu cầu anh đưa Thuý Mai đi chơi dài dài nếu anh không tìm cách làm cô chán anh . Anh muốn cô tự tìm cách rút lui trước khi đổ vỡ

Thuý Mai rụt rè hỏi :

- Thường vào giờ này , anh đưa các ... cô bạn của anh đến đâu ?

Thái Quốc nhún vai :

- Cà phê đèn mờ , rồi sau đó là phòng trà

Thuý Mai nhìn xuống mặt bàn , giọng hồi hộp :

- Anh có thể đưa Thuý Mai đến những nơi đó được không ?

Thái Quốc không tin là anh vừa nghe những lời ấy vừa thoát ra từ đôi môi cô gái vẫn được xem là thủy mỹ , đoan trang

Hàng mày anh cau lại :

- Chỗ đó không phải dành cho Thuý Mai

Cô sụt sịt :

- Nhưng Thuý Mai muốn đến đó cùng anh

Thái Quốc nhăn nhó mặt :

- Bác Hưng Lợi sẽ nghĩ thế nào nếu tôi đưa Thuý Mai đến đó

- Anh không nói làm sao ba Thuý Mai biết được

Dụi cong thuốc vào mặt bàn . Thái Quốc ngán ngẩm lắc đầu . Tình yêu mù quáng . Anh không muốn lợi dụng Thuý Mai cho dù cô đang tha thiết đề nghị . Hắng giọng , Thái Quốc dửng dưng :

- Đừng ngốc như vậy , tôi sẽ đưa cô về nhà

Thuý Mai ngồi yên không nhúc nhích . Cô cảm thấy khổ sở khi Thái Quốc khước từ tình cảm của cô . Giá như được cùng anh đi đến những nơi đó , lòng cô sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều

thái Quốc đứng dậy , anh dỗ dành :

- Lên xe , nếu Thuý Mai chưa thích về nhà tôi sẽ đưa Thuý ai đi xem triển lãm hội chợ

Về mặt Thuý Mai đang xụ lại bỗng tươi lên . Chỉ cần đi cùng Thái Quốc là cô cảm thấy được an ủi rất nhiều . Cô sẵn lòng đi đến cùng trời cuối đất với anh

Thái Quốc cho xe chạy chậm . Xem như một buổi chiều và một buổi tốt mắt trắng cho những chuyện vớ vẩn như thế này

" Hội chợ mùa thu " được mở cách đây mấy ngày . Nếu không nhằm giết thời giờ , có lẽ suốt đời Thái Quốc không bao giờ đặt chân vào đây

Thuý Mai đi sát cạnh Thái Quốc . Cô không còn là một cô gái rụt rè , e thẹn nữa khi ý nghĩ chinh phục Thái Quốc đang nung nấu trong cô . Thái Quốc hằng hái nắm tay cô để vượt qua một rừng người đang chen chúc . Cử chỉ tự nhiên của anh làm Thuý Mai hồi hộp . Hai má nóng bừng , trống ngực đánh lô tô loạn xạ . Sự tiếp xúc thân mật giữa anh và cô làm thuý Mai chếch choáng như say

Buông Thuý Mai r , Thái Quốc thở phào :

- Đông kinh khủng . Không ngờ hội chợ lại thu hút mọi người như vậy thuý Mai thảm tiếc .Cô sẵn sàng cùg Thái Quốc băng qua một rừng người vô tận . Giá như anh cứ tiếp tục nắm lấy tay cô

Chớp mắt , Thuý Mai hỏi :

- Người ta tổ chức hội chợ và triển lãm làm gì vậy anh ?

thái Quốc mỉm cười :

- Cũng là một hình thức quảng cáo các sản phẩm . Nhờ triển lãm , trưng bày các mặt hàng , người tiêu dùng sẽ đến với sản phẩm . Cá biệt cũng có một số công ty thông qua hội chợ để đẩy những hàng tồn kho cuối năm . thoát nợ

thuý Mai duyên dáng cười :

- Anh có thích mua gì không ?

thái Quốc lắc đầu :

- Không

Cô tròn mắt :

- Vậy chúng ta vào đây để làm gì ?

Thái Quốc đáp bừa :

- Tôi muốn tham gia một số trò chơi .

Đứng trước gian hàng ném vòng qua cổ chai , Thuý Mai nhỏ nhẹ :

- Anh chơi được không ?

Thái Quốc nhún vai . Anh mua một ticket để được tham gia trò chơi .

Tất cả những chàng trai và cô gái đứng gần đó đến chăm chú nhìn

Thái Quốc . Áo da màu đen khuôn mặt đẹp gai góc của bụi bặm ,
dáng dấp phong trần . Tất cả những thứ đó đã làm cho Thái Quốc
nổi bật giữa đám đông

Thái Quốc tung chiếc vòng lên thật điệu nghệ . Như có một sự điều
 khiển tuyệt đối chính xác , chiếc vòng ngoan ngoãn lên qua cổ chai
 rồi nằm yên

Mọi người reo lên . Tiếng reo mỗi lúc càng cuồng nhiệt khi 10 chiếc
vòng nằm gọn trên cổ chai . Những tiếng trầm trồ xuýt xoa chen lẫn
nhau .

Anh chàng quán trò không giấu được bái phục giọng ồ ồ :

- Rất ít người giỏi như huynh . Huynh ném vòng thật chính xác và
đầy nghệ thuật . Huynh muốn nhận món quà gì đây ?

Quay sang Thuý Mai đang ngất ngây chiêm ngưỡng anh . Thái Quốc
trầm giọng :

- Hãy hỏi cô gái này

Thuý Mai nhìn những hiện vật đang trưng trên kệ hàng . Cô thở thẽ :

- Lấy cho tôi chiếc đồng hồ treo tường đẹp nhất

Thái Quốc rời khỏi gian hàng ném vòng trước những ánh mắt thán
 phục của các cô gái xinh đẹp . Thuý Mai đi bên cạnh anh , cô khư
 khư ôm chiếc đồng hồ trên tay , giọng nũng nịu :

- Đồng hồ nhà Thuý Mai không thiếu nhưng Thuý Mai sẽ treo chiếc
đồng hồ kỷ niệm này trong phòng ngủ của Thuý Mai , để nhớ đến
món quà mà anh tặng cho Thuý Mai

Thái Quốc than thầm . Xem ra cô gái này không hiền lành như anh
tưởng , hết yêu cầu anh đưa đến phòng trà bây giờ biết gán ghép
cho anh về món quà trên trời rơi xuống

anh tỉnh bơ :

- Tôi đâu có tặng cho Thuý Mai . Anh chàng quán trò lúc nãy tặng
cho Thuý Mai đó chứ

Thuý Mai khúc khích :

- Anh chàng ấy thì mắc mớ gì tặng cho Thuý Mai

Thái Quốc chột hỏi :

- Thuý Mai khát nước chưa ? tôi thì mỗi chân lấm rồi

Bước vào căng tin cùng Thái Quốc , chột Thuý Mai kêu lên :

- Ở , nhỏ bạn học cùng lớp với Thuý Mai . Mình đến đó nha

Thái Quốc không phản đối . Anh lững thững đi sau lưng Thuý Mai ,
đột nhiên anh khựng lại . Băng Thanh đang ngồi nhâm nhi ly nước
chanh tươi . Ngẩng đầu lên , cô cũng ngạc nhiên không kém gì anh
Thuý Mai ríu rít :

- Băng Thanh đi với ai ?

Băng Thanh gượng cười :

- Kiều Mỹ

- Nó đâu rồi ?

- Kiều Mỹ muốn mua một chai dầu gội , nó đang chen lấn ở đằng kia Thuý Mai ngồi xuống ghế" . Giọng cô ngọt ngào :

- Đây là Thái Quốc , người quen của mình . Còn đây là Băng Thanh , bạn học của Thuý Mai

Băng Thanh nhìn Thái Quốc ánh mắt còn lạnh hơn băng giá . Thật đúng là một con người đa tình . Cách đây một tuần còn suýt mướt tỏ tình với cô , vậy mà giờ đây lại cặp kè với một cô gái khác . Mà sao cô lại quan tâm đến anh chứ

Thái Quốc trầm giọng :

- Lâu nay Băng Thanh có sang Thủ Đức không ?

Cô lạnh nhạt :

- Tôi bận ôn thi

Thuý Mai ngơ ngác :

- Ủa , bộ hai người quen nhau hả ?

Băng Thanh so vai . Về mặt khó hiểu của hai người làm Thuý Mai căng óc suy nghĩ . Lúc này cô xằng xái nói Thái Quốc đến ngồi cùng bàn với Băng Thanh vì cô biết Băng Thanh và Triều Khánh đang yêu nhau . Dù Băng Thanh đẹp cách mấy cũng không còn đáng ngại .

Hơn nữa ở trong lớp , Băng Thanh là một cô gái sống rất nghiêm túc . Trên chiếc đồng hồ treo tường ra trước mặt Băng Thanh . Thuý Mai véo von :

- Anh Thái Quốc tặng cho mình

Băng Thanh lịch sự :

- Có lẽ rất đẹp

Thuý Mai mở nắp hộp giấy ra , cô xuýt xoa :

- Chiếc đồng hồ với chú chuột Mickey . Mình thích một chiếc như thế này từ lâu

Thái Quốc khẽ thở dài . Tính cách của Thuý Mai giờ mới bộc lộ , cô biết cách tô đậm vấn đề . Anh không lạ gì gia đình ông Hưng Lợi , với một chiếc đồng hồ rẻ tiền như thế này chẳng đáng gì cả . Xem ra Thuý Mai không đơn giản như anh tưởng . Cô gián tiếp giới thiệu với Băng Thanh anh là một người rất thân thiết với cô

Hai cô gái xoắn xít chuyện với nhau . Thái Quốc lặng lẽ ngắm Băng Thanh . Cô vẫn đẹp đầy cuốn hút . Chỉ có ánh mắt là thoáng buồn buồn . Chợt lòng cảm thấy nhói đau khi anh không thể san sẻ cùng cô . Triều Khánh là anh chàng thế nào ? Có thể đem đến hạnh phúc cho cô không ?

Kiều Mỹ quay trở lại với mấy chai gội đầu trên tay . Đang toe toét cười , cô chợt bặm môi lại khi nhìn thấy Thái Quốc Ngồi xuống ghế" , cô nheo mắt nhìn anh . hình như cô đã gặp anh chàng này ở đâu thì phải . Không phải lục lọi ký ức thật lâu , Kiều Mỹ gãi đầu :

- Chào anh

Thái Quốc hiểu được Kiều Mỹ suy nghĩ gì . Anh mỉm cười :

- Xin lỗi , cô là Kiều Mỹ ?

Kiều Mỹ tròn mắt :

- Sao anh biê"t ?

thuý Mai đập nhẹ lên vai Kiều Mỹ :

- Có gì đâu , nãy giờ tụi này nhắc đề"n bạn mà

Kiều Mỹ bất ngờ hỏi :

- Anh không đi cùng với Mỹ Quyên à ?

Thuý Mai xen vào ?

- Mỹ Quyên là ai ?

- Là con riêng bà dì của Băng Thanh

Thái Quốc búng thuốc vào gạt tàn . Ở đây âm thịnh dương suy , không chừng ba cô gái này cho anh lên giàn lửa cũng nên . Đúng như anh nghĩ , Kiều Mỹ sầm soi nhìn vào mặt Thái Quốc , cô tặc lưỡi :

- Lâu rồi không thâ"y anh ghé đến nhà của Băng Thanh chơi . Tôi nhớ chỉ gặp anh đúng duy nhất một lần hôm đó

Cười tiếp , Kiều Mỹ buông lời nhận xét :

- So với hôm đó , bây giờ anh có vẻ đàng hoàng hơn nhiều

Thái Quốc đỡ đòn :

- Qui luật vận động của vật chất . Hôm nay khác với ngày hôm qua Quay sang Thuý Mai , anh trầm giọng :

- Chúng ta về

Thuý Mai líu ríu đứng dậy , không quên nhìn thêm một lần nữa vào gương mặt dửng dưng của Băng Thanh . Cô có vẻ an tâm khi thấy Băng Thanh không buồn chú ý đến Thái Quốc . Lần sau dứt khoát không bao giờ cô lại làm trò ngu ngốc này một lần nữa . Dem Thái Quốc để : ... khoe với bạn bè là một điều không nên . Anh rất quyền rũ hihihihihii , một lần đủ rồi .

Băng Thanh đứng trên ban công nhìn xuống dưới sân . Buổi tối thật yên tĩnh . Ba cô đi Nha Trang đến ngày kia mới về . Dì Tường Hân và Mỹ Quyên đều đi vắng . Căn nhà chợt thênh thang , trống rỗng đến lạnh lùng . Chợt ước nếu có ba ở nhà vào nhà này , cô sẽ dạo dương cầm cho ông nghe . Đã từ lâu , ông không còn thói quen vào

căn phòng ầm cúng của cô để nghe cô dạo đàn . Biết bao giờ thì tình cảm cha con được hàn gắn như ngày nào

Băng Thanh quay vào phòng . Cô bấm Call- Link để gọi cho Triều Khánh . Tiếng chuông đổ dồn . Không có người nhắc máy . Dạo này Triều Khánh bận công chuyện liên miên . Lẽ ra giờ này cô và anh đang tung tăng vui chơi ở một nơi nào đó trong thành phố
Buồn rầu nằm xuống tấm nệm trải drap trắng muốt . Băng Thanh thở dài

Nếu có Kiều Mỹ đề"n đây với cô giờ này thì hay biết mấy . Hình như sự trống trải cũng làm cho con người ta cảm thấy buồn hơn , buồn vô tận . Thêm một sự chia sẻ

Ai sẽ chia sẻ cho cô khi Triều Khánh ngày càng cách xa cô . Hình như anh đang có những điều gì thầm kín của riêng anh mà cô không thể biết đề"n

Bật ngọn đèn ngủ . Băng Thanh khoác một chiếc áo mỏng may bằng voan trắng . Gió lạnh lùa qua cửa sổ . Định nhúm dậy để khép cửa lại nhưng Băng Thanh vẫn lười biếng nằm dài trên giường . Cô khép mắt lại , cố dỗ giấc ngủ

Chợt có tiếng xoay nhẹ ổ khóa ở cửa phòng

Trong đêm tối , dù tiếng động rất nhỏ nhưng cũng đủ Băng Thanh vùng dậy , khuôn mặt biến sắc . Ngoài cô ra , không ai có chìa khoá phòng của cô

Cánh cửa bật mở , Đức Cường lao vào thật nhanh và khoá trái cửa lại . Kinh hoàng Băng Thanh trừng trừng mắt nhìn gã , nói không nên lời . Không phải là ác mộng . Mặt Đức Cường nham nhở đang nhìn trân trân cỗ thể hấp dẫn của cô dưới làn vải mỏng

Băng Thanh hét lên :

- Bước ra . Ai cho phép anh vào phòng ngủ của tôi

Đức Cường cười đều :

- Dì của em đã cho phép anh rồi , đừng hét lên như vậy

Băng Thanh kêu gào :

- Bớ người ta , cứu tôi . Cướp

Đức Cường xoa cằm :

- Sao em lại gọi anh là cướp . Em có la đến cháy cổ vẫn không có ai đến ư"ng cứu cho em đâu . Toàn bộ gia nhân đều được cho nghỉ phép ngày hôm nay . Bà dì yêu quý của em đang xòe bài ở một sòng tứ sắc . Mỹ Quyên rất lịch sự , có phone đề"n cho anh và chúc anh một đêm tuyệt vời . Em yêu ạ

Băng Thanh ràn rụa nước mắt . Không còn một lối thoát cho cô .

Giọng cô khốn khổ :

- Tôi lạy anh . xin anh tha cho tôi .Anh muốn bao nhiêu tiền tôi sẽ nói ba tôi ký séc cho anh

Đức Cường cười khoát trá :

- Thân hình ngàn vàng của em đáng giá gấp ngàn lần số tiền mà anh nhận được , anh không ngu ngốc làm chuyện đó đâu

Băng Thanh giật phắt chiếc khăn lông ở trên giường để quàng quanh ngực khi Đức Cường bắt thần bật sáng ngọn đèn trong phòng . Cử chỉ của cô làm gã khoái trá . Gã muốn tận hưởng thú vui của một con mèo vờn chuột trước khi ăn

Gã không vội , kịch bản đã được bà Tường Hân đạo diễn một cách tài ba . Cách đây đúng một ngày , bà đã mời một thợ khoá giỏi nhất thành phố đến đây dùng sáp để lấy dấu ổ khoá phòng Băng Thanh ngôi biệt thự của ông Vũ Kim tọa lạc trên một khu đất mênh mông Không ai có thể cứu được Băng Thanh vào giờ này

Băng Thanh nghiêng chặt hàm răng nhỏ xíu :

- Tôi thà chết chứ không để một thằng khả ố như anh làm nhục

Đức Cường tiê"n sát về phía Băng Thanh , gã cười sằng sặc :

- Em rất đẹp . Sắc đẹp của em đã thôi thúc anh hành động . Nếu em biết anh đã bỏ ra bao nhiêu tiền , bao nhiêu công sức để có được đêm nay thì em đã không nguyên rủa anh như vậy . Đến đây với anh , thiên thần bé nhỏ của anh .

Băng Thanh tuyệt vọng nhìn Đức Cường đang tiến dần từng bước . Cô nhìn quanh để tìm vũ khí . Thật không thể tưởng tượng nổi . Ngay cả lọ hoa thường xuyên để trên bàn của cô ai đó đã đem đi . Di Tường Hân . Chưa bao giờ cô tuyệt vọng và đau khổ đến như vậy Một bàn tay của Đức Cường chụp lên bả vai cô và giật tung chiếc khăn lông . Băng Thanh phun nước bọt vào mặt gã . Cô hét lên :

- Đồ khốn nạn . Buông tao ra !

Đức Cường chùi nước bọt trên mặt , gã hầm hè :

- Rượu mừng không uống lại thích uống rượu phạt à

Nói xong gã xô dúm Băng Thanh gã xuống nền . Cô thất sắc nhìn gã cời áo sơ mi ra . Giọng Băng Thanh gào thét :

- Cứu tôi với . Nội ơi

Chợt có tiếng đập cửa . Băng Thanh không dám tin vào thánh giác của mình nữa . Khuôn mặt hoảng hốt của Đức Cường chứng tỏ cô không nghe lầm . Cô vùng đứng dậy , lao về phía cửa :

Cứu tôi với

Mở cửa ra

Đức Cường phán đoán không chỉ một người đứng ngoài cửa . Gã nghiêng răng lại . Gã không ngờ lại có một kết thúc bất ngờ và tồi tệ

Như thế này

Ném chìa khoá cho Băng Thanh , gã rít giọng :

Nếu mày khai báo gì , mày phải trả giá

Băng Thanh run rẩy mở cửa . Trước mặt cô là chú Bảy tài xế và một nhân viên công an

Băng Thanh lao vào vòng tay chú Bảy , cô nấc lên :

Nếu chú không đến kịp , cháu đã bị Thằng lưu manh này làm nhục rồi

Anh công an tra còng vào tay Đức Cường , yêu cầu Băng Thanh lát nữa đến đồn để khai báo thêm . Cô cảm ơn anh với vẻ mặt chưa xóa hết vẻ kinh hoàng

Ngồi bệt xuống thềm nhà như gần hết sinh lực , Băng Thanh nói qua tiếng nấc :

Sao chú biết cháu gặp nạn để đến giải cứu ?

Chú Bảy giọng uất hận :

Hôm nay bà Tường Hân đột nhiên cho toàn bộ những người làm công nghệ trọn một ngày , tôi sinh nghi nên để tâm theo dõi . Khi thấy chiếc" Toyoto trắng của Đức Cường đậu trong sân và cửa cổng bị Khoá trái lại , tôi hiểu được ngay vấn đề

Cô sụt sịt :

Hôm nay chú không nghỉ Sao ?

Chú Bảy trầm giọng :

Phải nghỉ Chứ cô chủ , kéo bà ấy sinh nghi . Suốt cả ngày hôm nay tôi ngồi nấp ở quán cà phê cạnh nhà để theo dõi động tĩnh

Băng Thanh ôm lấy mặt :

Ơn của chú không bao giờ cháu quên được

Nhìn cô với vẻ thương xót , chú Bảy dặn dò :

tôi xuống phòng khách đợi cô . Cô thay quần áo sau đó cùng tôi đến đồn công an ngay bây giờ

Băng Thanh dạ Nhỏ

Cô vừa thay quần áo vừa khóc như mưa

Triều Khánh ơi , suýt chút nữa em đã bị Làm nhục

Cố lê bước đến giường cầm call- Link để gọi cho anh nhưng không có người nhấc máy

Triều Khánh vẫn chưa về nhà

Anh công an gọi Đức Cường :

Cho phép anh gặp người nhà chỉ trong vòng 10 phút

Qua chấn song cửa trại tạm giam , Đức Cường nhận ra bà Tường

Hân . Khi đến đây , để tránh sự chú ý của mọi người bà cố ý ăn mặc

thật đơn giản . Y phục màu đen , không son phấn

Đức Cường nói qua kẽ răng :

Khốn nạn !

Bà Tường Hân nhìn gã bằng đúng một nửa con mắt :

Sao không thịt con nhỏ trước khi mở cửa . Đồ ngu

Nếu không có chần song sắt có lẽ bà Tường Hân đã lãnh đủ một tát của gã . Gã hầm hè :

Tôi không muốn nghe chuyện đó nữa . Bao giờ thì tôi được thả Ra , nói mau !

Bà Tường Hân nhún vai :

Rất tiếc . Tôi đã lo cho cậu nhưng không được

Gã gầm lên :

Vậy bà đến đây để làm gì ?

Ngẩng phắt đầu , bà Tường Hân giọng lạnh băng :

Thương lượng . Chuyện đã dĩ lỡ tôi sẵn sàng đền cho cậu một số tiền lớn tương xứng

Đức Cường rít giọng :

Tôi không cần tiền

Bà Tường Hân vẻ mặt cao ngạo :

Tỷ Phú như Vũ Kim cũng còn cần tiền thì đừng bao giờ cậu sổ với tôi giọng bất cần như vậy . Chịu khó suy nghĩ thật kỹ đi , đằng nào thì cậu cũng không thoát khỏi tù tội . Sau khi mãn hạn tù , với số tiền này cậu có thể được an ủi , đền bù

Đức Cường hất hàm :

Nói đi

Bà Tường Hân nói chậm rãi từng tiếng một :

Cậu không được khai tôi là kẻ chủ mưu trong chuyện này

Đức Cường dọa Dẫm :

tôi chưa hứa được

Cười khẩy , bà Tường Hân đánh mặt lại :

Nếu cậu khai chưa chắc người ta tin cậu vì không có chứng cứ .

Nhưng nếu cậu khôn hồn biết ngậm miệng lại thì cậu sẽ có tiền

Đức Cường trừng mắt nhìn bà Tường Hân . Gã biết là gã phải hành động như thế nào . Kéo bà Tường Hân vào cuộc , tội lỗi của gã không vì thế mà nhẹ đi

Gã nhếch môi :

Bao nhiêu ?

Bà Tường Hân hạ Giọng :

100 triệu

Đức Cường cười nửa miệng :

Tôi đã chi cho ông Hoàng một số tiền xấp xỉ Giá bà vừa nêu ra
Về mặt bực dọc , bà Tường Hân phẩy tay :
Tôi không cần biết chuyện đó
Nghiến răng lại , Đức Cường đôi mắt toé lửa :
Bà phải biết . Cái giá bà đưa ra không tương xứng với những gì tôi
đã mất . Mất tiền , mất tự do
Bà Tường Hân nhượng bộ :
Thôi được , tăng gấp đôi . Nếu cậu còn mặc cả thì câu chuyện trao
đổi của chúng ta xem như không có . Chấm dứt .
Đức Cường hậm hực :
Được . Tôi chấp nhận giá đó
Một hồi chuông vang lên báo giờ thăm nuôi đã kết thúc
Ông Vũ Kim ngồi bóp trán suy nghĩ . Chú Bảy tài xế và Băng Thanh
đã kể với ông tất cả những chuyện xảy ra đêm hôm qua
Có lẽ nào ? Ông không tin là bà Tường Hân có thể làm chuyện đó .
Mấy hôm qua Băng Thanh bỏ học sang Thủ Đức gặp nội . Ông phải
giải quyết chuyện này như thế nào đây khi vợ ông cả quyết Băng
Thanh vì thù ghét bà nên bịa đặt mọi chuyện
Tiếng của ông quản gia làm cắt đứt dòng suy nghĩ của ông Vũ Kim :
Bẩm ông chủ , có bà từ Thủ Đức sang
Ông Vũ Kim ra lệnh :
Mời mẹ của tôi vào nhà
Bà Mười Xoa từ trên xe bước xuống , vẻ mặt lạnh lùng , đôi môi hơi
mím lại . Sau bà là Băng Thanh , nét bơ phờ hốc hác vẫn còn trên
gương mặt
Đặt tay lên vai Băng Thanh , ông Vũ Kim nhìn bà Mười Xoa , giọng lễ
phép :
Con chào mẹ
Ngồi xuống ghế , bà Mười Xoa cao giọng :
Gọi vợ của con xuống đây cho ta !
Ông Vũ Kim quay sang người quản gia :
Báo với bà chủ có nội của Băng Thanh đến
Nói xong ông vỗ nhẹ lên vai Băng Thanh :
Ba biết là con rất đau buồn . Ba định là chiều nay sang Thủ Đức đón
nội và con về đây . Dù sao thì chúng ta vẫn còn may mắn là khi chú
Bảy đến kịp để cứu thoát con
Băng Thanh ủ rũ ngồi xuống ghế . Nghĩ đến lát nữa phải đối diện với
đì Tường Hân . Cô cảm thấy khổ sở hơn bao giờ hết , cô không
muốn nghe thấy những lời nói dối trá của bà
Bà Tường Hân chậm rãi đi xuống từng bậc cấp cầu thang , vẻ mặt

buồn man mác . Bà không buo6`n sau được khi một chuyện tày trời như vậy đã xảy ra mà Bằng Thanh lại buộc tội cho bà . Oan cho bà

Giọng bà ngọt ngào :

Con chào mẹ

Bà Mười Xoa nhìn chăm chăm vào đôi mày hơi xéch lên của bà Tường Hân , tâm địa con người còn được thể hiện qua tướng mạo . Nhất là đôi môi mỏng lúc nào cũng mím lại . Bà không hề khắt khe khi có nhận định như vậy về con dâu

Bà Mười Xoa lên tiếng :

Con nghĩ sao khi Đức Cường nói với Bằng Thanh là tất cả âm mưu đều do con xếp đặt ?

Bà Tường Hân vẻ mặt khổ sở :

Con biết là mẹ tin Bằng Thanh hơn con vì Bằng Thanh là cháu nội của mẹ . Ai ở trong trường hợp của con mới thấm thía được nỗi khổ của con . Bằng Thanh không thích sự hiện diện của con trong căn nhà này . Chắc có lẽ mẹ còn nhớ có lần Bằng Thanh đã gọi con là “ phù thủy “

Quay sang Bằng Thanh đang giận run vì phần uất , bà Tường Hân giọng ngọt như đường :

Dì biết con ghét dì nên qua chuyện Đức Cường làm bậy đã đặt điều cho dì . Dì không giận con đâu . Dì hiểu tâm lý của con . Chính sự xuất hiện của dì và Mỹ Quyên đã làm xáo trộn cuộc sống của con Bằng Thanh ghen ngào :

Dì nói dối , Đức Cường nói là dì đã cho hán chìa khoá phòng của tôi mà

Bà Tường Hân kêu lên :

Tại sao con lại dễ tin như vậy . Hán là một con người đi Đông đi Tây . Với chìa khoá vạn năng người ta có thể làm được mọi chuyện Bằng Thanh nắm chặt thành ghế . Dì Tường Hân là một kịch sĩ tài ba . Cô không đủ Sức để đối đầu với một con người khôn ngoan lắt léo như dì

Ông Vũ Kim hết nhìn vợ lại nhìn Bằng Thanh

Giọng ông khàn khàn :

Ba tin là con không bịa Đặt nhưng trong chuyện này rõ ràng Đức Cường đã bịa đặt

Bà Tường Hân tặc lưỡi :

Chính em cũng làm Đức Cường và anh Hoàng của em cũng vậy .

Đức Cường lừa anh Hoàng một số tiền lớn , hai người đã cãi vả Nhau và xem nhau như kẻ tử thù . Biết đâu vì vậy mà Đức Cường cố

ý hại em

Bà Mười Xoa cười nhạt . Dì Tường Hân có đóng kịch giỏi cách mấy cũng không qua cặp mắt tinh tường của bà . Giọng nói của bà Tường Hân rất ngọt ngào nhưng từ đáy mắt thỉnh thoảng lại lóe lên thứ ánh sáng lạnh lẽo , độc ác

Bà nhìn thẳng vào mặt bà Tường Hân :

Tại sao con lại cho toàn bộ gia nhân nghỉ trọn ngày hôm đó ?

Đã chuẩn bị Trước , bà Tường Hân không hề bất ngờ trước câu hỏi của mẹ chồng

Bà nói giọng chậm rãi :

Một sự trùng hợp chết người ngoài ý muốn của con , tất cả gia nhân phục vụ Vợ chồng con rất tốt , con muốn thưởng cho họ Một ngày nghỉ để động viên họ . Không ngờ chính ngày đó lại xảy ra bi kịch

Bà Mười Xoa cười nhạt :

Trước đây có bao giờ con đã làm một chuyện tử tế như vậy với gia nhân chưa ?

Bà Tường Hân ứa nước mắt :

Mẹ nghi ngờ con à ?

Thấy vợ sụt sùi , ông Vũ Kim vội lên tiếng :

Thôi mẹ à . Theo con nghĩ Đức Cường đã cố tình hại vợ con

Ôm lấy mặt , bà Tường Hân rên rỉ :

Thật oan cho em . Em không ngờ Đức Cường lại nói như vậy với Băng Thanh

Vờ như sực nhớ , bà Tường Hân kêu lên thống thiết :

Tại sao anh lại không liên hệ với nhà chức trách để xem Đức Cường khai như thế nào ? Nếu em có dính líu trong vụ Đức Cường , em sẽ ra đi khỏi căn nhà này không một lời oán trách

Ông Vũ Kim quay sang nói với bà Mười Xoa :

Con sẽ minh oan cho vợ con

Bà Mười Xoa nghiêm nét mặt :

Mẹ muốn báo với vợ chồng con là kể từ hôm nay Băng Thanh sẽ về ở với mẹ

Ông Vũ Kim kêu lên :

Không thể như vậy được . Băng Thanh là con của con , nó phải ở với con

Khe khẽ lắc đầu , bà Mười Xoa phán :

Nó sẽ ở tạm với mẹ . Chừng nào con thu xếp ổn thỏa chuyện gia đình của con thì Băng Thanh sẽ về . Mẹ không muốn con nhỏ cứ tiếp tục sống trong đau khổ

Bà Tường Hân sụt sùi :

Tại Bằng Thanh ghét con nên nói với mẹ những điều không đáng ,
 con lúc nào cũng thương yêu Bằng Thanh như Mỹ Quyên
 Ngắt ngang những lời giả dối của con dâu , bà Mười Xoa lạnh lùng :
 Thôi , ta không muốn nghe một lời thanh minh nào nữa
 Quay sang Bằng Thanh , bà dịu giọng :
 Con lên phòng lấy một số vật dụng , sách vở cần thiết . Nội ngồi đây
 chờ con .
 Bằng Thanh cúi đầu chào nội . Cô nhìn bad dễ Chờ ý kiến của ông .
 thấy ông gật đầu , cô chớp nhẹ mắt đi lên lầu
 Căn phòng màu xanh . Dấu vết của sự kháng cự Với Đức Cường
 như đã xóa sạch .
 Cô buồn rầu cho áo quần vào va ly . Những tập thơ , tập nhạc và
 sách vở được bỏ vào một va ly khác . Buồn
 Khi nào thì cô được trở Về lại nơi đâu . Chiếc nắp đàn dương cầm
 đã đóng lại . Bao giờ thì những nốt nhạc vui tươi được bay bổng
 khắp không gian của ngôi nhà
 Mỹ Quyên loá đầu vào , cô cười cợt :
 Ủa , chị không thích ở đây nữa sao . Dọn về quê hả ?
 Bằng Thanh so vai . Đến giờ phút cuối vẫn chưa được yên thân . Mỹ
 Quyên bước hẳn vào phòng . Cô tò mò nhìn những vật đang nằm
 ngổn ngang trên nệm . Giọng chế nhạo :
 Nếu chị đi , Mỹ Quyên buồn ghê lắm .
 Bằng Thanh thở Dài :
 Vậy à
 Bộ chị không tin sao
 Cười cay đắng , Bằng Thanh nhếch môi :
 Tôi tập cho mình không có niềm tin . Cuộc sống đã dạy cho tôi điều
 đó
 Mỹ Quyên cười xoà :
 Nghe nói chị định buộc tội cho mẹ tôi à ? Dễ gì
 Bằng Thanh trầm giọng chua chát :
 Dì Tường Hân luôn luôn là một người tốt , làm sao tôi gán tội cho dì
 được
 Mỹ Quyên ngồi xuống nệm giường . Nhặt chiếc vòng làm bằng vỏ ốc
 lên , cô bấu nhẹ môi :
 Chị toàn thích sưu tầm những vật vớ vẩn
 Bằng Thanh kêu lên :
 Đó là kỷ Niệm của tôi . Đưa đây
 Mỹ Quyên cười khúc khích , tung lên và xoay xoay chiếc vòng khiến
 Bằng Thanh lo sốt vó .Ca ca cầm :

Mỹ Quyên chịu khó ra ngoài chút đi . Trời ạ . Không thể để tôi yên được chút nào sao
Ném chiếc vòng xuống nệm . Mỹ Quyên hát cảm :
Đi dễ , khó về . Có bao giờ chị nghe người ta nói như vậy chưa
Băng Thanh nổi giận :
Chưa . Bây giờ mới nghe nói . Mỹ Quyên yên chí đi , tôi không về đây quấy rầy dì và Mỹ Quyên nữa đâu
Mỹ Quyên chống tay lên hông :
Vậy thì khá . Kể ra chị cũng thông minh đấy . Mà chị muốn về , mẹ tôi cũng chẳng cho chị một cơ hội để về
Băng Thanh him lặng làm tiếp công việc của mình . Đứng nhìn Băng Thanh chán chê . Mỹ Quyên bước ra khỏi phòng , để lại một tràng cười giòn giã .
Băng Thanh ngồi bệt xuống thêm và bật khóc . Cô tủi thân ghê gớm . Tại sao ba không tìm cách giữ cô ở lại . Chỉ cần ba quyết liệt từ chối lời đề nghị Của nội , cô sẵn sàng ở lại đây , sẵn sàng hứng chịu những lời nói và cử Chỉ ghê Lạnh của dì Tường Hân . Cô sẵn sàng làm tất cả để được gần ba . Được nhìn thấy ba hàng ngày
Quệt nước mắt , Băng Thanh đóng sập nắp va ly lại . Buồn ghê gớm . Phải rời khỏi căn phòng thân thương , ngôi nhà mà cô đã từng sống hơn 20 năm qua sao không buồn được
Liệu tất cả mọi chuyện sẽ đúng như lời đe dọa Của Mỹ Quyên không ? Cũng có thể lắm chứ vì sự ra đi của cô hoàn toàn đúng như mong đợi của dì Tường Hân . Đòi nào dì để cho cô trở Lại nơi này
Ông quản gia xuất hiện ở ngưỡng cửa :
Bà đang đợi cô ở dưới nhà . Bà hỏi là cô đã sắp xếp xong chưa
Băng Thanh thở Dài :
Bác nói vớ nội tôi là tôi xuống ngay bây giờ
Ông quản gia x ach hai chiếc valy xuống trước .Băng Thanh thần thờ đến bên chiếc dương dầm và mở nắp .Cô vuốt nhẹ phím . Những âm thanh rời rạc vang lên như những tiếng kêu buồn Cảm giác vỡ vụn ở trong cô . Băng Thanh ứa nước mắt và đóng nắp đàn lại . Cô bước ra khỏi phòng , đi nhanh như trốn chạy
Băng Thanh gọi điện thoại cho Triều Khánh nhưng tín hiệu ở đầu dây cho biết ah đã gác máy . Một tuần lễ không gặp anh . Cô muốn nổi điên lên . Thật là khó hiểu khi hình như anh đang tìm cách tránh mặt cô . Anh có biết là cô suýt bị Đức Cường làm nhục không . ? Anh bận công việc hay gặp một chuyện không may nào đó ? Cả chục câu hỏi trong đầu và không sao giải thích được
Chải sơ lại tóc , Băng Thanh nhỏ nhẹ , xin phép bà Mươi Xoa :

con đến nhà anh Triều Khánh có chút việc , nội đừng chờ cơm con nghe

Bà Mười Xoa giọng lo lắng :

Sao con không gọi điện thoại cho Triều Khánh đến đoán con , đường xa nội không an tâm chút nào cả

Băng Thanh gượng cười :

Con đi được mà nội

Con đường vào nhà Triều Khánh là một con hẻm rộng , Băng Thanh dừng xe trước một ngôi nhà nhỏ nhưng khang trang , sạch sẽ

Cửa cổng khép hờ , xe của anh dựng ở trong sân nên Băng Thanh đoán có lẽ anh đang ở trong nhà . Cô mở cửa dắt xe vào . Chưa kịp lên tiếng gọi Triều Khánh thì Băng Thanh nghẹn ngào nói không nên lời . Một cảnh tượng kinh khủng đang phơi bày trước mặt cô . Mỹ Quyên đang ngồi trên chân của Triều Khánh với dáng điệu hết sức lả lơi . Băng Thanh phải vịn tay và cửa để khỏi ngã nhào xuống đất . Triều Khánh ! Có thể nào

Mím môi lại , Băng Thanh hấp tấp phóng xe rời khỏi nhà Triều Khánh . Tại sao anh lại phản bội cô ? Suýt chút nữa chiếc xe của Băng Thanh đã đâm vào chiếc xe trước mặt cô . Tại sao lại xảy ra một chuyện tồi tệ đến như vậy ? Lúc này nhìn thấy cô , Mỹ Quyên phá lên cười , còn Triều Khánh vẻ mặt không một chút ngượng ngùng xấu hổ . Cô có mơ hay không ?

Chẳng phải là con ác mộng khi Băng Thanh ngã xuống mặt đường lúc của gấp để tránh một chiếc xe hơi ngược chiều . Vai đau ê ẩm và chân trầy xước . May mà tai nạn đã không xảy ra

Băng Thanh !

Ngẩng mặt lên , Băng Thanh ghim ngàn tia dữ dội vào gương mặt của Thái Quốc . Anh chạy xe ngang qua và nhìn thấy cô ngã trên đường nên đứng lại

Thái Quốc dựng chiếc xe Space màu đen dầy . Chợt giật nảy mình khi Băng Thanh hét lên :

Anh đi đi , đừng đi theo quấy nhiễu tôi nữa

Thái Quốc dịu dàng :

Gót chân của Băng Thanh chảy máu rồi . Băng Thanh để tôi đi kiểm bông băng để cầm máu

Cô thút thít :

Mặc tôi mà . Đi đi

Thái Quốc chạy đến tiệm thuốc tây gần đấy mua cồn và bông gòn . Anh quay trở Lại , giọng dỗ dành :

Băng Thanh ghét tôi như thế nào cũng được , nhưng hãy để tôi sát

trùng vết thương , kéo nhiễm trùng

Cô bật khóc :

Hãy để tôi chết đi . Tôi muốn chết , anh nghe rõ chưa

Trạng thái kích động của Băng Thanh khiến Thái Quốc đoán là vừa xảy ra chuyện gì cho cô . Anh lẳng lặng dắt chiếc Space vào quán nước gần đó và bước đến cạnh cô vỗ về :

Hãy nghe tôi đi Băng thanh

Băng Thanh mím môi lại . Sao lúc này cô không chết quách cho rảnh nợ Còn nữa tại sao lại gặp “ oan gian “ vào lúc này

Một số người đi đường tò mò ngoái đầu lại nhìn Băng Thanh và Thái Quốc khi thấy trên mặt cô nước mắt chảy đầm đìa . Băng Thanh hét lên :

Anh đi đi .Hãy để tôi yên

Thái Quốc buồn rầu nhìn cô . Không muốn chịu đựng ánh mắt trách móc của anh , cô càn nhả* c đi đê”n chiếc ghế của quán nước và ngồi xuống . Thái Quốc lặng lẽ ngồi xuống cạnh cô . Anh đưa bông băng cho cô :

Nếu Băng Thanh ghét tôi thì cũng nên thương đến bản thân của mình

Cô rên rỉ :

Thật chưa ai đáng ghét như anh . Tôi không muốn ai quấy rầy tôi vào lúc này cả

Thái Quốc mở nắp lọ Còn . Anh chưa kịp sát trùng cho cô thì Băng Thanh đã giật phắt lọ Còn , giọng ảm ức :

Mặc tôi

Trước vẻ mặt ngạc nhiên của anh , Băng Thanh lạnh lùng đổ còn vào vết thương không một chút xuýt xoa . Cô mím môi lại với vẻ cay đắng . Hãy dừng cảm . Vết thương nào rồi cũng lành . Triều Khánh không đáng để cô phải khóc lóc . NGHĩ là vậy nhưng quả tim nhỏ nhoi tội nghiệp của cô vẫn rung lên đau nhói

Thái Quốc thương cảm nhìn cô . Anh không muốn bỏ mặc cô vào lúc này . Anh đang tự hỏi liệu những giọt nước mắt của cô có liên quan đến Triều Khánh hay không ? Cách đây mấy ngày anh gặp Triều Khánh và Mỹ Quyên từ khách sạn đi ra

Băng Thanh trừng mắt với Thái Quốc :

Nếu anh còn một chút tự trọng thì hãy biến đi

Thái Quốc nghiêng người nhìn cô :

Tạm biệt Băng Thanh

Anh nhảy lên chiếc mô tô quen thuộc , bờ vai gang tàng hơi rũ xuống và nổ máy . Chiếc xe của Thái Quốc đã mất hút cuối đường

mà Băng Thanh vẫn còn thẫn thờ nhìn theo . Phải chăng những người đàn ông đều bạc và đa tình như nhau . Thái Quốc thì còn có thể hiểu được còn Triều Khánh thì không bao giờ cô lý giải được anh là một kẻ đa tình , buông thả . Anh phản bội cô không một lời giải thích . Cô không cần lời thanh minh của anh . Nhưng cô vẫn muốn biết tại sao anh lại cặp bồ với Mỹ Quyên , người mà trước đây anh thường lên án

Suy nghĩ rồi lại khóc . Băng Thanh cứ ngồi mãi trong bóng tối của một quán nước ế ẩm khách với niềm đau khôn tả . Rồi cô gục đầu xuống bàn thăm kêu réo tên của Triều Khánh với lòng oán hận vô biên

Khuya . Băng Thanh rã rời ngồi lên chiếc xe và nổ máy . Nội đang đợi cô ở nhà . Cô không muốn gieo cho tuổi già của nội những bất hạnh và lo toan . Con đường về Thủ Đức xa vời vợi . Ánh đèn đường vàng vọt hiu hắt . Chợt lòng quặn thắt khi nhớ lại Triều Khánh đã thường gọi cô là vàng trắng của anh . Ngôn ngữ ngụy tạo . Dối gian . Phũ Phీm . Cô hận anh

Con đường dài . Thỉnh thoảng chỉ có vài chiếc xe máy chạy vụt qua . Chợt Băng Thanh nghe rất rõ tiếng máy xe của chiếc mô tô quen thuộc chạy cách cô một quãng . Cô nhếch môi chua chát . Thái Quốc đang chọn cô làm một trò đùa mới của anh . Ôi những gã đàn ông đáng nguyên rủa .

Bà 10 Xoa vuốt tóc Băng Thanh :

- Đừng buồn nữa con . Chuyện rủi nhưng lại may . Nếu sau này con kết hôn với một người như Triều Khánh thì không còn gì đau khổ hơn

Cô cười buồn :

- Con không hiểu tại sao anh ta lại hành động như vậy

Trầm ngâm suy nghĩ bà 10 Xoa phán :

- Nội đoán có lẽ liên quan đến chuyện tài sản mà con được thừa hưởng

Băng Thanh nhú mày :

- Tại sao nội lại nói như vậy ?

Bà 10 Xoa háng giọng :

- Lần trước sang đây cùng con , khi con ngủ Triều Khánh đã cho nội biết là con đã chuyển nhượng toàn bộ tài sản cho ba con . Có lẽ nó thấy Mỹ Quyên và bà Tường Hân đang có ưu thế hơn con nên phụ Con để chạy theo Mỹ Quyên

Băng Thanh ngạc nhiên :

- Sao Triều Khánh lại biến t con chuyển tài sản cho ba con . Đó là

chuyện chỉ có ba con và con biết

Bà 10 Xoa chép miệng :

- Ủa , chứ không phải con kể với nó sao ? Chính Triều Khánh nói với nội là con đã kể với nó và yêu cầu nội không cho con biết cuộc nói chuyện giữa nội và nó

Băng Thanh kêu lên :

- Chưa bao giờ con nói với anh ta về chuyện tài sản mà con thừa hưởng hay chuyển nhượng . Tại sao anh ta lại nói vậy

Bà 10 Xoa và Băng Thanh sững sờ nhìn nhau và chột hiểu . Băng Thanh ôm lấy mặt . Chuyện thật đau lòng . Thì ra Triều Khánh yêu cô chỉ vì tiền . Hèn gì có lần anh hăm hực khi đề cập đến những người bạn có điều kiện du học , ánh mắt hằn học của anh lúc đó nhìn rất đáng sợ . Cô chỉ là phương tiện của anh . Ngoài ba cô và cô có khả năng di Tường Hân cũng biết vì ba cô không bao giờ dấu bà điều gì . Rõ ràng Triều Khánh không đơn giản chút nào

Bà 10 Xoa an ủi :

- Quên nó đi , Triều Khánh không xứng đáng với con

Băng Thanh buồn rầu đứng dậy . Cô đi ra ngõ . Thủ Đức với những ngôi nhà biệt lập có vườn hoa bao quanh , những bước chân cô như vô định . Chợt cô tần ngần đứng trước một cánh cổng , bên trong là một rừng hoa lưu ly vừa mới được trồng

Nhéch môi cười buồn , Băng Thanh chậm rãi bước tiếp . Hoa lưu ly chỉ đẹp khi là một cánh hoa dại lẻ loi bên đường . Có lẽ Thái Quốc muốn làm cho cô vui . Thật là mâu thuẫn . Bên anh lúc nào cũng có các cô gái đẹp . Anh còn bày ra trò này để làm gì

Ngồi trong một quán cà phê có nhạc xập xình . Băng Thanh so vai cố chịu đựng những âm thanh nổi thô ráp . Hình như người ta có thói quen mở volume hết cỡ và căng tai để thưởng thức như tra tấn . Con đường đất đỏ trước mặt thỉnh thoảng lại tung bụi mịn mù

Chợt cảm thấy yêu chốn này . Bình dị Và dễ thương . Con người sống ở đây không cầu kỳ hoa mỹ . Băng Thanh gọi bằng giọng mềm mại :

- Cho một ly sữa đá

Nỗi buồn vơi đi khi uống từng ngụm sữa nhỏ . Hình như cô cũng không yêu Triều Khánh nhiều như cô đã tưởng . Còn nhớ , hôm anh tỏ tình với cô lúc ấy cô đang uất hận vì ba dối lừa . Cô đã khóc như mưa và đi lang thang trong đêm . Khi bị Mát thắng bằng phải chăng người ta cần một vòng tay che chở . Và Triều Khánh hiểu điều đó hơn ai hết

Uống thêm một ngụm sữa nữa , Băng Thanh chống cằm nhìn những

đôi uyên ương đi vào quán bằng đôi mắt dừng dừng , ráo hoảnh . Dù sao nội cũng nói rất đúng . Triều Khánh không xứng đáng với tình yêu của cô

Chợt đôi mắt Băng Thanh tối sầm lại . Thái Quốc đang bước vào quán . Dáng cao lớn ngang tàng của anh không thể nào lẫn vào đâu được . Anh cũng vừa nhìn thấy cô . Ánh mắt tóe lửa của cô cũng chẳng làm anh nao núng . Anh bước đến trước mặt cô , giọng trầm và ấm

- Một chút tự trọng của tôi còn sót lại có lẽ đủ Để Băng Thanh chon ngồi cùng bàn

Cô nhếch môi :

- Bao giờ thì anh thôi quấy rầy tôi . Nói đi !

Thái Quốc đưa tay lên ngực , cười cười :

- Lúc con tim tôi ngừng đập

Cô cười cao ngạo :

- Tôi và anh thuộc hai quỹ đạo khác nhau , hai thế giới khác nhau với hai tâm hồn đối nghịch với nhau

Thái Quốc so vai :

- Ngay từ cái nhìn đầu tiên trước cổng nhà em , tôi đã có llinh cảm là cuộc đời tôi sẽ gắn bó với em mãi mãi . Em là một nửa của tôi

Băng Thanh nhướn mày :

- Ảo tưởng

Gọi một ly đen , Thái Quốc đặt tay lên nắp phin cà phê :

- Triều Khánh không xứng đáng với em

Cô quắc mắt lên giận dữ :

- Và anh cũng không xứng đáng so với Triều Khánh

Khuôn mặt đẹp trai gai góc của Thái Quốc thoáng buồn , anh khàn giọng :

- Tôi đã thay đổi rất nhiều từ lúc âm thầm yêu em . Thay vì đến vũ trường tôi đã lao đầu vào công việc . Phen xưởng ở Thủ Đức hiện tại tôi đang bám sát ngày đêm để đẩy mạnh sản xuất . Tôi làm tất cả điều ấy để làm gì ? Em có biết hay không ? Là vì em đó Băng Thanh . Nét đẹp thánh thiện và tâm hồn trong sáng của em đã tác động đến tôi . Để xứng đáng với em tôi phải nỗ lực thật nhiều . Từ cách sống đến công việc . Tôi không còn là anh chàng lãng tử của những ngày tháng trước đây

Băng Thanh so vai :

- Tôi không quan tâm

Thái Quốc nhìn thật sâu vào đáy mắt buồn của cô :

- Em có tin là có một tình yêu chân thật trên cõi đời không ?

Cô cười chua chát :

- Anh nói với tôi những điều đó để làm gì ? Tôi không phải là loại người tìm một hình bóng này để thay thế một hình bóng khác .Anh chẳng có ý nghĩa gì với tôi cả

Thái Quốc cài điều thuốc trên môi :

- Cô bé ngốc nghếch . Đến một ngày nào đó khi em cảm nhận được tình yêu của tôi thì đã muộn

Cô nhún vai giấu cợt :

- Vậy sao ?

Thái Quốc lặng lẽ nhả khói . Anh hiểu Băng Thanh hơn là cô hiểu anh . Anh yêu cô . Tha thiết . Còn cô thì không

Thái Quốc chọt trầm giọng :

- Nếu hôm nào rảnh , tôi sẽ đưa em vào tham quan phân xưởng của tôi . Hy vọng em sẽ nguôi quên

Băng Thanh lạnh nhạt :

- Cám ơn . Tôi lúc nào cũng bận

Nói xong , Băng Thanh dần tờ bạc màu xanh dưới đáy ly

Cô lững thững đi ra đường .Giờ này ba cô làm gì ? Ông có nhớ đến đứa con gái côi cút của ông không ?

Căng phòng của cô . Căn phòng rèm màu hồng sẽ mãi mãi đóng cửa . chọt cảm thấy buồn muốn khóc khi ngày trở Về xa với vợ .

Có lẽ cô sẽ ở lại bên nội mãi mãi

Kiều Mỹ nắm tay Băng Thanh đi qua cổng soát vé . Một câu lạc bộ âm nhạc tổ chức biểu diễn văn nghệ Ngoài trời . Phong cách biểu diễn trẻ Trung của ban nhạc “ Lãng tử “ đã cuốn hút mọi người đến xem tối nay

Sân khấu lộ Thiên . Các bàn đều có người ngồi nên Kiều Mỹ và Băng Thanh đành chọn một chỗ đứng thích hợp để có thể thưởng thức âm nhạc

Kiều Mỹ lách chách :

- Đông ghê . Dể chừng cả ngàn người . Hai đứa mình hăm hiu thật , làm sao có thể tặng hoa cho ca sĩ được đây

Băng Thanh nghiêng đầu hỏi Kiều Mỹ :

- Bạn thích anh chàng chơi bass không ?

Kiều Mỹ bậm môi lại :

- Không , mình chỉ thích anh chàng chơi trống thôi

Chớp mắt , Băng Thanh tò mò :

- Vì sao ?

Kiều Mỹ cười cười :

- Anh chàng có một nụ cười rất mê ly quyến rũ . Vì nụ cười của anh

chàng hề nơi nào có ban nhạc “ Lãng tử “ nơi đó cô mình
Băng Thanh nhìn chăm chú nhìn lên sân khấu . Họ Có bảy người ,
trong đó có ba giọng ca chính . Cô thích ban nhạc “ Lãng tử “ vì họ
Có phong cách biểu diễn rất riêng với những ca khúc tự sáng tác
mang một bản sắc riêng . Họ Thường chơi những thể loại nhạc trẻ
Theo khuynh hướng Pop – Rock Việt Hoa . Toàn nhóm mang dáng
dấp những tay cựu sinh viên hiền lành đầu ngẫu hứng hơn là tổ tạo
những ấn tượng dữ dội , quyết liệt như các nhóm Pop – Rock khác
Ban nhạc bắt đầu chơi . Họ Chơi theo phong cách heavy metal ,
nhạc cụ Được xem như một phần biểu diễn thay cho những gì ca
khúc không đủ Sức chuyển tải . Cả nhóm bảy người đang hát với tất
cả đam mê , tiếng phách của phong cách chơi guitar đã truyền niềm
hứng khởi đến những thính giả Đang đứng ở bên dưới
Khi những nốt nhạc cuối cùng của bài “ Anh sẽ đến “ theo phong
cách rock ballad chấm dứt , những tiếng reo hò cuồng nhiệt của mọi
người đồng thanh vang lên

Cuốn hút theo không khí tương bừng của âm nhạc , Kiều Mỹ và Băng
Thanh không chú ý đến một gã tóc đinh nãy giờ đứng trong bóng tối
chăm chú nhìn Băng Thanh bằng ánh mắt ngầu ngẩn

Gã lừng lững tiến về phía họ , cười nhún nhó :

- Rất hân hạnh được làm quen với hai người đẹp

Băng Thanh và Kiều Mỹ hốt hoảng nhìn gã . Một gương mặt lạ hươ
lạ hoắc , có vẻ dân bụi . Nghiêm nét mặt , Băng Thanh kéo Kiều Mỹ
lui đến mấy bước

Gã nháy nhỏ mắt :

- Anh là Long , còn hai em ?

Kiều Mỹ và Băng Thanh ngó lơ sang chỗ khác . Mờ miệng đối đáp với
mấy gã trơ tráo như thế này là một điều bất đắc dĩ . Tối nhất là im
lặng

Không nản lòng , gã cười hề hếch :

- Hai em không muốn làm quen với anh à . Thật phí của trời . Có lẽ
hai em chưa nghe danh của Long Phú Thọ . Anh có biệt tài là sẽ
chiều các người đẹp tới bên . Cô nàng đã cặp bồ với anh là mê anh
chết bỏ , không chịu rời xa anh

Kiều Mỹ lên tiếng :

- Tui tui cũng không muốn làm quen với ai . Tui tui đến để xem văn
nghệ

Long Phú Thọ Trề môi :

- Mấy thằng ca sĩ chơi guitar như gõ thùng thiếc , ra bờ sông uống
bia với anh thú vị Hơn nhiều

Kiều Mỹ hát cầm lên :

- Cám ơn . Tui tui lại chỉ muốn nghe ... gõ thùng thiếc

Long Phú Thọ Văng tục :

- Mày em ngu bỏ mẹ

Băng Thanh kéo tay Kiều Mỹ bỏ đi nơi khác nhưng gã đã đứng án ngữ trước mặt , giọng chèo kéo :

- Con gái nhà lành như mày em phải quen với anh may ra mới mở mắt ra đời được

Kiều Mỹ sáng giọng :

- Tránh ra . Tui tui không thích nghe những lời bắt nhả như vậy

Chuyển tông , gã hầm hè :

- Mày nói ai bắt nhả vậy con nhóc kia

Băng Thanh hết hồn , cô dẫn hoà :

- Anh thông cảm để tui tui theo dõi tiếp chương trình văn nghệ :

- Nói như em có phải dễ nghe không . Thật rat hi anh khóai em hơn cô nhỏ bạn em

Cột nhả , gã đưa tay định vuốt má cô nhưng Băng Thanh đã kịp tránh . Cô nắm tay Kiều Mỹ đi như chạy về phía cổng . Chán thật .

Vậy là mất tiêu một buổi tối tuyệt vời . Ngỡ là yên thân , ngoái đầu lại

Kiều Mỹ bỗng hốt hoảng kêu lên :

- Băng Thanh , hấn đuổi theo bọn mình kìa

Như một kẻ say mồi , gã lao vào ôm choàng lấy Băng Thanh

- Bốp !

Một bạt tai như trời giáng của Băng Thanh . Long PHÚ Thọ Đưa tay xoa má , giọng giận dữ :

- Con nhỏ mất dạy , mày muốn gì ?

Vừa dứt lời , gã tung cú đấm như thôi vào băng Thanh nhưng một bóng người cao lớn đã áp sát gã và vô hiệu hoá cú ra đòn

Hự . Băng Thanh và Kiều Mỹ sợ xanh mặt . Một chàng trai đang bẻ

Quặt tay Long Phú Thọ Ra sau

Phải định thần mất mấy giây , Băng Thanh mới biết là cô không nhìn lầm . Thái Quốc hát hầm :

- Sao lại đánh phụ Nữ ?

Long Phú Thọ Phản công nhưng Thái Quốc áp đảo tiếp bằng một đòn đè . Giọng anh sang sảng :

- Băng của tao có cả chục đứa đang đứng ở đằng kia . Mày có muốn ăn thua đủ Không . Chơi luôn

Vẻ ngang tàng , tự tin của Thái Quốc làm Long Phú Thọ Hơi chờn .

Dù trước mặt Băng thanh và Kiều Mỹ gã đành xuống nước :

- Anh tha cho em

- Cút đi !

Thái Quốc đứng thẳng dậy , buông Long Phú Thọ Ra . Gã phóng thật nhanh kèm theo mấy câu chửi thề . Không ngờ hôm nay vận của gã xui tận mạng . Cứ tưởng rằng sẽ không chế được hai con nhỏ đẹp hết chỗ chê . Ai ngờ gặp cao thủ

Băng Thanh vẫn chưa hết bàng hoàng , cô mở to mắt nhìn Thái Quốc . Anh mỉm cười :

- Kiều Mỹ và Băng Thanh hết sợ chưa ?

Kiều Mỹ lách chách :

- Không ngờ anh cũng thuộc loại ... tứ chiến giang hồ , có cả một băng du đãng ở đâu đây

Thái Quốc mỉm cười :

- Tôi chỉ dọa nó . tôi không lạ gì mấy tên anh chị , chúng thà chết chứ không bao giờ chấp nhận bị Mất mặt trước phụ Nữ . Nếu không dọa , nó sẽ một mất một còn với tôi . Đó là điều không thú vị Lắm

Kiều Mỹ cười khúc khích :

- Cách ra đòn của anh có vẻ con nhà nghề . Những anh chàng có nhiều tài như anh thường làm con gái xiêu lòng đó nha

Thái Quốc đưa mắt nhìn Băng Thanh . Nếu được như Kiều Mỹ nói thì anh đã không phải khổ sở khi khắc nhớ một hình bóng vào tim . Buổi tối hôm nay nhìn Băng Thanh càng tuyệt đẹp . Cô mặc chiếc robe màu xanh lá mạ , áo pull màu phớt hồng . Hai gam màu tưởng như đá nhau nhưng vẻ đẹp thiên thần , trẻ Trung của cô đã làm bộ váy như một thời trang được cách điệu

Thái Quốc ngăn người nhìn Băng Thanh , Kiều Mỹ dí dỏm :

- Thôi chứ , nạn vịt chưa qua nạn gà đã đến , anh không ... nuốt chửng bạn tôi đấy chú

Thái Quốc bật cười . Anh tỉnh tỉnh trả lời :

- Khuynh hướng của con người là hướng về chân thiện mỹ . Tôi không phải là ngoại lệ

Băng Thanh kéo nhẹ tay Kiều Mỹ

- Mình về đi

Thái Quốc xỏ Tay vào túi áo blouson . Đôi mắt anh nhìn Băng Thanh buồn buồn :

- Mời Băng Thanh và Kiều Mỹ đi uống nước với tôi

Kiều Mỹ lém lỉnh :

- Tôi rất muốn nhận lời anh vì đang khát khô cháy cổ nhưng bạn tôi thì ... hơi khó tính . Hình như Băng Thanh và anh không hợp nhau thì phải

Thái Quốc mỉm cười :

- Tôi không tin là Bằng Thanh có thể Ác như vậy . Suýt chút nữa tôi đã bị ... bỏ mạng bỏ tên du đảng tóc đinh lúc này . Kiều Mỹ có đồng ý không ?

Bằng Thanh cong môi lên :

- Chưa gì anh đã kể công . Người ta thường thi ân bất cầu báo mà . Có ai như anh

Kiều Mỹ cười thật tươi . Cô thích tính cách mạnh mẽ của Thái Quốc . So với Triều Khánh , cô cảm tình với Thái Quốc hơn . Vì ánh mắt chân thành của anh hay vì bản tính cương nghị Của anh . Giá như Bằng Thanh đón nhận tình cảm của Thái Quốc thì hay biết mấy . Cô được nghe Bằng Thanh kể rất nhiều về Thái Quốc với vẻ mặt dửng dưng , lạnh lùng . Có thật là Bằng Thanh ghét Thái Quốc không ? Cô không tin . Biết đâu Bằng Thanh đang tự dối lòng . Phải chăng khi người ta chú ý đến ai thì thường kể những câu chuyện liên quan đến người ấy , cho dù với ngữ điệu gay gắt nhằm muốn phủ Định

Kiều Mỹ lí lắc :

- Tôi thay mặt Bằng Thanh nhận lời anh nha . Anh có mừng không ?

Thái Quốc gật đầu cười :

- Kiều Mỹ có thể biết được câu trả lời mà

Bằng thanh cần nhằn Kiều Mỹ :

- Trời ạ ! Ai bảo Kiều Mỹ tài lanh như vậy . Mình có muốn đi đâu

Thái Quốc gọi chủ quán :

- Cho ba cà phê sữa

Kiều Mỹ bắt bẻ :

- Anh chưa hỏi tôi và Bằng Thanh uống gì mà

Thái Quốc cũng không vừa , anh nhướn mày :

- Tôi biết được sở thích của Bằng Thanh . Kiều Mỹ là bạn thân của Bằng Thanh nên có lẽ cũng cùng sở thích

Kiều Mỹ bật cười :

- Anh tài quá hén . Biết cả sở thích của bạn tôi

Thái Quốc quay lại nhìn Bằng Thanh . Cô bối rối quay mặt đi . Đáng ghét . Có lẽ anh muốn quyến rũ cô bằng ánh mắt nồng nàn như thiêu đốt dưới hàng lông mày rậm của anh . Đừng hòng . Cô là đá

Kiều Mỹ nghịch ngợm kêu lên :

- Cháy

Cả Bằng Thanh và Thái Quốc ngơ ngác nhìn cô . Cô cười mím chi và giải thích một cách tinh bơ :

- Suýt chút nữa quán nước này cháy thành tro bụi vì những ngọn lửa trong mắt của hai người

Bằng Thanh đập thật mạnh lên chân Kiều Mỹ . Con nhỏ này ăn nói

lung tung .Nếu Thái Quốc tưởng thật thì hơi phiền . Kiều Mỹ rút chân về , miệng kêu oai oái :

- Ui da

Thái Quốc bật cười . Ngồi với các cô nhóc này vui thật . Hồn nhiên và lém lỉnh

Uống một ngụm cà phê thơm ngát , Kiều Mỹ quay sang tấn công Thái Quốc :

- Anh cho Thúy Mai rơi rồi à ?

Thái Quốc so vai :

- Tôi và Thúy Mai chẳng có gì cả

Trề nhẹ môi , Kiều Mỹ xanh xẹ :

- Ai tin . Nghe Băng Thanh nói là anh còn tặng cho Thúy Mai một chiếc đồng hồ nữa đấy

Không chỉ Thái Quốc mà cả Băng Thanh đều kêu trời . Băng Thanh đỏ hồng mặt :

- Ê , con nhóc đừng nói bậy . Mình có kể hồi nào đâu

Thái Quốc nhìn Băng Thanh cười ý nhị :

- Băng Thanh hiểu về tôi như thế nào ?

Băng Thanh dẩu môi lên :

- Hơi đâu tôi suy nghĩ về anh cho mệt óc

Kiều Mỹ đưa ngón tay trở Lên môi :

- Có người nói với tôi là anh rất đa tình

Liếc nhẹ Băng Thanh , Thái Quốc mỉm cười :

- Nếu đa tình thì tôi đã không khư khư ôm hoài một bóng hình . Ai đó thật ác khi nghĩ về tôi như vậy

Kiều Mỹ gật gù :

- Kể ra anh nói cũng ... hơi có lý

Thái Quốc bắt bẻ :

- Sao lại chỉ là hơi hơi có lý thôi

Kiều Mỹ cười giòn giã :

- Vì giữa lý thuyết và thực tế cách xa nhau vạn dặm . Cần gì bạn tôi nói , tôi thấy sau chiếc mô-tô của anh có rất nhiều cô nàng ăn mặc thật ác chiến , dữ dội .. Bạn tôi rất đúng khi phê phán anh đa tình; Thái Quốc liếc nhìn Băng Thanh . Cô vờ nhìn ra đường nhưng anh biết rất rõ là nãy giờ không bỏ sót cuộc đối thoại giữa anh và Kiều Mỹ . Giọng anh chân thành :

- Đó là quá khứ . Những cô gái ấy không phải là tình yêu của tôi

Kiều Mỹ đập nhẹ lên tay Băng Thanh :

- Nhóc ơi , nãy giờ có nghe người ta nói gì không ?

Băng Thanh bặm môi lại vẽ mặt giận hờn . Nhỏ bạn thân của cô hôm

nay có vẻ về hòa với thiên hạ . Chẳng lẽ vì ... một ly cà phê sữa mà nó rời bỏ chiến hào để chuyển sang tấn công cô

Cô kêu lên :

- Mình đi về thôi

Thái Quốc trầm giọng :

- Vẫn còn sớm . lát nữa anh sẽ đưa Băng Thanh và Kiều Mỹ về đến nhà

Kiều Mỹ vui vẻ :

- Nhà của tôi gần xit à , anh đừng bận tâm . Nhà của bạn tôi ở tận Thủ Đức lận , nghe nó kể rằng hai người là hàng xóm của nhau Băng Thanh lừ mắt nhìn Kiều Mỹ . Chẳng ăn thua gì . Kiều Mỹ cười hì hì . Kiều này nếu cứ tiếp tục nói chuyện thế nào nó cũng khai ra chuyện anh trồng một vườn hoa lưu ly cho cô . Lúc ấy , Thái Quốc sẽ cười vào mặt cô mất

Rất lịch sự , Thái Quốc dịu dàng nói với Kiều Mỹ :

- Dù gần hay xa thì tôi và Băng Thanh sẽ đưa Kiều Mỹ về đến tận nhà . Kiều Mỹ đồng ý chứ ?

Kiều Mỹ gật đầu . Băng Thanh chợt phát hoảng lên khi nhỏ bạn của cô lại trở Chứng :

- Anh chở Bạn của Kiều Mỹ nha

Dĩ nhiên là Thái Quốc mau mắn gật đầu . Băng Thanh trừng mắt nhìn anh :

- Không . Hoặc là Kiều Mỹ chở Tôi hoặc là tôi sẽ đi bộ

Thái Quốc về mặt khổ sở :

- Sao Băng Thanh ghét anh đến vậy . Anh đâu phải phong cùi hoặc quái nhân

Kiều Mỹ rú lên cười khiến Băng Thanh phải bặm môi lại để khỏi cười theo . Kiều Mỹ phẩy tay :

- Anh chở Nó đi . nó phải theo biểu quyết của đa số chứ không được chống đối

Ngồi sau chiếc mô tô của Thái Quốc . Băng Thanh cố giữ mặt lạnh lùng . Thật ra thì cô đang tìm mọi cách để chống lại sự quyến rũ của anh . Anh là một thanh nam châm cực mạnh và cô không muốn mình là một thỏi sắt

Chia tay trước cổng nhà Kiều Mỹ . Thái Quốc mỉm cười :

- Tạm biệt Kiều Mỹ . Rất vui khi Băng Thanh có được một cô bạn dễ thương như vậy

Kiều Mỹ lí lắc :

- Bạn của tôi không hiền đâu nha . Nó rất dữ ... Anh nhớ ... bảo trọng Băng Thanh chỉ còn cách quay mặt đi và cười . Đoạn đường từ trung

tâm thành phố về Thủ Đức khá xa , cả hai đều im lặng theo đuổi những ý nghĩ riêng g . Gió đêm lành lạnh . Băng Thanh bậm môi lại để khỏi suýt xoa

Chợt Thái Quốc dừng xe .Anh cởi chiếc áo khoác và đưa cho cô :

- Băng Thanh mặc vào đi , đừng ngại

Cô giãy nảy chối từ :

- Không . Tôi không sao cả mà

Thái Quốc ân cần :

- Nếu không nghe lời anh , Băng Thanh sẽ bị Nhiễm lạnh đấy

Một sự chuyển tông ngọt ngào làm Băng Thanh thoáng rung mình .

Cô khoác cho mình về mặt dừng dừng :

- Tôi không mặc đâu

Thái Quốc khe khẽ lắc đầu :

- Cô bé , sao cô bé cứ thích làm ngược lại những lời của anh vậy

Anh khoác hờ chiếc áo da cho cô với vẻ dịu dàng nhất có thể làm cho một quả tim đá , cũng phải mềm ra . Không muốn giằng cô với anh , Băng Thanh đành giữ lấy chiếc áo , khẽ hất cầm lên

Cho xe nổ máy , Thái Quốc lái xe chậm chậm . Anh ư" c gì đây không phải là một chiếc xe phân khối lớn mà là chiếc xe đạp , để con đường từ đây đến nhà nội của cô cứ dài ra , dài ra mãi

Giọng anh quan tâm :

- Lúc nào Băng Thanh thi ra trường

Cô nhỏ nhẹ :

- Một tháng nữa

- Đừng buồn , ráng học nghe Băng Thanh

Cô quấy đầu muốn trả lời một câu gì đó thật lạnh nhạt nhưng nghĩ sao lại dạ Nhỏ va lại choáng ngợp với cảm xúc chợt đến

Thái Quốc tiếp tục hỏi chuyện :

- Kiều Mỹ và Băng Thanh thân nhau lâu chưa

Cô chớp nhẹ mắt :

- Từ hồi thi vào trường luật

Anh mỉm cười :

- Suốt đời anh chưa mang ơn ai nhưng từ nay có lẽ phải ... mang ơn Kiều Mỹ

Cô giả Vờ như không nghe thấy câu nói của anh . Chiếc áo khoác của anh vương vất một hơi ấm rất quyến rũ . Cô đang tìm cách chế ngự Tình cảm của mình . Tại sao cô lại mềm tim vì anh . Phải chăng cô đã quên rằng anh là một anh chàng đa tình

Thái Quốc kìm những tiếng thở Dài khi những câu hỏi tiếp theo của anh rơi vãi không gian buồn đặt quánh . im lặng . Băng Thanh không

nói thêm gì với anh nữa suốt đoạn đường còn lại . Hàng rào ngăn cách chưa được bỏ lại được gia cố thêm . Vững chắc
Dừng xe trước cổng nhà nội cô . Thái Quốc nhìn thật sâu vào đôi mắt lạnh buốt của cô . Anh khàn giọng :

- Tạm biệt Băng Thanh .Chúc em ngủ Non

Cô lạnh nhạt :

- Cám ơn

Cầm chiếc áo khoác cô vừa trả , Thái Quốc vắt lên vai . Anh phóng xe hết tốc lực , đôi mắt cay xè . Từ chiếc áo , mùi hương dịu nhẹ thanh xuân của cô đang phảng phất trong đêm ...

Kiều Mỹ véo von trong điện thoại :

- Sao con nhóc , buổi tối ngủ Ngon chứ ?

Băng Thanh “ hự” “ một tiếng thật ảm ức , cô lý sự :

- Dĩ nhiên , làm sao không ngủ Ngon được khi không khí ở Thủ Đức thật trong lành chứ không ô nhiễm như ở trung tâm thành phố

Vẫn giọng lí lắc , Kiều Mỹ trêu :

- Có mơ thấy hoàng tử không ?

Băng Thanh dài giọng :

- Mơ thì có đấy”y . Mình nằm mơ thấy ... một con sư tử

Kiều Mỹ cười khúc khích :

- Thái Quốc cũng phong lưu và ấn tượng đấy chứ , phải không BĂNG Thanh

Băng Thanh bậm môi lại :

- Chẳng lẽ vì một ly cà phê mà “ mi” lại thay đổi lập trường ?

Kiều Mỹ xảnh xệ :

- Hoá ra “ mi “ cho ta là một kẻ háu uống . Thật rat hì Thái Quốc rất lịch sự và ấn tượng

Băng Thanh so vai :

- Quả tim của ta giờ đây hoá đá rồi

Kiều Mỹ kêu lên :

- Ê , không lẽ tất cả đàn ông trên thế giới đều là ... Triều Khánh .

Công tâm mà nói , lúc nghe BĂNG Thanh kể là Triều Khánh tỏ tình với bạn lúc bạn đang xuống tin thần , khóc lóc định đi hoang thì ta thấy khoái tí nào . Hấn ta là một tên cơ hội

Băng Thanh khế nhãn mặt :

- Nói chuyện khác đi , đừng nhắc đến Triều khánh nữa

Kiều Mỹ tỉnh rụi :

- Sẵn sàng thôi . Mình bàn về Thái Quốc đi

Đang rầu , Băng Thanh phải phì cười :

- Trời đất . Nếu có Thái Quốc ở đây có lẽ anh ta phải tôn Kiều Mỹ

làm đại ân nhân . Không có Thái quốc thì ... Quả đất vẫn còn quay
mà , có gì là quan trọng đâu

Kiều Mỹ lí lắc :

- Đúng vậy , nhưng trái tim của ai đó sẽ muôn đời lạnh giá . Chỉ có
anh chàng mới đủ Lực để cô bạn của mình định nghĩa đúng chữ yêu
Băng Thanh dọa Dẫm :

- Chán ghê . Mình cúp máy nha

Kiều Mỹ cao giọng :

- Được thôi . Nhưng cho mình hỏi một câu chót

Băng Thanh cảnh giác :

- Gì vậy ?

- Hãy trả lời cho mình một cách thành thật nhất . Thái Quốc có quyền
rũ không ?

Băng Thanh dập máy , ửng hồng mặt . Quỷ Thật . Kiều Mỹ thật láu
lỉnh . Từ nay coi bộ cô không được yên thân với con nhỏ

Bà 10 Xoa đặt tách trà xuống đĩa , giọng quant âm :

- Ai gọi con vậy

Vẫn chưa hết đỏ mặt , Băng Thanh lí nhí trả lời :

- Dạ , Kiều Mỹ

Bà 10 Xoa cười lớn :

- Điều bộ của con y hệt vừa nói chuyện với bạn trai . mắt sáng long
lanh , má hồng . Con làm nội cũng tức cười

Băng Thanh nói lảng sang chuyện khác

- Trong vườn , mình trồng thêm nhiều hoa nghe nội

Bà 10 Xoa mắng yêu :

- Chứ bộ con không thích cây ăn quả à

Băng Thanh gật đầu :

- Dạ Thích chứ , nhưng bước ra vườn toàn sầu riêng với xoài nhìn
đâu có đẹp

Bà 10 Xoa cười dễ dãi :

- Con muốn gì nội cũng chiều .Ngày mai nội gọi thợ Làm vườn đến
để yêu cầu đi mua , giống hoa đem về trồng

Băng Thanh xăng xái :

- Về chủng loại hoa , con chọn nha . Con thích trồng Cúc Nhật và
hồng tỉ Muội

Bà 10 Xoa vui vẻ :

- Vì sao gọi là hồng tỉ Muội . Chứ chẳng phải trong vườn của mình đã
có hồng bạch và hồng nhung rồi đó sao

Băng Thanh mỉm cười :

- Hoa có hai đó một lớn , một nhỏ tựa như hai chị em nên được gọi là

hồng tử Muội

Bà 10 Xoa chép miệng :

- Ủ , có chị có em vẫn hay hơn . Giá như hồi trước mẹ con sanh thêm một đười nữa thì bây giờ con đâu cô độc

Về mặt Băng Thanh thoáng buồn . Cô nghĩ đến Mỹ Quyên . Cô không phải là người hẹp hòi . Nếu Mỹ Quyên không a dua với dì Tường Hân để kiếm chuyện với cô thì cô đã yêu thương Mỹ Quyên như ruột thịt . Còn nhớ , những ngày đầu Mỹ Quyên chung sống trong nhà cô đã chiều chuộng Mỹ Quyên biết bao nhiêu . Khi Mỹ Quyên thích một vật trang sức nào đó của cô , cô liền tặng một cách hào phóng

Bà 10 Xoa thương yêu vuốt tóc Băng Thanh :

- Tội nghiệp chó cưng của nội . Đừng ngồi đó suy nghĩ vẩn vơ rồi buồn . Vào trong nhà lấy coi trầu ra đây cho nội

Băng Thanh chớp mắt đứng dậy . Cô là một con bé đa cảm . Những ngày ở bên cạnh nội lòng vẫn hướng về ba , nhớ ba a diết . Nhớ ba thường ngồi đọc báo trong phòng khách , nhớ giọng nói chuyện chậm rãi nhưng đầy uy nghiêm của ba . Mỗi ngày ba gọi cho cô một cuộc điện thoại ngắn ngủi chừng năm phút . Một khoảng thời gian quá ngắn không đủ Cho cô có đủ Can đảm nói với ông rằng , con nhớ ba quá . Ba gọi cho cô vì bồn phẫn , vì thói quen hay vì tình thương ? Cô cứ tự đặt cho mình những câu hỏi và không thể tự trả lời . Rồi chọn cho mình một cách hiểu ít dễ tổn thương nhất . Ba vẫn thương cô như những ngày xa lắc xa lơ

Bà 10 Xoa mừng yêu khi nhìn thấy Băng Thanh thần thờ đứng bên khung cửa sổ :

- Nội nói với con bao nhiêu lần rồi . Đừng buồn nữa . Hay là để nội nhấc Kiều Mỹ thường xuyên sang đây chơi với con

Cô khẽ cắn môi :

- Thôi nội ạ . Xa xôi như thế này , tội cho nó . Con không buồn đâu . Con chỉ ngắm hoa trong vườn một chút mà

Lại nói dối . Bà 10 Xoa lặng lẽ tèm trầu . Băng thanh làm sao đâu được bà . Nó đã quen sống với ba từ nhỏ . Dù thương bà cách mấy nhưng nó rời khỏi biệt thự Vũ Kim có khác chi bứng một cây hoa sang trồng một mảnh đất khác . Tâm hồn Băng Thanh đang xáo trộn . Bà mong rằng qua thời gian , rồi đây Băng Thanh sẽ thích ứng với cuộc sống mới .

Chuyến bay Sài Gòn - Nha Trang bị hoãn giờ phút chót do thời tiết xấu , ở Nha Trang đang có cơn bão . Ông Vũ Kim ra lệnh cho chú Bảy tài xế :

- Đánh xe chở tôi về nhà .

Chú Bảy cho chiếc Toyota màu đỏ ra khỏi phi cảng . Kể từ khi xảy ra vụ Đức Cường định làm hại Bằng Thanh nhưng chú ứng cứu kịp thời , bà Tường Hân xem chú như một cái gai trước mắt nhưng không làm sao nhổ đi được . Tuy ngoài mặt giả lả cười với chú nhưng bà rất căm hận , bà thù chú tận xương tủy .

Dừng xe trước cổng , chú Bảy nói với tỷ phú Vũ Kim :

- Xin phép ông chủ tôi lái xe đến tiệm để chỉnh lại bộ chế hòa khí .

Ông Vũ Kim gật đầu . Mở cánh cổng , ông xách chiếc samsoni vào nhà . Có lẽ bà Tường Hân rất vui mừng khi ông hoãn lại chuyến bay . Lúc này bà định ra phi trường tiễn ông đi nhưng ông ngăn cản . Những chuyến bay quốc nội của ông như cơm bữa tiễn đưa cũng phiền .

Chậm rãi đi lên cầu thang , ông Vũ Kim xoay nhẹ cửa phòng . Ánh sáng của bóng đèn trong phòng làm ông nhấp nháy mắt . Ông ngỡ như ai đó đã ném ông từ đỉnh núi rơi xuống đáy vực . Cả hai đang nằm trên giường cũng không hốt không kém gì ông .

Ông hét lên :

- Tường Hân !

Bà Tường Hân đẩy ông Hoàng thoát nhanh ra cửa . Sự việc diễn ra nhanh đến mức bà không kịp khoác lại y phục cho mình .

Buông rơi chiếc samsoni trên nền nhà , ông Vũ Kim như ngã nhào xuống ghế . Ông rên rỉ :

- Tường Hân ! Tại sao lại có chuyện như thế này ? Em lừa dối tôi .

Hóa ra thằng Hoàng không phải là anh họ của em .

Bà Tường Hân sau những phút trời long đất lở đã lấy lại thế chủ động . Bà quỳ trước mặt ông Vũ Kim , giọng tỉ tê :

- Hãy tha lỗi cho em .

Đẩy bà ra với vẻ mặt ghê tởm , ông Vũ Kim gằn giọng :

- Tôi không ngờ bà lại làm vậy . Bà không còn là con người nữa .

Bà Tường Hân ôm lấy đầu gối ông Vũ Kim nức lên :

- Em chỉ là kẻ bị hại . Chính Hoàng đã cưỡng bức em .

Ông Vũ Kim nheo mắt nhìn bà . Tại sao sự thế đến nước này mà bà còn mở miệng nói được với ông những lời như vậy . Hóa ra ông chỉ là một kẻ mù lòa . Sau ngày cưới , bà đã nói với ông là có một ông anh họ ở Biên Hòa muốn được ông bà giúp đỡ . Chính ông đã mua một căn nhà nhỏ cho Hoàng , người mà ông ngỡ là anh bà con của bà , không ngờ đôi uyên ương này đã cho ông vào xiếc .

Giọng ông khinh miệt :

- Thật là ô nhục . Lẽ ra bà nên biến đi thì hơn .

Biết là không thể làm thay đổi tình thế , bà Tường Hân lập tức thay đổi nét mặt . Kiêu hãnh đứng dậy , ngồi vào chiếc ghế đối diện với ông Vũ Kim , bà nói giọng trâng tráo :

- Ông già rồi , nếu tôi yêu Hoàng thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên .

Ông Vũ Kim ôm lấy mặt . Tinh thần suy sụp . Nếu ông là một kẻ háo sắc , với tiền bạc trong tay ông có thể lấy một phụ nữ trẻ và đẹp hơn bà Tường Hân rất nhiều . Ông yêu bà . Chính tình yêu mãnh liệt ấy đã khiến nhiều lúc ông nghiêng về bà hơn là Băng Thanh . Có lẽ một phụ nữ thực dụng như bà Tường Hân làm sao cảm nhận được tình yêu của ông .

Bà Tường Hân cao giọng yêu sách :

- Ông giải quyết như thế nào cho tôi nếu quyết định ly dị .

Ông Vũ Kim giận dữ :

- Cút đi !

Vẫn ngồi trên ghế , bà Tường Hân nở nụ cười khiêu khích :

- Cưa đôi tài sản , không thiếu một xu . Tôi sẽ mời luật sư bảo vệ quyền lợi của tôi . Tường Hân này chưa bao giờ chịu lép vế hơn người khác . Báo cho ông biết , tôi chinh phục ông để có tiền .

Giọng phẫn uất ông Vũ Kim trừng mắt nhìn bà Tường Hân :

- Có phải bà đã chủ mưu trong chuyện Đức Cường hại Băng Thanh không ?

Cười ngất , bà Tường Hân nhìn ông Vũ Kim với vẻ thương hại :

- Từ một lão tài xế ẩm ớ cho đến một bà già sắp chầu thượng đế ở Thủ Đức cũng có thể biết được điều đó , tại sao một thương gia lỗi lạc như ông lại ngờ ngẩn hỏi tôi như vậy . Nếu tôi không tạo điều kiện thì làm sao tên Việt kiêu háo sắc đó có thể lọt vào phòng con gái của nhà tỷ phú Vũ Kim . Rời khỏi ngôi nhà này tôi không tiếc gì cả , chỉ tiếc là không làm cho con nhỏ đáng ghét ấy phải ôm hận thiên thu .

Ông Vũ Kim quát lớn :

- Bà là loài cầm thú .

Ha ... Ha ... Ha ... Bà Tường Hân cười ngạo mạn .

Cứ nguyên rủa thoải mái đi . một nửa gia tài là của bà . Bà sẽ tự do sống bên cạnh người tình và không sợ ai đó bắt thần bắt quả tang nữa .

Ông Vũ Kim rời khỏi phòng với cảm giác nôn mửa .

Gần cả một đời người ông mới gặp một con người mất hết nhân tính như bà Tường Hân . Suýt chút nữa bà đã hại cuộc đời Băng Thanh , chưa bao giờ ông thấy cô đơn như thế này .

Nếu có Bằng Thanh ở đây , ông sẽ ôm nó vào lòng và cầu mong cho nó thứ lỗi cho ông . Mẹ của ông đã nhiều lần cảnh báo ông khi ông quyết định cưới Tường Hân . Không ngờ những nhận định của bà hóa ra rất chính xác .

Chợt ông khuỵu người xuống và ôm lấy ngực .

Nhấn chuông , ông gọi người làm :

- Hãy mang thuốc trợ tim đến đây cho ta .

Nước mắt chảy ràn rụa , Bằng Thanh níu tay bác sĩ giọng khản khoản :

- Thưa bác sĩ , ba tôi liệu có mệnh hệ gì không ?

Vị bác sĩ sửa lại gọng kính màu vàng , ông nhẹ nhàng :

- Chưa thể nói trước điều gì vì diễn biến về tim mạch của bệnh nhân rất phức tạp . Dù sao cô cũng nên yên tâm , chúng tôi sẽ cố gắng hết sức .

Bằng Thanh thần thờ ngồi xuống ghế . Cô sụt sịt khóc . Theo yêu cầu của cô , nội của cô chưa biết chuyện không may xảy đến cho ba cô .

Cô muốn giấu bà vì sức khỏe của bà không cho phép .

Thái Quốc đặt nhẹ tay lên vai Bằng Thanh . Anh ân cần :

- Bằng Thanh ngồi xuống ghế cho khỏe . Em xanh quá , để anh ra ngoài mua cho em bịch sữa uống tạm nghe .

Cô khoát tay :

- Bằng Thanh không đói đâu . Anh cứ mặc kệ Bằng Thanh .

Thấy chú Tài đang tất tả bước đến , Thái Quốc trầm giọng :

- Nhờ chú mua giùm tôi mấy hộp sữa tươi .

Chú Tài vẻ mặt lo âu :

- Ba của Bằng Thanh như thế nào rồi ? Có khả quan hơn hồi sáng không ?

Thái Quốc trấn an :

- Tôi hy vọng là mọi chuyện sẽ tốt đẹp . Cũng may là chú Bả tài xế đã kịp thời chở ông đến bệnh viện .

Chú Tài gật đầu :

- Tôi đi đây . Cậu nhớ động viên Bằng Thanh , không khéo cô ấy ngã quỵ vì lo lắng thì nguy .

Ấn nhẹ vai Bằng Thanh ngồi xuống ghế , Thái Quốc an ủi :

- Bệnh viện đang sử dụng những thuốc men và thiết bị tối tân nhất , Bằng Thanh hãy vững tin . Nếu Bằng Thanh thương ba thì lại càng phải giữ gìn sức khỏe để chăm sóc cho ba .

Cô sụt sùi dần vật :

- Nếu Bằng Thanh không bỏ về với nội thì đâu xảy ra chuyện này .

Lỗi do Bằng Thanh .

Thái Quốc vỗ về :

- Nín đi Băng Thanh . Nhìn Băng Thanh khóc anh đau lòng lắm . Băng Thanh cắn chặt môi đến rướm máu . Chú Bảy đã kể với cô tất cả mọi chuyện . Dì Tường Hân và Mỹ Quyên đã để mặc ba cô ngã quỵ và không hề giúp đỡ , may là chú về kịp . Gia nhân trong nhà đã trường thuật đầy đủ cuộc cãi lộn giữa dì Tường Hân và ba cô . Thật không ngờ . Cô biết dì Tường Hân là một kẻ độc ác chứ chưa bao giờ nghi ngờ phẩm hạnh của dì , nhất là với chú Hoàng , người mà dì luôn miệng giới thiệu là anh họ . Chỉ tội nghiệp ba cô . Yêu nhiều nên thất vọng nhiều .

Nội không biết được bi kịch xảy ra cho ba cô vì cô là người nghe điện thoại của chú Bảy . Chỉ vội vàng nói với nội là cô về thăm nhà mấy ngày , ra đến ngoài cổng mới dám khóc . Tuổi nội đã già , cô thừa hiểu với những biến cố khủng khiếp như thế này , nội làm sao chịu nổi .

Chú Tài quay trở lại với mấy hộp sữa tươi . Trùi mển nhìn Băng Thanh , chú nhắc nhở :

- Uống chút gì đi cháu , kéo chú và Thái Quốc buồn .

Không muốn làm chú phải lo lắng , Băng Thanh thần thờ uống từng ngụm sữa nhỏ .

Kéo Thái Quốc đến chỗ khác , chú Tài nói khẽ :

- Hôm qua đến giờ , ông chủ quát tháo ầm ĩ vì tưởng cậu đi hoang .

Thái Quốc ôn tồn :

- Sao chú không nói là tôi trực đêm ở bệnh viện , để Băng Thanh bơ vơ côi cút ở bệnh viện làm sao tôi an tâm cho được .

Chú Tài kêu lên :

- Ý trời , giỡn chơi sao cậu . Ông chủ đang ép cậu cưới Thúy Mai .

Tôi nói vậy có khác gì chọc giận ông .

Thái Quốc so vai :

- Chú cũng nên cho ba tôi đối diện với thực tế , tôi chỉ yêu Băng Thanh , dù ba tôi làm áp lực như thế nào tôi cũng không thay đổi quyết định của mình .

Liếc nhìn Băng Thanh , chú Tài gật gù :

- Tôi ủng hộ cậu chuyện này vì Băng Thanh là một cô gái có nhiều tình cảm bình dị . Nhìn cô , tôi không ngờ đó là con gái của tỷ phú Vũ Kim .

Thái Quốc cảm động :

- Cám ơn chú , tôi hy vọng nếu ba tôi gặp Băng Thanh , ông cũng sẽ bị Băng Thanh cảm hóa vậy .

Ngập ngừng anh thở dài nói tiếp :

- Tuy nhiên tình yêu của tôi chỉ là đơn phương mà thôi .

Chú Tài ngạc nhiên :

- Vậy à ?

Chợt chú lắc đầu một cách dứt khoát :

- Theo cảm nhận của tôi thì Bằng Thanh không vô tình với cậu đâu .

Con gái thường kỳ cục như vậy . Máy khi họ để cho người khác đoán được tình cảm của mình .

Đang buồn , Thái Quốc cũng phải bật cười .

Anh hắng giọng :

- Sao chú rành tâm lý phụ nữ quá xá vậy . Chú đâu đã lập gia đình .

Chú Tài tặc lưỡi :

- Cậu không biết đó chứ , hồi trẻ tôi cũng yêu rất nhiều người . Vì đắn đo chọn lựa lung tung cuối cùng các cô lần lượt lên xe hoa để tôi lại một mình . Sau đó tôi lại không còn hứng thú yêu nữa .

Thái Quốc và chú Tài bước đến chỗ Bằng Thanh , chú Tài giọng tình cảm :

- Chú về nghe , lát nữa chú quay vào lại . Còn cháu , cháu phải chịu khó ăn uống để giữ sức khỏe .

Bằng Thanh nhỏ nhẹ :

- Dạ , cảm ơn chú .

Nhìn hộp sữa uống còn dở trên tay cô , Thái Quốc dịu dàng :

- Uống đi Bằng Thanh , muốn chăm sóc cho bác em phải nghe lời anh và chú Tài .

Cô chớp mắt buồn thiu , ngoan ngoãn làm theo lời của anh .

Hơn một ngày hôm qua Thái Quốc cùng cô trong bệnh viện . Thật tình cờ , anh nhìn thấy cô phóng xe chạy như bay từ nhà nội đi ra .

Anh đuổi theo cô cho đến tận bệnh viện .

Cô bặm môi lại :

- Anh về đi kéo ba của anh không biết là anh đi đâu .

Thái Quốc nói dối :

- Anh đã điện thoại cho ba của anh . Bằng Thanh không thấy là chú Tài biết anh ở đây sao .

Cô xoay hộp sữa trong tay :

- Bằng Thanh cảm ơn anh rất nhiều .

Thái Quốc trầm giọng :

- Đừng nói với anh như vậy , anh cảm thấy buồn khi chưa làm được điều gì cho Bằng Thanh và bác . Anh chỉ mong Bằng Thanh sống một cuộc sống vui tươi , hạnh phúc bên cạnh bác và nội .

Chợt nhớ ra , anh dịu dàng hỏi cô :

- Sao Bằng Thanh không điện thoại báo cho Kiều Mỹ ?

Cô khẽ lắc đầu :

- Băng Thanh không muốn làm cho Kiều Mỹ lo , nhỏ bạn của Băng Thanh rất tốt . Nhìn nó khóc lóc , Băng Thanh càng khổ sở hơn .

Nhìn sâu vào đôi mắt buồn rầu của cô , anh nói giọng sâu lắng :

- Như vậy Băng Thanh sẽ đoán được anh khổ tâm như thế nào khi thấy Băng Thanh khóc . Còn hơn như vậy nữa . Băng Thanh đừng buồn nữa nghe .

Cô bối rối quay mặt đi . Cô không phải là gỗ , đá .

Lạy trời , cầu mong ba cô không mệnh hệ gì . Nếu ba cô qua khỏi , cô là một con người hạnh phúc khi những người thân yêu quanh cô đều yêu thương .

Cô sẽ làm tất cả những gì ba cô muốn , cô muốn làm vui lòng ông .

Giờ cô mới hiểu được vì sao ba cô yêu dì Tường Hân như vậy . Con người là một thực thể cần được chia sẻ .

Dù sao cô cũng đã từng ích kỷ khi không nghĩ đến khía cạnh tinh thần trong cuộc hôn nhân muộn màng của ông , cô đã từng nghĩ là ông mù quáng vì nhan sắc .

Giọng Băng Thanh mềm mại :

- Băng Thanh và anh đến gặp bác sĩ để hỏi tình trạng sức khỏe của ba Băng Thanh tiến triển như thế nào .

Thái Quốc gật đầu . Anh cùng Băng Thanh vội vã đi về cuối hành lang .

Băng Thanh đón bà Mười Xoa ngay cổng bệnh viện , cô nói như reo :

- Nội . Ba của con ăn cháo được rồi .

Bà Mười Xoa mừng rỡ :

- Thật hết chỗ nói . Đến nước này mới chịu điện thoại cho bà già này , cháu chắt gì kỳ cục . Lát nữa nội mới tính chuyện với con .

Băng Thanh cầm lấy tay bà Mười Xoa . Sáng nay cô đã tóm tắt mọi chuyện trong điện thoại . Ở đầu dây , nội cô liên tục kêu trời .

Ngồi phịch xuống ghế , dù biết con trai đã vượt qua hiểm nghèo nhưng bà vẫn bàng hoàng đến cùng cực . Chết điếng người , mấy phút sau , bà mới đủ sức để ra lệnh cho tài xế lấy xe chở bà đến ngay bệnh viện .

Nhìn thấy bà Mười Xoa , ông Vũ Kim tươi nét mặt nhòm người dậy :

- Chào mẹ .

Nắm lấy bàn tay của ông , bà Mười Xoa nói không ra hơi :

- Mẹ không ngờ lại đến nông nỗi này .

Ông Vũ Kim gượng cười :

- Thôi mẹ à . Mẹ đừng lo lắng quá cho con mà sinh bệnh thì khổ .

Quay lại nhìn chàng trai lúc nãy có chào mình nhưng mãi lo lắng cho

ông Vũ Kim nên chưa đáp lại , bà Mười Xoa ngạc nhiên :

- Đây là ...

Băng Thanh lên tiếng :

- Dạ , Thái Quốc ở cách nhà nội một con đường nhỏ .

Thái Quốc mỉm cười :

- Cháu là bạn của Băng Thanh .

Bà Mười Xoa lịch sự :

- Cám ơn cháu đã đến đây . Nếu lúc nào rảnh , cháu có thể ghé đến chơi ở nhà của ta .

Ông Vũ Kim đỡ lời :

- Mấy hôm con mê man . Thái Quốc đã ngày đêm trực ở bệnh viện cùng Băng Thanh chăm sóc cho con .

Nghe con trai nói , bà Mười Xoa nheo mắt nhìn Thái Quốc thêm một lần nữa cho rõ .

Bỏ công sức lo lắng cho người bệnh như vậy tất nhiên không chỉ là bạn của Băng Thanh . Cậu thanh niên này có đôi mắt thật chân thành .

Mà sao con nhỏ Băng Thanh kín tiếng vậy kìa . Bà chưa bao giờ nghe nó xa gần nói về một người đàn ông nào nữa sau lần chia tay với Triều Khánh .

Thái Quốc lịch sự cáo từ . Anh muốn mọi người có thể tự do nói chuyện riêng tư của gia đình .

Băng Thanh tiễn anh ở hành lang cô nhỏ nhẹ :

- Cám ơn anh .

Thái Quốc mỉm cười với cô nhưng trong lòng chợt thoáng buồn .

Hình như giữa anh và cô vẫn còn một khoảng cách rất lớn . Cám ơn . Anh ghét những lời nói khách sáo của cô . Cả một ánh mắt cho anh cô cũng tiếc .

Thúy Mai đợi anh ngay phòng làm việc , cô lúng liếng mắt :

- Mấy hôm nay anh đi đâu . Thúy Mai gọi điện thoại đến chẳng thấy ai cầm máy .

Thái Quốc lạnh nhạt :

- Thúy Mai tìm tôi có việc gì không ?

Cô kêu lên :

- Bộ phải là công chuyện của ba Thúy Mai mới đi tìm anh sao ?

Thái Quốc so vai :

- Mời Thúy Mai ngồi .

Cô ngồi xuống ghế , chăm chú nhìn vẻ mặt bơ phờ của Thái Quốc .

Dù gầy đi đôi chút nhưng Thái Quốc ... của cô vẫn đầy quyến rũ như thường .

Cô nghiêng đầu nói :

- Ba Thúy Mai mời bác Nam Đông và anh đến dùng cơm vào tối mai .
Thái Quốc sắp xếp giấy tờ lộn xộn trên bàn , anh hắng giọng :

- Cho tôi chuyển lời cảm ơn đến bác Hưng Lợi . Tôi không đến được vì rất bận , lát nữa tôi sẽ nói lại với ba tôi về nhã ý của bác .

Thúy Mai nũng nịu :

- Bác Nam Đông nói với Thúy Mai là thế nào bác ấy cũng đi với anh mà .

Về mặt Thái Quốc có vẻ khó chịu :

- Cô gặp ba tôi hồi nào ?

Thúy Mai chớp chớp mắt :

- Sáng nay , Thúy Mai ngồi nói chuyện với ba anh rất lâu . Theo ý của bác là tháng sau sẽ làm lễ đính hôn cho anh và Thúy Mai .

Không giấu được sự bức tức , Thái Quốc nói như hét :

- Không bao giờ .

Thúy Mai cong môi lên , mắt rơm rớm :

- Đó là ý của người lớn , Thúy Mai đành phải chấp nhận , đâu phản đối được .

Thật là ngụy biện , Thái Quốc xốc lại cổ áo , anh tuyên bố :

- Tôi không yêu Thúy Mai . Thúy Mai hiểu được điều đó hơn ai hết .
Mở to mắt nhìn Thái Quốc , Thúy Mai âm ỉm :

- Vậy anh yêu ai ? Chẳng lẽ Thúy Mai không xứng với anh sao ?

Thở dài , Thái Quốc nói chậm rãi :

- Tôi yêu Băng Thanh .

Băng Thanh . Thúy Mai sững sờ nhìn Thái Quốc .

Cô nhếch môi cay đắng :

- Không ngờ Băng Thanh tồi như vậy . Ít ra thì Thúy Mai và nó cùng học chung một lớp . Nó phải nể mặt Thúy Mai chứ .

Thái Quốc thẳng thắn :

- Băng Thanh không yêu tôi . Và cho dù Băng Thanh có nhận lời của tôi thì cô ấy cũng không hề có lỗi với Thúy Mai . Giữa tôi và Thúy Mai ngoài quan hệ quen biết của hai gia đình ra chẳng có gì cả . Cô không nên buộc tội Băng Thanh .

Thúy Mai mím môi lại . Cuộc chiến đã đến hồi quyết liệt . Nếu cô không dùng ba mẹ làm áp lực với ông Nam Đông thì có thể Thái Quốc sẽ thuộc về một người khác . Cô cười nhạt nhẽo và đứng dậy :

- Thúy Mai về .

Nụ cười chứa đầy bão giông của Thúy Mai làm Thái Quốc cảm thấy bất an . Anh nhướng mày nhắc nhở :

- Mong là Thúy Mai không dùng mối quan hệ thân thiết giữa bác

Hưng Lợi và ba của tôi để làm một chuyện gì đó .

Cô không trả lời anh . Giận dữ dần gót giày xuống nền nhà bóng loáng , cô bước ra khỏi phòng làm việc của anh .

Gặp Thúy Mai ở cổng , ông Nam Đông giọng vui vẻ :

- Cháu gặp Thái Quốc chưa ?

Cô xụ mặt :

- Dạ rồi ạ .

- Thái Quốc nói gì làm cháu phật lòng à ?

Thúy Mai phụng phịu :

- Thái Quốc nói với cháu là anh ấy yêu Băng Thanh , và yêu cầu cháu từ nay đừng quấy rầy anh nữa .

Ông Nam Đông hằm hằm nét mặt :

- Nó dám nói như vậy với cháu à . Cháu yên tâm . Mọi chuyện sẽ được bác và ba cháu thu xếp ổn thỏa . Không phải nó muốn gì là được .

Mở cờ trong bụng nhưng Thúy Mai vẫn nói giọng ủ rũ :

- Cháu cảm ơn bác đã quan tâm đến cháu , nhưng Thái Quốc làm sao từ bỏ được Băng Thanh ?

Ông Nam Đông chột tò mò :

- Băng Thanh là ai ?

Thúy Mai mím môi lại :

- Bạn cùng lớp với cháu . Nó tuy xinh đẹp nhưng tính tình lại rất khó ưa . Trong lớp cháu ai cũng biết Băng Thanh hỗn xược với mẹ kế của nó . Ba của nó chuẩn bị ly dị bà vì nghe theo lời xúi giục , bịa đặt của nó . Tính tình của nó vừa thâm độc vừa xảo trá .

Ông Nam Đông tặc lưỡi :

- Những cô gái Thái Quốc cặp bồ không có ai đằng hoàng . Vì vậy bác mới mong nó nghe theo lời bác cưới cháu về làm vợ . Thôi cháu cứ yên tâm . Đòi nào bác cho Thái Quốc cưới một cô gái kinh khủng như Băng Thanh . Người vợ sẽ là người quyết định sự thành đạt của chồng . Chọn cháu cho Thái Quốc , đó là suy nghĩ rất nghiêm túc của bác .

Thúy Mai giọng tử tế :

- Cháu xin phép bác đi về nhà . Ngày mai bác và anh Thái Quốc đến kéo ba cháu chờ . Mong bác đừng quên .

Ông Nam Đông gật đầu sôi nổi :

- Làm sao bác quên được một chuyện quan trọng như vậy . Tối mai , nhân tiện đông đủ bác sẽ tuyên bố chuyện kết hôn của Thái Quốc luôn một thể . Ngày giờ sẽ được quyết định .

Thúy Mai chào ông Nam Đông và gọi taxi . Ngày mai . Thời gian đổi

với cô sao bây giờ lại trôi qua chậm đến vậy .

Băng Thanh đón bà Mười Xoa ngay cổng bệnh viện , cô nói như reo :

- Nội . Ba của con ăn cháo được rồi .

Bà Mười Xoa mừng rỡ :

- Thật hết chỗ nói . Đến nước này mới chịu điện thoại cho bà già này , cháu chắt gì kỳ cục . Lát nữa nội mới tính chuyện với con .

Băng Thanh cầm lấy tay bà Mười Xoa . Sáng nay cô đã tóm tắt mọi chuyện trong điện thoại . Ở đầu dây , nội cô liên tục kêu trời .

Ngồi phịch xuống ghế , dù biết con trai đã vượt qua hiểm nghèo nhưng bà vẫn bàng hoàng đến cùng cực . Chết điếng người , mấy phút sau , bà mới đủ sức để ra lệnh cho tài xế lấy xe chở bà đến ngay bệnh viện .

Nhìn thấy bà Mười Xoa , ông Vũ Kim tươi nét mặt nhồm người dậy :

- Chào mẹ .

Nắm lấy bàn tay của ông , bà Mười Xoa nói không ra hơi :

- Mẹ không ngờ lại đến nông nỗi này .

Ông Vũ Kim gượng cười :

- Thôi mẹ à . Mẹ đừng lo lắng quá cho con mà sinh bệnh thì khổ .

Quay lại nhìn chàng trai lúc này có chào mình nhưng mãi lo lắng cho ông Vũ Kim nên chưa đáp lại , bà Mười Xoa ngạc nhiên :

- Đây là ...

Băng Thanh lên tiếng :

- Dạ , Thái Quốc ở cách nhà nội một con đường nhỏ .

Thái Quốc mỉm cười :

- Cháu là bạn của Băng Thanh .

Bà Mười Xoa lịch sự :

- Cám ơn cháu đã đến đây . Nếu lúc nào rảnh , cháu có thể ghé đến chơi ở nhà của ta .

Ông Vũ Kim đỡ lời :

- Mấy hôm con mê man . Thái Quốc đã ngày đêm trực ở bệnh viện cùng Băng Thanh chăm sóc cho con .

Nghe con trai nói , bà Mười Xoa nheo mắt nhìn Thái Quốc thêm một lần nữa cho rõ .

Bỏ công sức lo lắng cho người bệnh như vậy tất nhiên không chỉ là bạn của Băng Thanh . Cậu thanh niên này có đôi mắt thật chân thành .

Mà sao con nhỏ Băng Thanh kín tiếng vậy kìa . Bà chưa bao giờ nghe nó xa gần nói về một người đàn ông nào nữa sau lần chia tay với Triều Khánh .

Thái Quốc lịch sự cáo từ . Anh muốn mọi người có thể tự do nói

chuyện riêng tư của gia đình .

Băng Thanh tiến anh ở hành lang cô nhỏ nhẹ :

- Cám ơn anh .

Thái Quốc mỉm cười với cô nhưng trong lòng chợt thoáng buồn .

Hình như giữa anh và cô vẫn còn một khoảng cách rất lớn . Cám ơn

. Anh ghét những lời nói khách sáo của cô . Cả một ánh mắt cho anh cô cũng tiếc .

Thúy Mai đợi anh ngay phòng làm việc , cô lúng liếng mắt :

- Mấy hôm nay anh đi đâu . Thúy Mai gọi điện thoại đến chẳng thấy ai cầm máy .

Thái Quốc lạnh nhạt :

- Thúy Mai tìm tôi có việc gì không ?

Cô kêu lên :

- Bộ phải là công chuyện của ba Thúy Mai mới đi tìm anh sao ?

Thái Quốc so vai :

- Mời Thúy Mai ngồi .

Cô ngồi xuống ghế , chăm chú nhìn vẻ mặt bơ phờ của Thái Quốc .

Dù gầy đi đôi chút nhưng Thái Quốc ... của cô vẫn đầy quyến rũ như thường .

Cô nghiêng đầu nói :

- Ba Thúy Mai mời bác Nam Đông và anh đến dùng cơm vào tối mai .

Thái Quốc sắp xếp giấy tờ lộn xộn trên bàn , anh hắng giọng :

- Cho tôi chuyển lời cám ơn đến bác Hưng Lợi . Tôi không đến được vì rất bận , lát nữa tôi sẽ nói lại với ba tôi về nhã ý của bác .

Thúy Mai nũng nịu :

- Bác Nam Đông nói với Thúy Mai là thế nào bác ấy cũng đi với anh mà .

Về mặt Thái Quốc có vẻ khó chịu :

- Cô gặp ba tôi hồi nào ?

Thúy Mai chớp chớp mắt :

- Sáng nay , Thúy Mai ngồi nói chuyện với ba anh rất lâu . Theo ý của bác là tháng sau sẽ làm lễ đính hôn cho anh và Thúy Mai .

Không giấu được sự bức tức , Thái Quốc nói như hét :

- Không bao giờ .

Thúy Mai cong môi lên , mắt rơm rớm :

- Đó là ý của người lớn , Thúy Mai đành phải chấp nhận , đâu phản đối được .

Thật là ngụy biện , Thái Quốc xốc lại cổ áo , anh tuyên bố :

- Tôi không yêu Thúy Mai . Thúy Mai hiểu được điều đó hơn ai hết .

Mở to mắt nhìn Thái Quốc , Thúy Mai âm ức :

- Vậy anh yêu ai ? Chẳng lẽ Thúy Mai không xứng với anh sao ?
 Thở dài , Thái Quốc nói chậm rãi :
 - Tôi yêu Băng Thanh .
 Băng Thanh . Thúy Mai sững sờ nhìn Thái Quốc .
 Cô nhếch môi cay đắng :
 - Không ngờ Băng Thanh tôi như vậy . ít ra thì Thúy Mai và nó cùng học chung một lớp . Nó phải nể mặt Thúy Mai chứ .
 Thái Quốc thẳng thắn :
 - Băng Thanh không yêu tôi . Và cho dù Băng Thanh có nhận lời của tôi thì cô ấy cũng không hề có lỗi với Thúy Mai . Giữa tôi và Thúy Mai ngoài quan hệ quen biết của hai gia đình ra chẳng có gì cả . Cô không nên buộc tội Băng Thanh .
 Thúy Mai mím môi lại . Cuộc chiến đã đến hồi quyết liệt . Nếu cô không dùng ba mẹ làm áp lực với ông Nam Đông thì có thể Thái Quốc sẽ thuộc về một người khác . Cô cười nhạt nhẽo và đứng dậy :
 - Thúy Mai về .
 Nụ cười chứa đầy bão giông của Thúy Mai làm Thái Quốc cảm thấy bất an . Anh nhướn cao mày nhắc nhở :
 - Mong là Thúy Mai không dùng mối quan hệ thân thiết giữa bác Hưng Lợi và ba của tôi để làm một chuyện gì đó .
 Cô không trả lời anh . Giận dữ dần gót giày xuống nền nhà bóng loáng , cô bước ra khỏi phòng làm việc của anh .
 Gặp Thúy Mai ở cổng , ông Nam Đông giọng vui vẻ :
 - Cháu gặp Thái Quốc chưa ?
 Cô xụ mặt :
 - Dạ rồi ạ .
 - Thái Quốc nói gì làm cháu phật lòng à ?
 Thúy Mai phụng phịu :
 - Thái Quốc nói với cháu là anh ấy yêu Băng Thanh , và yêu cầu cháu từ nay đừng quấy rầy anh nữa .
 Ông Nam Đông hằm hằm nét mặt :
 - Nó dám nói như vậy với cháu à . Cháu yên tâm . Mọi chuyện sẽ được bác và ba cháu thu xếp ổn thỏa . Không phải nó muốn gì là được .
 Mở cờ trong bụng nhưng Thúy Mai vẫn nói giọng ủ rũ :
 - Cháu cảm ơn bác đã quan tâm đến cháu , nhưng Thái Quốc làm sao từ bỏ được Băng Thanh ?
 Ông Nam Đông chột tò mò :
 - Băng Thanh là ai ?
 Thúy Mai mím môi lại :

- Bạn cùng lớp với cháu . Nó tuy xinh đẹp nhưng tính tình lại rất khó ưa . Trong lớp cháu ai cũng biết Băng Thanh hỗn xược với mẹ kế của nó . Ba của nó chuẩn bị ly dị bà vì nghe theo lời xúi giục , bịa đặt của nó . Tính tình của nó vừa thâm độc vừa xảo trá .

Ông Nam Đông tặc lưỡi :

- Những cô gái Thái Quốc cặp bồ không có ai đằng hoàng . Vì vậy bác mới mong nó nghe theo lời bác cưới cháu về làm vợ . Thôi cháu cứ yên tâm . Đờn nào bác cho Thái Quốc cưới một cô gái kinh khủng như Băng Thanh . Người vợ sẽ là người quyết định sự thành đạt của chồng . Chọn cháu cho Thái Quốc , đó là suy nghĩ rất nghiêm túc của bác .

Thúy Mai giọng tử tế :

- Cháu xin phép bác đi về nhà . Ngày mai bác và anh Thái Quốc đến kéo ba cháu chờ . Mong bác đừng quên .

Ông Nam Đông gật đầu sôi nổi :

- Làm sao bác quên được một chuyện quan trọng như vậy . Tối mai , nhân tiện đồng đủ bác sẽ tuyên bố chuyện kết hôn của Thái Quốc luôn một thể . Ngày giờ sẽ được quyết định .

Thúy Mai chào ông Nam Đông và gọi taxi . Ngày mai . Thời gian đối với cô sao bây giờ lại trôi qua chậm đến vậy . (190)

o O o

Băng Thanh mở nhẹ cánh cửa cổng . Cô yên tâm vì biết chắc chắn là Thái Quốc không có ở đây . Lúc nãy cô vừa nhìn thấy anh phóng xe qua cổng nhà nội cô theo hướng đi về thành phố . Suốt cả một tháng nay cô cố tình tránh mặt anh . Sau sóng gió cô chỉ muốn con tim mình bình ổn . Buổi chiều ghé đến thăm nội , chợt cảm thấy nhớ một cảnh hoa lưu ly bé bỏng thành thử lại đến đây .

Ngồi trên bậc thềm với cánh hoa đại trên tay , Băng Thanh khe khẽ thở dài . Ba cô và dì Tường Hân đã ly dị . Dì Tường Hân đã thuê một luật sư giỏi nhất của thành phố để bảo vệ yêu sách đòi chia đôi tài sản của ba cô nhưng thất bại . Tòa xử chỉ chia đôi phần tài sản của năm năm chung sống , còn phần tài sản thuộc về trước đó là của ba và mẹ cô . Băng Thanh không quên được cảnh dì Tường Hân gầm lên rửa xả cha con cô trước tòa . Cả Mỹ Quyên cũng vậy . Hình như đối với họ lòng tự trọng chỉ là con số không và tiền bạc mới là tất cả . Triều Khánh có gọi điện thoại cho cô mấy lần nhưng cô đều dập máy . Cô không hiểu là sau những chuyện như vậy , tại sao anh có đủ can đảm để gọi đến cô . Buồn . Trước đây cô nhìn đời qua lăng kính màu hồng , giờ mới chợt hiểu , cuộc đời vốn phức tạp và lòng dạ con người thật khôn lường .

Cánh cửa cổng rung lên . Băng Thanh giật mình ngược mắt . Thái Quốc . Cô hốt hoảng đứng dậy nhưng anh đã đến bên cạnh cô , giọng buồn buồn :

- Băng Thanh lại định tránh mặt anh nữa chứ gì . Mấy lần đến nhà của Băng Thanh , cho dù em bảo người làm nói là em đi vắng nhưng anh vẫn biết là em đang ở trong nhà .

Cô vò nhẹ cuống hoa trong tay giọng bối rối :

- Băng Thanh nghĩ là gặp nhau cũng chẳng giải quyết được chuyện gì .

Anh thở dài :

- Mời Băng Thanh vào nhà . Dù sao thì Băng Thanh cũng nên viếng qua một chút chỗ ở của anh , để xem anh sống cô độc thế nào .

Cô định từ chối nhưng không nổi . Thái Quốc tra chìa vào khóa . Cô theo anh bước vào nhà . Phòng khách là một gian phòng không rộng lắm nhưng ấm cúng .

Thái Quốc dịu dàng :

- Băng Thanh uống trà với anh nghe .

Quay lưng lại với cô , anh cắm phích điện . Nước sôi reo reo . Thái Quốc mỉm cười , hàm răng trắng của anh nhìn thật dễ ưa :

- Băng Thanh thích trà Lipton hay cà phê ?

Cô cười hiền :

- Lúc này anh rủ Băng Thanh uống trà mà ?

Anh cười xòa :

- Vậy thì trà .

Cho hai túi trà vào trong tách nước đang bốc khói , Thái Quốc trầm giọng :

- Chờ anh một lát .

Rất tháo vác , anh cắt từng lát chanh mỏng đặt lên đĩa có đựng đường trắng .

Băng Thanh mỉm cười nhận xét :

- Cầu kỳ quá .

Anh nháy mắt :

- Nếu không Băng Thanh sẽ chê anh là một anh chàng đoảng , không biết làm chuyện gì ngoài chuyện phóng mô tô .

Cô che miệng cười :

- Anh đoán rất đúng .

Nhấp một ngụm trà thơm ngát , Băng Thanh khen :

- Hợp với gu của Băng Thanh . Nếu có Kiều Mỹ ở đây , thế nào nó cũng thích uống trà .

Thái Quốc xoay nhẹ tách trà trong tay :

- Ban nhạc "lãng tử" đang tổ chức biểu diễn ở câu lạc bộ , Băng Thanh có thích đi không .
 Cô khẽ cắn môi , nói dối :
 - Băng Thanh rất bận .
 Thái Quốc khẽ thở dài :
 - Anh biết , anh chỉ là một người đứng bên lề tình cảm của Băng Thanh .
 Cô nhỏ nhẹ :
 - Bây giờ Băng Thanh chỉ nghĩ đến chuyện học mà thôi .
 Anh rời khỏi chỗ ngồi , bước đến bên cô , giọng trầm và ấm :
 - Có phải em muốn thử thách anh phải không Băng Thanh ? Làm sao để em tin anh bây giờ . Anh yêu em . một tình yêu mãnh liệt vô bờ . Anh không phải là một Thái Quốc em đã từng biết . Đừng bao giờ nghi ngờ tình yêu của anh .
 Cô chớp mi :
 - Băng Thanh về .
 Nhắm nhẹ bàn tay cô , Thái Quốc tỉ tê :
 - Anh hiểu em hơn em hiểu anh . Lẽ ra chúng ta đã là của nhau từ lần gặp đầu tiên ở cổng nhà em . Anh đã nhìn thấy ánh mắt xoa xuyên bồi hồi của em lúc đó . Cả anh cũng vậy . Lúc ấy anh đã nghĩ rằng đây mới chính là tình yêu của anh .
 Vẻ mặt giận hờn . Băng Thanh rút tay về . Thái Quốc quỳ xồm trước mặt cô , giọng chân thành :
 - Vì một phút bốc đồng với Mỹ Quyên anh đã đánh mất em . Mãi sau này anh mới càng thấm thía được điều đau xót đó .
 Cô nói giọng bướng bỉnh :
 - Băng Thanh không yêu anh . Băng Thanh chỉ yêu Triều Khánh .
 Anh đặt tay lên đầu gối cô , cười khế :
 - Em nói dối . Thật ra em biết rất rõ con tim của em . Luôn luôn xù lên với anh như một con nhím nhỏ có phải là em muốn tự lừa dối chính mình hay không . Khi cùng em khiêu vũ , anh suýt điên lên được khi phát hiện là em không hề vô tình với anh . Chúng ta đều tìm cách chạy trốn chính mình , phải không Băng Thanh .
 Cô dẫu môi lên :
 - Không phải là như vậy .
 Lần tìm bàn tay bé nhỏ của cô , Thái Quốc trầm giọng :
 - Anh yêu em , Băng Thanh . Anh có thể nói câu đó hàng ngàn triệu lần cho đến lúc nhắm mắt xuôi tay .
 Cô rút tay về thêm một lần nữa nhưng Thái Quốc đã giữ thật chặt và kéo cô ngã nhẹ vào lòng anh . Anh thủ thả :

- Kiều Mỹ đã kể với anh tất cả rồi . Cô bé ngốc nghếch , tại sao em lại nghi ngờ anh với Thúy Mai ?
 Cô đỏ bừng mặt . Trời ạ , chẳng hiểu con nhóc Kiều Mỹ còn huyền thuyên kể với anh những chuyện gì . Cô vùng khỏi tay anh , giọng mắc cỡ :

- Anh đừng nghe nó .
 Thái Quốc cười cười :

- Kiều Mỹ là bạn thân của em mà .
 Phụng phịu mặt , cô lầm bầm :

- Nhưng mà nó bịa , tại sao anh lại cứ tin nó chứ .
 Thái Quốc chế nhạo :

- Dĩ nhiên là anh phải tin em . Kiều Mỹ ... bịa với anh đủ chuyện .
 Kiều Mỹ kể là sau chuyện ba em đã vui vẻ yêu đời trở lại lẽ ra em sẽ thanh thản hơn , vậy mà dạo này em lại mất ngủ vì ... nghĩ hoài đến anh .
 Cô hét lên :

- Làm gì có chuyện đó .
 Nháy mắt với cô , Thái Quốc tiếp tục :

- Kiều Mỹ còn bịa là em tìm hiểu mối quan hệ giữa anh và Thúy Mai rất kỹ .
 Cô âm ỉc nhìn anh . Ghét kinh khủng . Vùng vằng đứng dậy , Băng Thanh cong môi lên :

- Băng Thanh về .
 Anh bắt được cô trong vòng tay rất ấm của mình . Giọng anh dịu dàng :

- Đùa chút thôi . Cho anh xin lỗi .
 Xấu hổ che mặt vào vai anh , cô đặt điều kiện :

- Anh không được chế nhạo Băng Thanh nữa .
 Thái Quốc gật đầu :

- Ừ . Cô bé ngốc nghếch của anh . Chỉ tại em rất ác , cứ muốn làm anh phải đau tim .
 Băng Thanh cắn môi :

- Hôm qua Thúy Mai đến nhà em .
 Hốt hoảng nhìn vào mặt cô , Thái Quốc kêu lên :

- Để làm gì ?
 Băng Thanh thờ dãi :

- Nguyên rửa em .
 Vuốt khế tóc Băng Thanh , Thái Quốc so vai :

- Anh đừng thẳng thắn nói với ba mẹ Thúy Mai là anh không hề yêu Thúy Mai , anh chỉ yêu em mà thôi .

Cô chớp nhẹ mắt :

- Anh làm như vậy ba anh sẽ ghét em .

Anh nói với giọng tự tin :

- Chú Tài hứa với anh là sẽ thuyết phục được ba anh . Anh nghĩ là nếu ba gặp em , ba sẽ thấy rằng con trai của ông đã có một sự lựa chọn đúng đắn nhất . Hơn nữa , sau chuyện anh trực tiếp đối thoại với ba mẹ Thúy Mai , không bao giờ họ còn can thiệp thô bạo vào chuyện tình cảm của anh nữa đâu . Họ rất tự trọng .

Cô khẽ cắn môi :

- Anh không nghĩ đến mối thâm giao giữa hai gia đình sao ?

Thái Quốc nhún vai :

- Tạm thời có thể bị rạn nứt nhưng ba anh là một doanh nghiệp trung thực , có tình cảm , trước sau gì bác Hưng Lợi cũng hiểu là ba anh không có lỗi gì trong chuyện này .

Chợt xấu hổ vì nãy giờ trong vòng tay Thái Quốc , Băng Thanh đẩy anh ra , cô bước ra vườn . Thái Quốc đi theo cô . Anh ngắt cho cô một bông hoa lưu ly tươi đẹp nhất , giọng thương yêu :

- Tặng cho em , tình yêu của anh .

Cô chớp mắt cảm động , không như cô nghĩ . một vườn lưu ly mới đẹp và ấn tượng làm sao . Chưa bao giờ cô thấy lưu ly đẹp đến như vậy .

Thái Quốc yêu cô rất chân thành . Từ sâu thẳm của trái tim cô đã cảm nhận được điều mà trước đây cô chưa hề biết . Anh yêu cô thật nhiều , quan tâm và săn sóc cô những điều tưởng chừng như nhỏ nhặt nhất . Tình yêu chính là sự chia sẻ .

Nép người vào anh , cô nói giọng trầm buồn :

- Những lúc vui Băng Thanh thường nghĩ đến mẹ . Giá có mẹ vào lúc này , có lẽ mẹ sẽ hạnh phúc ghê lắm .

Khẽ lắc nhẹ vai cô , anh thở dài :

- Dù sao em vẫn hạnh phúc , hơn anh . Em còn có một người mẹ để tôn thờ .

Cô ngước mắt nhìn anh , thoáng ngạc nhiên .

Thái Quốc khắc khoải :

- Mẹ anh đã từ bỏ cha con anh để đi cùng một người khác sang trời Âu . Đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến anh sống bất cần đời . Khi bị phụ tình , anh càng ăn chơi dữ dội , không nghĩ đến tương lai .

Ngừng một lát , anh nói tiếp :

- Cách đây mấy tháng mẹ anh có về nước và muốn bảo lãnh anh nhưng làm sao anh có thể ra đi được . Anh thương ba , ba anh dù

nghiêm khắc nhưng là một người cha nhân ái , giàu tình cảm . Ông đã hy sinh trọn cuộc đời cho anh . Và anh còn có em . Anh không muốn mãi mãi xa em .

Cô đặt ngón tay thon nhỏ xinh đẹp lên môi anh :

- Nếu em không yêu anh ...

Anh chạm nhẹ mũi lên gò má mịn màng của Băng Thanh :

- Anh tin vào ... sức quyến rũ của anh .

Cô giậm chân kêu lên :

- Anh ngạo thấy mờ . Nếu biết anh tuyên bố như thế nào , em sẽ ...

Cô không thể nói hết câu vì Thái Quốc đã bịt lên đôi môi cô một nụ hôn dài say đắm . Anh thủ thủ :

- Em sẽ ... yêu anh nhiều gấp bội chứ gì . Có phải em định nói như vậy không , Băng Thanh ?

Băng Thanh và Thái Quốc lưu luyến chia tay trước ngõ của nội cô , nơi trồng giàn thiên lý thơm ngát đưa hương .

Thái Quốc nhìn như hút vào đôi mắt long lanh đẹp như hai ánh sao của cô :

- Tạm biệt em . Ngủ ngon .

Băng Thanh thì thầm :

- Nội đang đợi em ở trong nhà . Em sẽ giải thích như thế nào với nội đây .

Anh mỉm cười khi Băng Thanh le lưỡi và biến mất sau cánh cổng .

(207)

o O o

Chú Tài giọng hăng hái :

- Băng Thanh là một cô gái dịu hiền chứ không phải như Thúy Mai đã nói với ông chủ . Tôi không ngờ Thúy Mai lại nhỏ nhen như vậy .

Ông Nam Đông nhếch môi :

- Tôi hiểu con bé Thúy Mai hơn chú . Nó không phải là một người thích vu khống cho người khác .

Chú Tài tắc lưỡi phán :

- Vì tình yêu người ta có thể làm mọi chuyện .

Chợt nhớ ra , chú Tài khàn giọng :

- Trong vụ ly hôn của tỷ phú Vũ Kim , báo chí đã tường thuật về chuyện bà Tường Hân đã ngoại tình và đã chủ mưu hãm lại Băng Thanh như thế nào , ông chủ quên rồi sao ?

Ông Nam Đông nhíu mày :

- Băng Thanh là con gái của Vũ Kim à ?

Chú Tài gật đầu :

- Tôi tưởng là ông chủ biết chứ .

Về mặt đang căng thẳng của ông Nam Đông giãn ra , ông nói chậm rãi :

- Vũ Kim và tôi không thân nhau nhưng biết nhau . Ông ta là một người có cá tính , trung thực . Như chú biết đó , trên thương trường số đó không nhiều .

Chú Tài không bỏ lỡ cơ hội :

- Cậu Thái Quốc dạo này chịu khó tu tỉnh làm ăn là vì Băng Thanh đã cảm hóa được cậu . Nói như vậy để ông chủ đoán được tính cách của cô con gái Vũ Kim .

Ông Nam Đông im lặng suy nghĩ . Những ngày qua ông rất buồn khi Thái Quốc cố tình làm ngược lại những điều ông mong muốn , nhưng ngẫm lại dù sao con ông vẫn có lý . Nếu không có tình yêu làm sao người ta sống được bên cạnh nhau . Sự ra đi của vợ ông cũng là một thực tế . Ông và bà kết hôn với nhau nhưng không hề có tình yêu trong hôn nhân .

Quay lại nhìn chú Tài , ông khoát tay :

- Về chuyện này tôi còn cần nhắc thêm . Chú đừng nói với Thái Quốc là tôi đang tìm hiểu thêm về cô gái mà nó chọn lựa .

Ông Tài gật đầu :

- Xin phép ông chủ tôi đi thu nghiệm mấy kiện hàng vừa mới nhập về công ty .

Chỉ còn lại một mình , ông Nam Đông trầm ngâm suy nghĩ . Vì Băng Thanh là con gái của tỷ phú Vũ Kim khiến ông ngại ngùng . Ông không muốn ông bà Hưng Lợi nghĩ không tốt về ông . Giá như Băng Thanh là một người con gái nghèo khổ , điều đó sẽ giúp ông dễ quyết định hơn .

Chợt có chuông điện thoại reo . Ông Nam Đông nhắc ống nghe lên . Ở đầu dây là ông Hưng Lợi .

Vừa nhìn thấy ông Tài , Thái Quốc liền ngưng ngay công việc , anh hấp tấp hỏi :

- Lúc nãy chú nhắn với tôi là bác Hưng Lợi gọi điện thoại cho ba tôi bàn về chuyện của tôi à .

Ông Tài sốt sắng gật đầu :

- Tôi kiểm cậu nhưng không gặp nên nhờ cô văn thư của công ty nhắn lại với cậu .

Thái Quốc hỏi hớp :

- Bác ấy và ba tôi đã nói với nhau những gì ?

Gật đầu , ông Tài thở dài :

- Lễ cưới vẫn được tiến hành như dự định . Ông chủ không muốn trở thành người bội tín với bạn bè .

Thái Quốc gương mặt đau khổ , anh hăm hở :

- Tôi đi gặp ba tôi . Tôi chỉ yên Băng Thanh mà thôi .

Ông Tài chán vắn :

- Giữa hiếu và tình chẳng lẽ cậu đành lòng thất hiếu sao ?

Thái Quốc giọng rần rỏi :

- Tôi sẽ thuyết phục ba tôi cho kỳ được . Hiếu và tình vẫn trọn vẹn như thường .

Ông Tài cười lớn :

- Vô ích cậu à .

Phật lòng vì ông Tài cười nói vui vẻ không đúng lúc , Thái Quốc trách nhẹ :

- Chú không ủng hộ tôi sao ?

Vẫn cười , ông Tài khàn giọng :

- Tốt nhất là cậu không nên quấy rầy ông chủ nữa .

- Vì sao vậy ?

Cười vang một cách sung sướng , ông Tài tỉnh tỉnh :

- Không chừng cậu làm ông chủ bức mình rồi ... đổi ý thì nguy .

Thái Quốc tươi nét mặt , giọng phấn chấn :

- Có nghĩa là ...

Vỗ vai Thái Quốc thân mật , ông Tài nói một hơi :

- Ông chủ như cởi mở tắc lòng khi ông Hưng Lợi chủ động gọi điện thoại đến cho ông chủ bảo là dù cậu và Thúy Mai không thành với nhau thì tình cảm của đôi bạn già vẫn không thay đổi , tình nghĩa giữa con người với nhau mới quan trọng . Vậy là ông chủ bảo tôi kiếm cậu để cho biết quyết định của ông .

Thái Quốc mừng đến ứa nước mắt . Anh gắng hỏi :

- Ba tôi quyết định như thế nào ?

Ông Tài cười ha hả :

- Chàng ngốc . Cậu phải tự tìm câu trả lời cho mình . Tôi đi làm việc đây .

Đóng sập cửa phòng , Thái Quốc ngồi lên chiếc mô tô và phóng thật nhanh .

Họ đi dưới trăng . Ánh trăng hào phóng trải trên những con đường nhỏ thân quen , dát vàng trên mái tóc đẹp buông thả như suối của cô gái . Anh chàng cao lớn . Cô xinh đẹp yêu kiều . Nhìn vào mắt nhau , cả hai đều cảm thấy tình yêu vô bờ bến đang ngập tràn trong tâm hồn của họ . Anh không hề dỗi dằn gọi cô là vàng trắng của anh như ai đó đã từng gọi . Nhưng cô rung cảm trước tình yêu chân thành của anh , ngôn ngữ của tình yêu chỉ là ánh mắt trao nhau thật thiết tha .

Gió thổi nhẹ lùa qua tóc cô . Những ngón tay của anh giữ những sợi tóc thơm tho mượt mà . Và những nụ hôn êm đềm cho nhau . Cô tin cậy nép đầu vào ngực anh sung sướng vì được chia sẻ che chở . Họ đi qua những hàng cây buổi tối không thể gọi được tên . Nhưng tên của họ thì những người đang ngắt ngây vì tình yêu đều rõ , vì từ đây họ sẽ mãi mãi là của nhau . Màu vàng óng ả của trăng đẹp như thơ .

Hết

Nguồn: vietlove.com

Người đăng: mickey

Thời gian: 01/07/2004 10:51:12 SA